

கிருஷ்ண

முல்லை அழகன்

200

விமோசனம் நாளை

EDDA

KV

கலைஞர்

புதிய

நூல்களைப் படித்து

நூல்களைப் படித்து

முல்லை அமுதன்

© R. MAHENDRAN
P. O. Box 30041
JEDDAH
KSA

வெளியீடு :

கனவு

8/707 C, பாண்டியன் நகர்,
திருப்பூர் - 641 602.

அதற்பதிப்பு: செப்டம்பர் 1995

அச்சு : கன்கார்த்தியா அச்சுகம்
வரலானியம்பாடு

அட்டை : அட் ஆர்ட்டிகா
வாணியம்பாடு

ஓவியம் : சந்திர

விலை : ~~ஒரே மூடி கணக்கு~~

நுழையுமுன் ஒரு தடுத்தாட்கொள்ளல்:

மன்னிக்கவும்

எழுதியே ஆகவேண்டும்.

கவிதை வயலில் காலாற நடந்து பார்த்துவிட்டு, தூரத்தே தெரிந்த தென்னெமரங்களுடே தெரியும் சூரிய ஒளி அல்லது... நிலவின் வதனம் ஆகர்சிப்பது மாதிரி - நாவலை தொட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன்.

அரசியலில் முகம் கொடுக்காத எந்த ஈழ மகனும் இருக்க முடியாது. மக்கள் போராட்டமாதலால்... எழுத்தாளனும் பாதிக்கப்பட்டதே உள்ளான்.

‘விமோசனம் நாளை’! நாவல் பிரதி தந்த தாக்கமும் 1984ல் அச்சிட்டு பாதியில் நின்ற ‘இருட்டுமனிதர்கள்’ நாவல் பிரதியின் தாக்கமும் ஜீரணிக்க முடியாதுள்ளது உண்மைதான். ஏரிக்கப்பட்ட இருட்டு மனிதர்களை எழுத முனைந்தும் தோல்விதான் கண்டது.

இந்த நாவல் தங்கள் கரம் படும்போது என் இதயம் சில்லிடும்.

இதை -

நாவல் என்று ஏற்றுக்கொண்டால் பாக்யசாலிதான். எனது சுவடுகள் தொடர தங்களின் விமர்சனமே பாதை சமைத்துக் கொடுக்கட்டுமே.

தொடர்க

அங்புடன்

முல்லை அழுதன்

କୁରିବାନ୍ତିରେ ପାଦିଲାପିତା
ମହିଳାଙ୍କରେ ପାଦିଲାପିତା
କୁରିବାନ୍ତିରେ ପାଦିଲାପିତା
ମହିଳାଙ୍କରେ ପାଦିଲାପିତା

விமோசனம் நாளை

அத்தியாயம் ।

அந்தப் பெரிய வளைவில் பனைமரங்களும், தென்னை மரங்களும் மாமரங்களுடன் போட்டி போட்டு விட்டு பலா மரத்தைப் பார்த்து பொறாமைப்படும். இவற்றை யெல்லாம் கனி மரம் வேடிக்கை பார்க்கும். பழங்கள் பழுத்துவிட்டால் வெள்வால்களைவிட ஊர் சிறுவர்கள் தான் அதிகம். பழங்களை மொய்க்கும் ஈக்களாட்டம் மொய்த்துக்கொள்வர்.

அப்பா எழுந்துபோய் சிறுவர்களை தூரத்துவார். அம்மா திட்டுவாள். “காயைப் பழுக்க விடமாட்டாது இந்த வாண்டுப் பயல்கள்”.

அதை நினைத்தால் இப்போதும் கண்ணீர் கட்டும். எல்லாம் கனவாய்ப் போய்.. நாட்கள்—ரொம்ப நாட்களாய்த் தான் போயிற்று, வருடங்களோ?

அழகுடன் அமைந்த வீட்டில் கலகலவென்றபடி குழந்தைகள். தினசரி நிறைய விருந்தினர்... பூவரசம் சுதி யால்கள் தூண்களாய் எழுந்து நிற்க.. அதன் இலை அடர்த்தியாய்... பெண்களின் கூந்தல்களைப்போல செழித்து வளர்ந்து நிழல்தர - அந்த ஒற்றை நாவல் மரம் பழங்களுடன் - பனையிலிருந்து கிழித்து தயாராய் செய்த ஒலைகள் பூவரசம் சுதியால்களை முத்தமிட்டு - வீட்டுக்கு அழகு செய்ய - தங்கைமார்களால் சிரமப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப் பட்ட நிறங்கள் பல கொண்ட குரோட்டன்ஸ் - நந்தியா வட்டை - செவ்வந்தி - அலரி - ரோஜா இவைகளுடன் மல்லிகை கூட மலர்ந்து மணம் பரப்பும். வீட்டிற்கு ஒரு செழிப்பைத் தரும்.

பின்னால் சென்றவன் வெளியாக - தனக்கு சொந்தமே யில்லாத அந்த தரிசு நிலத்தைப் பார்த்தான்.

பெருமுச்ச ஒன்று அவனிடமிருந்து புறப்பட்டது. கூரிய அம்போ? “சீக்கிரமாய் வாங்களேன் - அங்கே என்ன கனவு?”

தேவகிதான் கூப்பிட்டான்.

முகத்தைக் கழுவ தண்ணீரை ஊற்றினான். சில்லிட்டது. தண்ணீரைச் சுடவைத்திருக்கலாம். குளிர் கிறதே. கைகளையும் கால்களையும் கழுவிக் கொண்டு உள் நுழைந்தான். நிமிர்ந்து பார்த்தான் வாச.

காலையில் எழுந்து குளித்து... நெற்றியில் குங்குமம் ஜோவிக்க.. என்னபாதிரி அழகாய் நெற்றியில் அந்தச் சிவப்பு பொட்டு அவளுடைய நிறத்திற்கு ஓலைம் அழகூட்ட.. ரம்பையோ? சுருள்முடி நெற்றியில் பிறை மாதிரி.. ஒ! அழகே உன்னை ஆராதிக்கிறேன்.. புன்னகை மாறாத உதடுகள்.. மை பூசாமலேயே அழகு சேர்த்த புருவ நெழிவுகள்..

மூல்லை அழுதன்

“அப்படியே அள்ளி அணைத்துக் கொள்ளலாமோ?”

பாணை உதட்டில் பொருத்தி பற்களால் கடித்தான்.. தேவகி இப்போது நெளிந்தாள். நீண்ட நேரம் தன்னையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிய வெட்கம் தின்றது.

“என்ன இருட்டிலும் வெளிச்சத்திலும் பார்த்தும், சலிப்பு வரவில்லையோ?” அவளின் உதடு ஏதோ சொல்ல மெல்ல பிரிந்தது.

“தேவகி... எத்தனை நாட்களாயிற்று தெரியுமா.. நாம் திருமணம் செய்துகொண்டு” அவளின் கண்களில் பொறி தட்டியது. அழுது விட்டாள். “என் அதை நினைவூட்டுகிறீர்கள்?” கேட்டும் வைத்தாள்.

“மன்னித்துவிடும்”

மெளன்மாக இருந்தான்.

சிறிது நேர இடைவெளியை அவனே குலைத்தான்.

“இப்படி வரும் என்றா காதலித்தோம்! காதல் பறவைகளாக வானில் பறந்து வந்த எம்மை எம்முள் ஒன்று இணைத்து, பிணைத்து தாக்கியதுகூட என்று சொல்லலாம். கல்யாணமும் செய்து கொண்டோம். ஊர் மெச்ச வாழ்ந்த நாங்கள் எங்கள் திருமணத்தையே நூறு பேர் மெச்ச நடத்த முடியாமல் போய் – எங்கோ ஒரு மலைக் கோயிலில் மாலை மாற்றிக் கொள்ளவும் நேரிட்டது. காலம் ஒன்றைத்தவிர ஏதும் நமக்கு துணை நிற்கவில்லை தெரியுமா?”

அழுத விழிகளை தன் விரல்களினால் துடைத்துவிட்டான் வாசு. அதற்குப் பிறகும் அவளால் அழாமல் இருக்க முடிந்ததா? அதுதான் இல்லை.

“எப்படி வாழ்ந்தேன்! எடுபிடி ஆட்கள்! நினைத்த மாத்திரத்தில் பெற்றுக் கொள்ள வசதிகள்.. அம்மா, அப்பா, தங்கைகள்.. உறவினர்கள். வீடு பங்களா, தோட்டம், தூரவு எல்லாம் போய் - காதல் ஒன்றே போதும்வாழ்ந்து பார்ப்போம்! வாழ்ந்து காட்டுவோம் என்றல்லவா யாருக்கும் தெரியாது, யாருக்கும் சொல்லாமல் - ஓடிவந்து ஓடிப்போனவன் என்ற சொல்லையும் பெற்றவர்களுக்கு வாங்கி கொடுத்து விட்டு இப்போது எதுவும் இல்லாமல் காதல் ஒன்றைத் தவிர...”

நெருங்கி அமர்ந்து அவளை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டான் வாசு. அவள் நெஞ்சுமேட்டில் விரல்களினால் ஏதோ வரைந்து வரைந்து பார்த்தான். கடற்கரையில் மணலில் விரல்களினால் எழுதுவோமே அதனை அலைகள் அழித்துவிடுமே அதுமாதிரி அவளே தன் விரல்களினால் அழித்துக் கொண்டாள்.

அவள் அப்படி அழித்து - எழுதி - அழித்தது - விதி யையோ?

அத்தியாயம் 2

வாசக சாலையில் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். எப்படித்தான் பல பத்திரிகைகள் புரட்டுவதற்கு - பார்ப்பதற்கு இருந்தும் யாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பத்திரிகையில் தானும் நோட்டம் விடுவதோ அவர் முடிப்பாரா என்று காத்திருப்பது சிலருக்கு தவிர்க்க முடியாத போக்காகி விடுகிறது. வாச பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பத்திரிகையை கொத்திக் கொண்டு போவதற்கு ஒருவர் காத்திருந்தார்.

வாசவிற்கு சினத்தை வரவழைத்தது.

“என்னடா இது நான் இன்னும் வாசித்தே முடிய வில்லை. இந்தப்பாவி மனிதன் பிடுங்கித் தின்கிற மாதிரி இருப்புக் கொள்ளாமல் தவிக்கிறானே”

சினத்தை வெளிக்காட்டாமல்

“என்ன? பேப்பர் வேணுமா?”

உடனே வேண்டும் என்று சொல்ல அவரால் முடிய வில்லை.

தடுமாறிவிட்டு ஹி.. ஹி.. என்றார்.

கொடுத்து அடுத்த பத்திரிகையை எடுத்தான்.

அரசியல் - சினிமா - அவள் தற்கொலை - இவர் கொலை

அப்படியான செய்தியைப் புரட்டி விட்டு வேலை விளம்பரப் பகுதியை சுட்டிப் பார்த்தான் வாச.

தனக்கான பொருத்தமான வேலை பற்றி எதுவுமே யில்லை.

சலித்துக் கொண்டான்.

“ஏன் தான் நிறையப் படித்தோம்” என்றிருந்தது. படிக்காமல் இருந்தால் சுயகெளரவும் பார்க்காமல் கூலி வேலை செய்திருக்கலாம். தோட்டம் துரவு செய்து பார்த்திருக்கலாம்.

தேடுவார ற்றுக் கிடந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகையை எடுத்து வரி விளம்பரப் பகுதியை முதலில் பார்த்தான்.

ம. க. ம. மணமகன் தேவை மட்டுமே இருந்தது. பிறகு இலங்கை அரசாங்கம் விமானங்களை சீனாவிடமிருந்து வாங்கியதும் இராணுவத்திற்கு பயிற்சி கொடுப்பதற்காக பிரிட்டிஷ் கூலிப்படையை அழைப்பது என்றும் பாரானு மன்றத்தில் பிரதமர் அறிவித்ததாகவும் இருந்த பகுதியை மேலெழுந்தவாரியாக பார்வையிட்டான்.

கண்களை மேயவிட்டபோது படத்துடன் காணவில்லை பகுதியில் தன் மனைவியினைப் பற்றிய செய்திகள் வெளி யிடப்பட்டதைப் பார்த்ததும் விழிகளை நிறுத்தி.. திரும் பவும் வாசித்துப் பார்த்தான்.

“எவ்வளவு நாட்களாகி போயிற்று? இப்படித்தான் எத்தனை தடவைகள் இப்படிப் பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரங்களைப் போட்டும் ஆட்களைக் கொண்டு தேடுதல் வேட்டை நடத்தியும் பார்த்து தோல்வி கண்ட அந்த பெற்றோர், தங்கள் கொரவத்தை சற்று தளர்த்தியிருந்தால் பணக்காரன் ஏழை பாகுபாடுகளைப் பார்த்து எங்களை பிரிக்கப் பார்க்காமல் இருந்திருந்தால் எங்களது கனவுகள்

சிதைக்கப்படாமல் இருந்திருக்கும். எனது படிப்பிற்கு நல்ல வேலையாவது கிடைத்திருக்கும். அதையும் தடுத்துப் பார்த்தார். இப்போது தங்களது வயதான காலத்தில் சுகமில்லாமல் இருக்கின்றபோது மட்டும்... பின்னையைப் பார்த்து விட்டு கண்ணே மூடிக் கொள்ள ஆசைப்பட்டு இப்படி விளம்பரம் போட்டு...”

தலையை வலித்தது. அழுத்தித் தேய்த்தான்.

தொடர்ந்து அங்கிருந்தால் மனநிலை பாதிக்கப்படலாம் என்று நினைத்து எழுந்தான். நேராக வீட்டிற்குப் போனால் என் முகத்தின் சோகத்தை - ஏமாற்றத்தை மனைவி பார்த்தால் அவனும் வருத்தப்படுவான். என்னால் எந்தப் பாதிப்பும் நிகழ்ந்து இன்றைய தூக்கம் பாதிக்கக்கூடாதல்லவா?

மார்க்கட் பக்கம் நடந்தான்.

வானம் நீலமாய் எவ்வித கலக்கமுமின்றி இருக்கிறதே.. எவ்வித கவலையும் உனக்கில்லையா? என்று தன்னுள், நினைத்தபடி நடந்த அவனுக்கு தூரத்தே ராணுவம் அடையாள அட்டை இல்லாதவர்களை கைது செய்கிறதாக யாரோ சொல்லிப் போவது கேட்க.. அவன் திரும்பி வலது பக்கம் கால்களைப் பதித்தான்.

ஒரு நாள் மாலை வீட்டுக்கு வந்தவனிடம் தான் வாங்கி வந்த அழுகிய நாய்க்குட்டியைக் காட்டினான் தேவகி.

அதனைப் பார்த்து - உள்ளே குதூகலித்து, வலதுகரத் தினால் தொட்டு வருடிக் கொடுத்தான்.

“நல்ல அழகுதான். வீட்டில்கூட இப்படித்தான் நாய்கள் வளர்ப்போம். அதுவும் என்னிடம் நல்ல பிரியம். இரவில் நேரம் கழித்து வரும்போது குரைத்து ஆர்ப்பாரிக்கும். நான்தான் வந்திருக்கிறேன் என்றதும் சமாதானமாகி கால் கணை நக்கி ஆறுதலடையும். இப்போது நினைத்தால்கூட இனிமை தரும்” - சொன்னது வாசதான்.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவதி சொன்னான். “நான் இதனை வளர்க்கப்போகிறேன்.” “ம. உனது விருப்பம் எனது விருப்பமே” - சம்மதித்தான். அவளிடம் குதூகலம் காணப்பட்டது. “நமது பிள்ளைகளும் இதனை விரும்புவார்கள். அவர்களுடன் இதுவும் ஒரு பிள்ளையாய் இருக்கட்டுமே” பெற்றவர்களின் சந்தோஷமே பிள்ளைகள் தானே. நாய் நன்றியுள்ளது. இது அனுபவத்தில் உணர்ந்தது. எழுந்து பின்பக்கம் போய்விட்டு வந்தான். அந்த ஒற்றைக் காகம் இன்னும் கரைந்து கொண்டிருந்தது. ●

அத்தியாயம் 3

அழகிய மிக அழகிய செவ்வந்திப் பூக்களுடன் போட்டி போட்டபடி நந்தியாவட்டை பூக்களும் பூத்துச் சிரித்தன. அதனை மலர்க் கைகளினால் கொய்து - கட்டிச் சேர்த்து மாலை யாக்கினால் அழகாகத்தான் இருக்கும் என்று துரிதமானாள் தேவகி.

“வருவேன் நான் உனது மாளிகையின் வாசலுக்கே” வாளொலி ஒலிபரப்பாகிய அந்தப் பாடலை ரசித்தவாறு நின்றிருந்தவருக்கு “எண்டியம்மா... அங்கே என்ன செய்கிறாய்?” சுயறினைவுக்கு வந்தாள். “அம்மா! இதோ வந்துவிட்டேன்” எழுந்தாள். பூக்கள் நிலத்தில் சிதறுண்டு கிடந்தன.

“எனக்கு ஒத்துழைப்பு தந்தால் என்னவாம்? நாளைக்கு ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் கஷ்டப்படப் போவது நீதானே? பிறகு எங்களைக் குறை சொல்லக் கூடாது” செல்லமாக தேவகி சினுங்கினாள்.

நேற்றிரவு வாசித்து குறையில் இருந்த கதைப் புத்தகம் ஞாபகத்திற்கு வர ‘என்னம்மா செய்யனும்?’ கேட்டாள்.

“காய்கறிகளை நறுக்கித்தா போதும்”

முடித்தாள்.

அப்பாடா என்று ஓடிப் போய் கட்டிலில் விழுந்தவள் குப்புறப்படுத்தப்படி தலையணையில் மார்பை புதைத்தப்படி தயாரானாள். மகளைப் பார்த்து தாயும் உள்ளரச் சிரித்துக் கொண்டாலும் “நாளைக்கு ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப் படப் போகிறவள்.. என்னமாய் குதிக்கிறாள் குழந்தை மனது அவளுக்கு”.

திரும்பிய பக்கமெல்லாம் வேலைக்காரர்கள்.. தன்னைப் பார்த்துக் கொள்ள அன்புள்ள அம்மா, கேட்டதெல்லாம் வாங்கித்தர அப்பா இருக்கிறார். பாசம் கொள்ள சமயம் வரின் சண்டையும் பிடித்துக்கொள்ள தங்கைகள். கார்.. அது இது என இருக்கும் அவருக்கு.. ஏன் ஒரு சாதாரண மனி தனுக்கு வேறென்ன வேண்டும்? தேவகி கொடுத்து வைத் தவள்தான்.

தூங்கிப் போனவருக்கு ஏதோ கெட்ட கனவுவர விழிப்பு வந்தது. “ஓ! நான் கண்டது கனவா, எவ்வளவு நாழிகை நான் தூங்கியிருப்பேன்”

கன்னத்தில் உப்புக் கரித்தது.

“எப்படி வாழ்ந்தேன்.. கூப்பிட்ட குரலுக்கு அம்மா... கார், சினிமா, பிக்னிக், நினைத்தபோது வாசிக்க நூல்கள், நோய் என்று வந்துவிட்டால் டாக்டர் எந்நேரமும் ரெடியாக இருப்பார். ஒரு சமயம் அம்மாவிற்கு நெஞ்சுவலி வந்தபோது ஜீர்மனியிலிருந்தல்லவா மருந்து எடுத்துக் கொடுத்தார் அப்பா,.. அப்படி.., அப்படி வாழ்ந்துவிட்டு இப்போ?”

காதல் தெய்வீகமானது. இதய சுத்தமாய் இரு மனங்கள் சங்கமித்து - ஒன்றாகிவிடுவதல்ல. காதல் வீரம் தரும். பொங்கி எழச் செய்யும். சுற்றம் சூழலை மறக்கச் செய்யும். எதனையும் இழக்கச் செய்யும். ஆனால் சோகங்களையும் சுமக்க வைக்கும் என்பதும் உண்மை. தேவகி உணர்ந்துக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

இப்போது காதல் - கல்யாணத்தில் முடிந்து - பின்னை களுமாகி - எனக்கு நீ உனக்கு நான் என்று - ஒருமித்து வாழப் பழகிய பின் - பிரிவு என்பதற்கே இடமில்லை. ஒருவரை ஒருவர் இழந்து கொள்ளவும் தயாராய் இல்லை.

முல்லை அழகன்

இந்தக் காதல், பெற்றவர்களை பிரிய வைத்தது. சொத்து சுகம் வேண்டாம் அன்பே சொத்து, காதலே பலம் என்றல்லவா எல்லாரையும் எதிர்த்துக் கொள்ளவைத்தது.

“நீ அவனை மறந்துவிடு”

“முடியாது”

“என் சொத்தில் ஒரு துளியும் உனக்குக் கிடையாது”

“அவரின் அன்பே எனக்கு பெரிய சொத்து.. உங்கள் சொத்து எனக்கு ஒரு பொருட்டல்ல”

“உனது முடிவுதான் என்ன?”

“உங்கள் ஆசீர்வாதம் இல்லாதபடசத்து, பிரிந்து செல்வதைத் தவிர, அவருடன் சென்று எங்காவது – கல் யாணம் செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை”

“ம்” கோபத்தால் முகஞ் சிவக்க வாசலைப் பார்த்தார்.

அவ்வளவுதான்.

அவன் போவதற்குத் தயாராகி விட்டான். வேறுவழி. . பிரிந்துதான் போய்விட்டான். தாயும் அழுது பார்த்தான். கெஞ்சிப் பார்த்தான். பலன்? பூஜ்யம் தான்.

சென்றுவிட்டான்.

கல்யாணமும் முடிந்து, பின்னைகளும் வந்து இன்று—
பிரிவே இல்லாதவாறு வாழுப் பழகிக் கொண்டுவிட்டான்.

எத்தனை காலம்?

தேவகி ஸ்ரீனிவாசன் போய் தேவகி வாசதேவனாக
தொலைத் தூரத்துக்கு அப்பால் கிராமத்து சுகத்தை அனு
பவித்தப்படி —

வானத்தில் ஏர்லங்கா போனது.

அத்தியாயம் 4

பக்கத்து வீட்டு பங்கயம் மாமி வந்து சொன்னாள். தன்னுடைய மகனை இரண்டு நாட்களாய் காணோம். பாடசாலைக்குப் போனவன் திரும்பி வரவேயில்லை. இயக்கங்கள் ஆட்களை சேர்ப்பதனால் இவனும் போயிருப்பானோ தெரியாது.

‘பாவம் மாமி, ஆசையாய் வளர்த்த மகன் தனக்கு கொள்ளி வைப்பான் என்று எதிர்பார்த்தது.. தவறிப்போய் விட்டது’.

வந்த மாமிக்கு தேநீர் கொடுத்தாள்.

குடித்துவிட்டு கப்பை நீட்டினாள்.

இங்கு வந்து எத்தனை வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. ஊர் பேர் தெரியாத கிராமத்து மன்னில் கால் வைத்த திலிருந்து இன்று வரை கிராமத்து மக்களை நம்பியே வாழ்ப் பழகிக்கொண்ட வாசதேவகி தம்பதிகளுக்கு அயல் வர்களே பலம். அவர்கள் தந்த உற்சாகத்தில்தான் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர்.

‘‘இங்கே ஜாதி இல்லை. ஏழை பணக்காரன் இல்லை. யாவரும் சமம். மன்னை நம்பி வாழ்பவர்கள் நாங்கள். அதனால் நீங்கள் பயப்படாமல் உங்கள் வாழ்க்கை தொடங்கலாம். இன்று முதல் நீங்களும் எங்களில் ஓருவர். மன்னின் மைந்தர்கள் நாங்கள்’’ ஊரின் பெரியவர் சொன்னது தேவகிக்கு இன்னும் நினைவிருக்கிறது.

அதனால் எல்லாரிடத்தும் அன்பாக இருந்தாள். யாரையும் பாகுபாடு பாராது உபசரித்தாள்.

“கவலைப்படா தீர்கள் மாமி, உங்கள் மகள் வந்து விடுவான்”

“எனக்கென்னவோ நம்பிக்கையில்லையம்மா, இப்ப வெல்லாம் சேர்கிறவர்களை உடனேயே இந்தியாவிற்குப் படகில் கொண்டு சென்றுவிடுகிறார்களாம். அங்கே உள்ள முகாம்களில் போராட்டத்திற்கு பயிற்சி தருகிறார்களாம்.”

அந்தத் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

ஒரு தாயின் வேதனை - பிரிவு அவளுக்கும் தெரியாத தல்ல. அவளும் ஒரு தாய்தானே. “ஆனால் பெற்றவர்களைத் தவிக்க வைத்துவிட்டு காதல் ஒன்றே பெரிது என்று ஓடிவந்துவிட்ட தாய்”.

நினைத்தால் நெஞ்சை அறுக்கும்.

அவளைப் பெற்றவர்களுக்கு யார் ஆறுதல் சொல்லி யிருப்பார்கள்? நினைத்துப் பார்க்கவே சங்கடமாய் இருந்தது.

“மண்ணுக்காகப் போராடுகிற ஒரு இளைய தலை முறையில் உங்கள் மகனும் ஒன்றாகிப் போனதில் சந்தோஷம். எனினும் தாய் இந்தா பிடி, போய் வென்றுவா என்று அனுப்பும்போதுதான் தாய்க்கும் பெருமை. மகனுக்கும் பெருமிதம். ஓடிப்போவது என்பது எதனையோ பறித்துக்கொண்டு போவது மாதிரி இருக்கிறது.”

ஒரு தாய்க்குள் இத்தனை உணர்வுகளா? தேவகி எண்ணிப் பார்த்தாள். சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. வேதனையாகவும் தெரிந்தது.

“பத்து மாதம் சமந்து பெற்று - நிலத்தில் தவழ்ந்து - நியிர்ந்து - படித்து ஒரு ஆளானவுடன் தனக்கென ஒரு பாதையைத் தானே தேர்ந்து எடுத்து சமுகத்தின் எதிர்ப் பையும் முகம்கொண்டு வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய், அது வும் திடீரென்று பெற்றோருக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்து விட்டு - வந்த நாங்கள் இப்போது குழந்தைகளுக்கு பெற்றோர் களாகி - அம்மாவும் அப்பாவும் அன்புடன் பழகிய உறவினர் களும் உபசரித்த வேலைக்காரர்களுக்கும் ஏமாற்றம் தந்து விட்டு எத்துனை துணிச்சல் எனக்கு. அது எங்கிருந்து வந்தது? படித்து பட்டம் வாங்கி பெரிய உத்தியோகத்தில் தன் மகள் இருப்பாள் என்ற கற்பனைக்கு - அவர்கள் ஆசை களுக்கு - கோடைஸ்வர மாப்பிள்ளைக்கு மனைவியாக்கி அதனை கண்குளிர பார்த்துவிடத் துடித்த இதயங்களுக்கு நெருப்பை தந்துவிட்டு இரவோடு இரவாக ஓடிவர இந்த கால்கள் தயாரானதே, இதயத்தில் பயத்துடன் துணிச்சலும் வந்து இப்போது அதை விட ஆயிரம் மடங்கு துணிச்சல் பங்கஜம் மாமியின் மகனுக்கு வந்துவிட்டது. நாங்களாவது வாழ வந்தோம். அந்தச் சிறுவன் நாட்டுக் காக தன்னை தரவல்லவா முந்திக்கொண்டான். ”

சற்றே இந்த கிராமத்து மக்களை நினைத்துப் பார்த்தாள் தேவகி.

யாவரும் அனாதைகளாக இங்கு வந்தவர்கள்தான். மண்ணைத் தேடி வந்தவர்கள். மலைத்து அட்டுழியங்களி லிருந்து விடுபட ஓடிவந்துவிட்டவர்கள்.. பாசத்தை தேடி வந்தவர்கள். பிள்ளைகளால் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெற்றோர்கள்.. பெற்றோர்களிடமிருந்து பிரிந்து வந்த பிள்ளைகள். இப்படி, இப்படி இங்கேதான் சித்தனும் புத்தனானான் ராமனும் கிருஷ்ணனானான். இதுவரை இராவணர்கள் தான் வரவில்லை.

வாச கூட அடிக்கடி சொல்வான் இவளிடம் “என்ன அழகிய கிராமம். மானிடத்தை நேசிக்கும் மனிதப் பிறவி கள் இவர்கள். அதனால்தான் எங்களால் இங்கு நிம்மதி யாய் இருக்க முடிகிறது. இல்லையெனில் உங்கப்பா செய் திருக்கின்ற விளம்பரங்களில் தேடுதல் வேட்டை நடாத்த அனுப்பிய ஆட்களில் - எதுவும் - எவரும் - எங்களிடம் அனுக முடியவில்லை.

வாஸ்தவம்தான்!

ழுமியையே புரட்டி எடுக்கும் நெம்புகோல் இவர் களிடம் இருப்பதாகப்பட்டது.

“இதோ பார் தேவகி! கொழும்பில் வேலை பார்த்த என் கணவர் சிங்களக் காடையர்களால் அடித்து கொல்லப் பட்டு எனக்கு முன்னாலேயே என் மகனும் கற்பழிக்கப்பட்டு-வீடு, சொத்து, சுகம் எல்லாம் இழந்து - அகதிகளாக வந்து! பிறகு இங்கு குடியேறினோம். எத்தனை காலத்துக்கு கொழும்பில் இருந்து கொண்டு அடிஉதை பட்டு - மீண்டும் மீண்டும் அகதிகளாக வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் திரும்பிப் போவதேயில்லை என்று நிரந்தர மாகவே இங்கு தங்கிக் கொண்டோம்”

அனுபவம் என்பது பார்த்த அனுபவம் - யாரும் சொல்லக் கேட்ட அனுபவம், இங்கே பங்கஜும் மாமிக்கு நேரில் பார்த்து அனுபவித்த அனுபவமல்லவா கிடைத் திருக்கிறது. பங்கஜும் மாமி கூட காயம்பட்ட மானுடத்தின் ஓர் அங்கம்தானே.

சிரிக்கத் தெரிந்த மனிதனுக்கு அழவும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். காலம் மனிதனுக்கு பல அனுபவங்களை கற்றுத் தருகிறது. யாரும் அழாமல் ஒருதடவையாவது இருக்க

முல்லை அமுதன்

முடியாது. வாழ்வில் ஒருமுறையாவது சிரித்துத்தான் தீரவேண்டும்.

“அடிக்கடி நாங்கள் திரும்பி கொழும்புக்குப்போவது பண்யக் கைதிகளாக வாழ்கின்ற உணர்வு. ஓடிவிடவே சந்தர்ப்பம் வைக்காமல் இங்கேயே இருந்து விட்டால் என்ன என்றதன் முடிவு எங்களை இங்கேயே தங்கவைத்து விட்டது”.

“மாமி நீங்க தீர்க்கதறிசிதான்” இப்படி சொல்ல வில்லை. நினைத்தான் தேவகி.

“என்னதான் காணி பூமி வீடு அது இது என்று தெற்கில் குடியேறிவிட்டு நமது மன்னை மறந்து விட்டு-பிரச் சினை என்று வந்துவிட்டால் ஓடிப்போவதற்கே இடமில்லாது போய்விடுகிறது. அரசு கூலிப் படைகளும் போக்கற்றவர் களிடமே தங்களது வீராப்பைக் காட்டிவிடுகிறது. அகதிகள் முகாமென்று இருப்பதெல்லாம் வெறும் கண்துடைப்பு வேலைதான்”

அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனுக்கு நேரம் போனதே தெரிந்திருக்கவில்லை. இருக்காதா பின்னே!

இருவரும் வெவ்வேறு கோணங்களில் அனுபவப்பட்ட வர்கள்தான். ஒருவருக்கொருவர் தத்தம் அனுபவங்களை பங்கிடுவதன் மூலம் ஆறுதல்கூட அடையமுடிகிறது.

ஓடிப் போவது என்பது இங்கே எத்தனை விதங்களில் நடக்கின்றன.

காதலர்கள் பெற்றோர்களை எதிர்க்கத் துணிவில்லாது ஓடிவிடுதல், சமூக அரசியல் அட்ரேஸியங்களிலிருந்து விடுபட-

இயக்கங்களை நோக்கி ஓடிப் போதல், இயக்க மோதல்களி
னால் ஒருவருக்கொருவர் அழித்து விட்டு “அவன் ஓடி
விட்டான்” என்று பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்தல்,

பெற்றோர்களை எதிர்க்கத் துணிவிருந்திருந்தால்
அவர்களை சம்மதிக்க வைத்திருக்கலாம். அல்லது எத்தனை
எதிர்ப்பு வந்தாலும் அவர்கள் முன்னே எதிர்த்து வாழ்ந்து
காட்டியிருக்க வேண்டும். இப்படி ஓடிவந்து உறவுகளே
அற்ற அனாதரவான இடத்தில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி
விட்டது எதில் அடக்கம்?

“ஒருவேளை ஊரிலேயே இருந்திருந்தால் இயக்கங்
களின் கெடுபிடி இருந்திருக்குமோ? இருக்கலாம். தந்தைகூட
தனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்திருப்பார்” தாயை நினைத்
ததும் நெஞ்சக் குழியின் ஏதோ ஒன்று அடைத்தது விம்மினாள்.

“அம்மா அழுகிறாய்?” பங்கஜம் மாமி.

“ஓண்ணுமில்லை .. அம்மா நினைவுக்கு வந்தாள். அது
தான்”—தேவகி.

“நாங்கள் இருக்கும்போது ஏன் கவலைப்படுகிறாய்?
உன் அம்மா மாதிரி என்னை நினைத்துக்கொள்”

“அம்மா மாதிரித்தானே? அம்மா இல்லைதானே?
அந்தரங்கங்களை பங்கிட்டுக் கொள்ளக்கூடிய அம்மாவா நீங்கள்?
காயப்பட்டபோது நெஞ்சினை நெருங்கி வருடிக்
கொடுக்கின்ற அம்மாவா நீங்கள்?” இப்படி சொல்ல
நினைத்தாள்.

கண்ணீர் அவள் கண்களை மறைத்தது.

“அம்மா! அம்மா!!” எழுத்து தொடுத்து உதடு
உச்சரித்தது.

அத்தியாயம் 5

வீதிச் சுவரெங்கும் விடுதலை வாசகங்கள் சுலோகங்களாய் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. “நேற்றுத்தானே இந்தச் சுவர்களைப் பார்த்தோம். அதற்குள் இது எப்படி வந்தது? யாவருக்கும் இப்படி வியப்பைத் தரும் துரித முயற்சிதான்.

தங்கள் தங்கள் தலைவர்களை பெரிய அளவில் பிளாக் செய்து கலரில் வித்தோ பதிப்பில் பதிப்பித்து இங்கே ஒட்டி ஒரு கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

முன்பெல்லாம் தங்களது விருப்பமில்லாத் தலைவர் களின் படங்களைக் கண்டால் சாணி அடிப்பதும் கூட்டங்களில் கலகம் செய்வதும் தங்களது விருப்பத் தலைவர் களுக்கு பெரிய அளவில் விழா எடுப்பதும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவிருந்தது.

இப்போது யாவரும் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்ததால் கலகம் வருவது குறைவு மாறாக விருப்பமில்லை என்று யாரும் கருதப்பட்டால் அவர்கள் துப்பாக்கி முனையில் கடத்தப்பட்டு கூட்டு எரித்து விடுவதோ, புதைத்து விடுவதோ, கடலில் வீசிவிட்டு பயங்கரவாதிகள் சுடப்பட்டார்கள் என்று எண்ணிக்கையுடன் அறிவிக்கப்படுவதும் கணக்கு.

இவற்றைப் பார்த்த வாசுவிற்கு நடைமுறை வாழ்வின் யதார்த்தத்தை உணர்க்கூடியதாக இருந்தது.

கல்லூரிகளில் தான் படிக்கும் போதும்-யனிவசிற்றிக்குப் போன்றிரும்-சாணி அடிப்பது முட்டை எறிவதும், ஏப்ரல் பூல் விளையாடுவதும் இதையும் மீறி வேண்டாதவர்களை தடிகொண்டடிப்பதும் இவன்கூட செய்திருக்கிறான்தான்.

யுனிவசிற்றி வாழ்க்கை ஓரளவு இளைஞர்களை சிந்திக்க வைக்கின்றது.

“அங்கேதான் வாழ்க்கையை படிக்க முடிகிறது. இளைஞர்களுக்கு அங்கு ஒரு பிருந்தாவனம் காத்திருக்கும். காதலை நூராமுடிகிறது. சாதி சமயம் குறுக்கிடுவதில்லை. இயற்கை ஒத்துழைப்புத்தர நட்பு இறுகி நெஞ்சை காயப் படுத்தாமல் வாழப் பழகிக் கொள்ளும். சில சமயங்களில் துக்கரமான நிகழ்வுகள் நடப்பதும் தவிர்க்க முடியாதது. நெருங்கிப் பழக கிடைக்கும் சுதந்திரம் – காதலை விட காமத்தை சூடவே வளர்த்து அதுவே ஒருவிதத்தில் இழப்பை ஏமாற்றத்தை மாகாவலிகங்கைக்கு அல்லது கழனி கங்கைக்கு வாழ்வைத் தந்துவிடும் கொடுமையும் நடக்காம வில்லை. பேராதனையில் மாடியால் வீழ்ந்து இறப்பதும், வெள்ளவத்தை தண்டவாளத்தில் கழுத்தை நீட்டுவதும் வாசு சூட கண்ணால் பார்த்திருக்கிறான்.”

நல்ல வேளை வாசு தேவகி திருமணத்தில் இணைய முடிந்தது. இல்லையெனில் இவர்களும் அப்படித்தானோ?

தேவகி வந்து தோளில் தொடும்வரை வாசுவின் நினைவு அவனிடத்தில் இல்லை.

பசுமை நிறைந்த நினைவுகள் அவை!

பாடிப் பறந்த பறவைகள் நாங்கள்!

எந்த நாட்டில் எங்கு எப்போ காண்போமோ என்கிற ஒருவித சோகத்தையும் தந்த வாழ்க்கையல்லவா பல்கலைக் கழக வாழ்க்கை.

முல்லை அழகன்

“எனது காதலை சீராட்டிய கங்கையே நீ வாழ்க. எங்கள் இருப்பை மறைத்த அந்த பூங்கா வாழ்க. எங்கள் முத்தத்தின் சத்தத்தை வெளியே வரவிடாமல் ஒலி எழுப் பிச் சென்ற அந்த புகையிரதம் வாழ்க வாழ்கவே” தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

அவனுக்கு முன்னால் வந்து நின்று கொண்டு தாடியில் பிடித்து நிமிர்த்தினாள் அவன் விழிகளை தரிசித்தாள்.

“அந்த விழிகள்தான் என்னைக் கைது செய்தது. கனவுகளை கற்றுத் தந்தது. காதலுக்கு மொழி அமைத்தது. இதயத்தின் வாசலை திறக்கச் செய்தது.”

“என்ன பலமான சிந்தனை?”

சுயநினைவுக்கு வந்தான்.

“ஓன்றுமில்லை” ஒற்றையாகப் பதில் சொன்னான்.

“ம். எனக்குத் தெரியும். பழைய நினைவு வந்திருக்கும். அதுதான்.. இல்லையா?”

தலையாட்டினான்.

“என்ன பசுமை நிறைந்த நினைவுகள். பல்கலைக் கழக புல்வெளி மாதிரி...மறக்க முடியாதது”

“என்னைப் போன்றவர்களுக்கு துணிச்சலைத் தந்த இடமல்லவா. இல்லையென்றால் உன்னைக் கைப்பிடித் திருக்க முடியுமா?”

“நீங்கள் கூட தீவிரவாதிதான். இல்லையெனில் அங்கு என்னிடம் நீங்க செய்த குறும்புகள் அப்பப்பா..

நானென்று நினைத்து ஒரு நாள் சியாமளாவிடம் வம்பு பண்ணிய விஷயம் தெரியாததா? - இது தேவகி.

“நீ மட்டும் என்னவாம். உன் அப்பாவிற்கான கடிதத் தினை என்னிடமும் எனக்கானதை உன் அப்பாவிற்கும் சேர்த்தவள்ளவா?”

சிரித்தான்.

“அந்த குழி விழும் பகுதி முகத்திற்கே அழகுதான். புருவமா அந்த இமைகளா அவருக்கு அழகு தருகிறது. விழிகளுக்கு அழகூட்டுவதே அந்த புருவம்தான். என்னைக் கானும்போதெல்லாம் நீச்சலடிக்கும் கருமணிகள். புகை வண்டியில் ஒரு நாள் வரும்போது நீ தந்த முதல் முத்தம். மறுநாள் பிக்னிக்கில் என் விரல்கள் உன் மேனிப்பிர தேசங்களின் மீது படையெடுப்புச் செய்யும்போது சரண டைந்த அந்த முதல் நாள். எங்களையே முதன் முதலாக இழந்த அந்நேரம்.. எத்தனையோ இரவுகளை முன்பு தனித்தனியே கழித்திருக்கும் எங்கள் இளமை முதன் முதலாக மோதிக் கொண்டதும் - அதுவே நமது வாழ்வின் முதல் இரவாகிப் போனதும்.. நெஞ்சிருக்கும்வரை நினை விருக்கும்.”

நெருங்கி வந்தான். உதட்டினால் கன்னத்தை உரசினாள். நெஞ்சு மேட்டில் விரலினால் ஏதோ வரைந்தான்.

“இங்கேதானே வாலிபம் தோற்றுப் போகிறது”. அனைத்துக் கொண்டான். காலில் நாய் வந்து உரசும் வரை அவர்கள் இந்த உலகில் இல்லை. நல்லவேளை பிள்ளைகள் உள்ளே படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ●

அத்தியாயம் 6

மார்க்கட் போய் வந்த வாச வழியில் பங்கஜம் மாமியின் மகன் தன் தோழர்களுடன் வழியில் வரும் ராணுவத்தினை தாக்குவதற்கான ஆயத்தங்களை செய்து கொண்டிருந்ததை நின்று பார்த்தான். அவன் இவனை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு தன் பாட்டில் தன் வேலையில் மூழ்கிவிட்டான். இளம் வயது, நல்ல நிறம், கூரிய விழிகள் ஊரில் ‘நோட்டபோய்’ என பெயரெடுத்தவன். இப்போது எப்படி மாறிவிட்டான் அவன்.

அவன் மாறிவிட்டானா.. மாற்றி விட்டார்கள். தன் பாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அப்பாவி மக்களை தங்கள் அடக்கு முறை நடவடிக்கைகளை கிராமத்துக்கைக்குவிகளின் மூலம் அராஜகம் செய்து.. உசப்பி விட்டிருக்கிறார்கள். உலுப்பியே விட்டிருக்கிறார்கள்.

பங்கஜம் மாமியின் மகனும் மாறித்தான் போயிருந்தான். என்ன சுறுசுறுப்பு போர்ப்பயிற்சிக்காக காடு, மலை, வெயில் என்று அலைந்து காயப்பட்டு, காயப்பட்டு உடல் உறுதி பெற்று உண்மையான தீர்மிக்க போராளியாக வல்லவா மாறிப் போயிருந்தான். அவனருகில் நிற்க கூடநமக்குத் தகுதியில்லையே.

வாசவிற்கு நெஞ்சில் ஏதோ அரித்தது.

சுதந்திரம் கேட்டுப் பெறுவதில்லை. காந்தி காலத்தில் அகிம்சை வாய்ப்பு பெற்றது போய் இந்நாளில் சாத்யமாகுமா? முடியாதுதான். ஒன்றை இழந்துதான் இன்னொன்றைப் பெறவேண்டும். வெள்ளையனுக்குப் போறாதக்காலம் அல்லது எதிர்ப்பை சமாளிக்கமுடியாத படைபலம். ஜெர்மானிய ஐப்பானிய எதிர்ப்பில் இழந்தவற்றால்

எற்பட்ட பலவீனம்—காந்தியின் தொடர் சாத்வீகப் போராட்டம் வெற்றி பெற வாய்ப்பளித்தது. பிரிட்டிஷாரும் சுதந்திரம் தந்து தங்கள் பெயரையும் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். காந்தியும் மக்களில் வாழ்ந்துகொள்ள முடிந்தது. ஆனால் சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்திடம் இது சாத்தியப்படுமா? முடியாதுதான்.

இளைஞர்கள் தயாரானார்கள். தயாராய் விட்டார்கள். இதோ இன்னும் சொற்ப வேளையில் இராணுவ கவச வண்டிகள் வரும். இவர்கள் ஓளிந்திருந்து-தருணம் பார்த்து-வாகனங்கள் நெருங்க-கண்ணி வெடி வெடித்து-இராணுவ சிப்பாய்கள் சிதறுவார்கள். பலர் இறப்பார்கள்-சிலர் காயப்படுவர், ஒரிருவர் தப்பிழூடலாம். வெற்றி யுடன் திரும்பும் இளைஞர்களை மக்களும் வாழ்த்துவர். அன்றிரவே பொம்பர் விமானம் வந்து அந்த சந்தோஷப் பட்ட மக்களை அழிக்கும். இதுதான் யதார்த்தம்.

மக்களின் போராட்டம், எதிரிகளை விழச் செய்யும், பின்வாங்கச் செய்யும், வியத்நாமின் மக்கள் போராட்டம் அமெரிக்கர்களை பின்வாங்கச் செய்த சரித்திரமுண்டு. பல பொருள் இழப்புகளுக்கும் எட்டு வருட காலச் செலவிற்கும் பிற்பாடு கெளரவப் பின்வாங்கலாய் ரஷ்யப்படை ஆப் கானிஸ்தானிலிருந்து வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டதும் சரித்திரம்தான். இங்கே இவர்கள் எழுதுவதும் சரித்திரம்.

நாளைய தலைமுறை தலைநிமிர்ந்து கொள்ள இவர்கள் தங்களை பலியிட்டுக் கொள்கிறார்கள். யாகசாலையில் வேள்விக்காய் தங்களையே தயார்படுத்திக் கொண்டவர்கள்.

கால்கள் நிலத்தில் பதித்து நிற்க வாசவால் முடிய வில்லை.

நகர்ந்தான். “என்றும் நெஞ்சம் உன்னை வாழ்த்தும் பங்களூம் மாமி கண்டால் எப்படி ஜீரணிப்பாள். அவளிடம் சொல்வதா? தேவகியிடம் சொன்னால் விபரீதமாகிவிடுமா? பெத்த மனம் அல்லவா எப்படித்தான் நாட்டு விடுதலைக்கு தன் மகனைத் தந்தேன் என்று சொன்னாலும் பெத்த மனது அல்லவா.. உரும்பராய் சிவகுமாரனை பலி கொடுத்து விட்டு தவித்த அவன் தாயின் முகத்தை நேரில் பார்த்தவன்ஸ்லவா நான்”

நடந்தான். நாறு பார்தான். அப்புறம் நடக்கவே முடியவில்லை. யாரோ சைக்கிளில் அவனுக்கு லிப்ட் (Lift) கொடுத்ததால் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

தேவகியுடன் எதுவுமே பேசவில்லை.

குளிக்க போய்விட்டான். நாய்க்குட்டியும் அவனுடன் கூடவே போனது.

அத்தியாயம் 7

அன்று இரவு தூங்கப் போன்போதுதான் வாசு, தேவகிக்கு சொன்னான்.

“உனது பிறந்த நாளைக் கூட பத்திரிகையில் பார்த்து நான் தெரிந்து கொள்ளும் நிலை பார்த்தாயா?”

அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவனைப் பார்த்தாள்.

“இன்று ஸைப்ரரியில் வாசிப்பதற்கு பேப்பரைப் பூட்டினால் பிறந்த நாள் வாழ்த்து உனக்கு என விளம்பரம் போட்டிருந்தார்கள் உனது பெற்றோர்”.

“உன்மையாகவா” ஆடிப் போனாள்.. உள்ளங்காலில் ஏதோ ஊர்ந்தது. “என்ன இருந்தாலும் பெற்ற வர்கள் இல்லையா? பாசம் எத்தனை நாளைக்கு ஒளிந்து கொள்ள முடியும். வெளிக்காட்டித்தான் ஆகவேண்டும்” — இது வாசு.

“நானே மறந்து விட்டேன் வாசு. எனக்கென நீங்கள் வந்தபிறகு - பிள்ளைகளும் வந்த பிறகு - நானும் என் வயது மறந்து - உங்கள் மனைவியாய் - பிள்ளைகளுக்குத் தாயாய் மாறிப் போனதால் பிறந்த நாள் நினைவுக்கு வரவில்லை Sorry”. “இப்பவாவது சொல்லலாமா, கேக் வெட்டாமல், விழிகளை வெட்டி Happy birthday to you” சொல்லி இழுத்தான் அவளை.

அவனும் உட்கார்ந்து அவனது நெஞ்சு மேட்டில் தலை வைத்து விழிகளை முடினாள். தாயின் அரவனைப்பில், தந்தையின் பாசமழையில் ஊறி நனைந்து

மூல்லை அமுதன்

போன உடம்பு கணவனின் நெஞ்சில்தான் முழுமையான சகத்தை பெற்றுக்கொள்கிறதோ?

“நமக்கு பிறந்த நாளா முக்கியம்?”, தேவகி கேட்டாள்.

நாடியில் விரல்களைப் பதித்து நிமிர்த்தினான்.

விழிகள் சந்தித்துக் கொண்டன.

பெண்களின் விழிகளில் ஓராயிரம் கவிதைகள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. உண்மையோ? அது என்ன மீனா.. அங்கும் இங்கும் அலைந்துகொண்டு..

“எங்களுக்கொரு நல்ல காலம் வந்தால் ஒவ்வொரு நாளும் பிறந்த நாள் கொண்டாடலாம். உலகில் வாழும் ஏழைகள் என்ன பிறந்த நாளா கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இல்லையே. பின் நாம் மட்டும் ஏன் சிந்திக்கிறோம். வளர்த்த வளர்ப்பு அப்படியெனில் மாற்ற வேண்டும்”.

“தேவகி நீயா இப்படிப் பேசுகிறாய்?”, கேட்க நினைத்தான். கேட்கவில்லை.

“உண்மைதான். பங்கஜம் மாமியின் மகன் கூடதன் பிறந்த நாளை மறந்திருப்பான். தீபாவளி பொங்கல் எல்லாம் மறந்து போயிருக்கும். தினசரி ஆயுத பூஜை மட்டும் நடத்திக் கொண்டு’ பெருமுச்சு விட்டப்படி எத்தனை பேர் அவனைப் போல இருக்கிறார்கள்”.

நெஞ்சின் சூடு தேவகிக்கு இதமாக இருந்திருக்கவேண்டும். தன்னை இறுக்கிக் கொண்டாள். தனிமை வந்து பெண்ணின் துணையும் சுதந்திரமாக கிடைக்குமானால், யார்தான் இன்பம் என்று சொல்லமாட்டார்கள்?”

“பிள்ளைகள் தூங்கி விட்டார்களா? ” கேட்டான் வாசு.

“ம்” என்றான்.

“உனக்குத் தெரியுமா தேவகி! எத்தனை காலம் தான் நமது இந்த வறுமை நிலை? நானும் எல்லா வேலைகளுக்கும் அப்பள (Apply) பண்ணிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். எப்ப வழி பிறக்குமோ? ”

“கவலைப்படாதீர்கள். விடிவு வரும். நல்ல தொழில் கிடைத்து நமக்கு மூன்று நேரம் உணவு இல்லாவிட்டாலும் ஒரு நேரமாவது பட்டினி இல்லாதிருந்தால் போதும்தானே,” மயிர்கள் அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்துள்ள நெஞ்சினை விரலினால் கோதி விட்டான். பின் ஏதோ படம் வரைந்தான். விரல்களின் நளினம் அவனுக்கு ஆறுதல் தந்தது. எனினும் சொன்னான்:

“எனக்கு நீடியும் உனக்கு நானும் என்று ஆகி நமக்கென பிள்ளைகளும் வந்து-இன்னாரென்று தெரியாத ஊர்மக்களை உறவென்று நினைத்து வாழ்கின்ற நமக்கு நம்பிக்கைதான் வெளிச்சம் காட்டும். சில சமயம் நம்பிக்கை கூட நம்மை குழிதோண்டி புதைத்து விடுமோ என்கிற பயமும் இல்லாமல் இல்லை”.

“இல்லை, அப்படி ஒன்றும் நடக்காது” - இது தேவகி.

“இன்றைய நாட்டின் நிலையில் கொழும்பில் வேலை கிடைத்து-அங்கு போவதும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதது. அங்கு கூட இளைஞர்களை தேடித் தேடிப் பிடிக்கிறார்கள். பிடிப்பட்டவர்கள் காணாமல் போகிறார்கள். இன்றிருப்பார்

முல்லை அமுதன்

நாளைக்கு இருப்பது நிச்சயமில்லை. என்ன செய்வதென்பது புரியவில்லை. வெளிநாடு போவதென்றால் தொகைப் பணம் வேண்டும். கூடவே கொழும்பு போய்வரவே உயிர் போய்விடுகிறது. இயக்கப் போர் வேறு. முஸ்லீம்கள் வேறு பிரச்சினை’’

அவனின் நெஞ்சின் உள்ளே எரிகின்ற வெம்மையை அவள் உணர்ந்தாள்.

‘‘வேரின் வெம்மை கிளைகளுக்குத் தெரியாமல் போகாது. வெம்மையை எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் வேர்கள் தாங்கிக் கொள்ளும்?

கடைக்குட்டி எழுந்துவந்து ‘‘பாத்ரூம்’’ போக அழைத்தாள். இருவரும் விலகிக் கொண்டனர். தேவகியும் புடவையை சரிசெய்தபடி எழுந்துக் கொண்டாள். மகளின் அழைப்பை மறுக்க முடியாதுதானே. குருதி சேர்த்து தசை வாரினால் பிணைத்து உலகுக்கு என் மகள் என்று உடலைக் கிழித்து வெளிவந்தவள்ளவா? மகளின் அன்பு மழையில் வேதனைகளை மறக்க முடிகிறதே.

சரிந்து படுத்தான் வாசு.

அன்றைய இரவு தூக்கம் வராது அவனுக்கு. அவனை ஏதோ ஒன்று அரித்துத் தின்றது. எத்தனை நாளைக்குத் தான் அங்கு இங்கு என்று கடன்பட்டு வாழ்வது அன்பு காட்ட பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக இப்படியே இருந்துவிடத்தான் முடியுமா? முற்றம் கூட சலித்துக் கொள்ளுமே.

‘‘இறைவா, நல்லதொரு வழியைக் காட்டு’’ மனது பிரார்த்தித்தது. எங்கோ துப்பாக்கி வெடிகள் சரமாரியாக

வெடித்து அதன் பசியைப் போக்கிக் கொண்டது. இப் போதெல்லாம் பயம் வருவதில்லை. எல்லாம் பழகிப் போய்விட்டது.

இயந்திரப் பறவை கூட கூரைக்கு மேலாக உறுமிச் சென்றது. எழுந்து சென்று நேரத்தைப் பார்க்கலாமென்றால் பேட்டரி இல்லாது மணிக்கூடு ஓடாதது நினைவிற்கு வர சலிப்புடன் படுத்துக் கொண்டான்.

கடைக்குட்டியை மீண்டும் தூங்கவைத்து விட்டு வாச விள் அருகில் வந்தபோது அவன் தூங்கிவிட்டிருந்தான். அவனின் தூக்கம் கலைந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக எழுப் பாமலேயே கலைந்திருந்த லுங்கியை சரிசெய்து போர் வையை இழுத்துப் போர்த்து விட்டான். பிறகு கிளாசில் குடிக்க நீர் கொண்டுவந்து தலை மாட்டில் வைத்துவிட்டு அப்பாடா என சரிந்தான். வாச தூக்கம் கலைந்ததும் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் படுப்பான். அதுதான் தண்ணீர் தயாராய் வைத்திருந்தான்.

உடலெல்லாம் அசதியாய் இருந்தது.

நேற்றைய இரவில் வாச மூட்டிய கீச்சஸமுச்சக்கள் நினைவுக்கு வந்தன. உடலில் காதல் ஓடியது.

இளமை இருக்கும்போது அனுபவித்துவிடு. நேரம் இளமையை கரைத்துவிடும். இழந்ததை மீட்டுக்கொண்டு வரும் சக்தி எதற்கும் கிடையாது.

இடது கையை நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டான். வலது கரம் தானாகவே அடிவயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தது.

மூன்று குழந்தைகளை சுமந்த வயிறு.

“வேண்டாம். மூன்று போதும். அவர்கள் வளர்ந்து வந்தாலே போதும்”

“இன்னொன்று” கெஞ்சினான் வாசு.

“குழந்தை அதிகம் பெற்றால் அழுகு கெட்டு விடும்”

“யார் சொன்னது? எனக்கு நீ எப்போதும் சித்திரப் பதுமைதான். பத்துக் குழந்தைகள் பெற்றாலும் உன் அழுகு கெடாது”

வாதாடிப் பார்த்து வாசு தோற்றுப் போனான். எனினும் விடியும்வரை அவளைத் தூங்கவேவிடவில்லை. விடிந்து வெகு நேரம் கழித்தே எழுந்தனர். இப்படி ஒவ்வொரு இரவும் அவனுக்கு அது தேவைப்பட்டது. இன்று மட்டும் தூங்கிப் போனான்.

தேவகி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

நெற்றியில் முத்தாய் அரும்பியிருந்த வியர்வை விளக் கில் பளிச்சிட்டது. அந்த அரும்பு மீசை, மெல்லிதாய், மிக மெல்லிதாய் வளர்ந்து விடுவேன் என்று பயமுறுத்தும் தாடி.. அழுகுதான்.

“வாசு, உங்களை விரும்பியது உங்கள் அறிவு மாத்திரமல்ல, அழுகும்தான். என்னை உங்களில் விழுச் செய்தது”

சிரிப்பு இதழில் விரிந்தது.

எப்போது தூங்கினாள் என்பது அவனுக்குத் தெரிய வில்லை.

வேலியில் ஓற்றைக் காகம் கரைந்தது.

அத்தியாயம் 8

இயக்கத்திற்கு நிதி சேகரித்து சில இளைஞர்கள் வந்தனர். அவர்களில் இருவர் இளம் பெண்கள். கதவைத் தட்டியதும் திறந்தவள் தேவகிதான்.

“நாங்கள் எமது இயக்கத்திற்கு நிதி சேகரித்து வருகிறோம்” என்றனர்.

தேவகி புன்னகை புரிந்தாள். “அப்படியா” என்கிற மாதிரி,

“எனவே உங்களால் முடிந்தளவிற்கு உதவி செய்தால் நன்றியடையவர்களாய் இருப்போம்” அதே புன்னகை. குளித்து விட்டு வந்தவள் கூந்தலை உச்சந்தலைக்கு கொண்டு வந்து முடிந்திருந்தாள். அதுகூட பார்ப்பதற்கு அழகுதான். ஒன்றையாய் நெற்றியில் வழியும் மயிர் ஒன்று காற்றின் கீத்திற்கு ஆடி மகிழ்ந்தது.

“உங்களால் வசதிப்படாவிடில் வற்புறுத்தமாட்டோம்” வந்தவர்கள் சொன்னார்கள். இவள் ஏன் இப்படி புன்னகை மட்டும் சிந்துகிறாள். எங்களை அன்பாய் வரவேற்கிறாளா? எங்களை ஏனனப்படுத்துகிறாளா? அல்லது கொடுப்பதற்கு வீட்டில் என்ன இருக்கிறது இந்த புன்னகை ஒன்றைத் தவிர என்கிறாளா? பொன்னகை பூட்டிவிடுகிறேன் என்றுவிட்டு புன்னகையையே எடுத்துச் செல்கின்ற அரசியல்வாதிகள்லவே நாங்கள். பிறகேன் இவள் இப்படி? வந்தவர்கள் நினைத்தார்கள். கேட்கவில்லை. அவளின் புன்னகைக்கு அர்த்தம் தேடி தலையை கோதினார்கள் பிடிப்படவில்லை.

அமைதி நிலவியது.

அந்த அமைதியை கொன்று போட்டவள் முதலில் தேவகி தான்.

தன் காதிலிருந்து தோடுகளை ஒவ்வொன்றாய் கழற்றி நான்.

இளைஞர்கள் திகைத்தனர். எப்படி வாங்குவது? முரண்டு பிடிப்பவர்களிடம் நிறுத்து வாங்கலாம். இயலாது பட்சத்து பயமுறுத்தியாவது கறந்துவிடலாம். அன்பாய் தருபவர்களிடமிருந்து எப்படி.. தயங்கத்தான் செய்தனர்.

எப்படி உங்களால் முடிகிறது?'' கேட்கத் துடித்தனர்.

அவற்றைக் கைகளில் தரும்போது ''நாங்கள் இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை. ரொம்ப அதிகம் நீங்கள் தருவது.. கூடவே நாங்கள் எந்த இயக்கம் என்று விசாரிக்காமலேயே இப்படி...'' அவர்கள் முடிக்கவேயில்லை.

''இந்தக் கிராமத்தில் இயக்கம் என்றால் அது ஒன்றாய்த்தான் இருக்க முடியும். வேறு எந்த துஷ்ட இயக்கமும் தலைதாக்க முடியாதல்லவா?''

அவர்களுக்கு புல்லரித்தது. முகம் அப்படிக் காட்டிக் கொடுத்தது.

எட்டப்பர்கள் வாழ்ந்த பூமி.. காக்கை வன்னியர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற பூமி.. துட்டகைமுனுவையே உருவாக்கிய பூமி. இன்னும், இன்னும் காட்டிக் கொடுப்பவர்களே அரச அடிவருடிகளாய் வாழ்கின்ற பூமி இது. இங்கேயா இவர்கள்.. மின்சாரம் உடலெல்லாம் பரவியது போல இளைஞர்கள் உணர்ந்தனர்.

“மண்ணுக்குப் போராடுகின்ற எனது தம்பிகளுக்கு இந்த அக்காவின் சிறு அன்பளிப்பு. எனக்கு ஆண் சகோ தரர்கள் இல்லை. இருந்த பெண் சகோதரிகளும் தூரத்தில் எங்கோ பிறந்து வளர்ந்து - இங்கு வாழ்கின்ற எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு உறவும் பாதுகாப்பும் உங்களைப் போன்ற இளைஞர்கள் தானே.”

வந்தவர்களின் கண்கள் குளமாயின.

“இது போதும். வேறெதுவும் வேண்டாம். உங்களைப் போன்றவர்களின் அன்பும் ஆசீர்வாதமும் இருப்பதனால்தான் இன்னும் நிற்கமுடிகிறது. லட்சியத்தை வென்று விடமுடியும் என்கிற நம்பிக்கைச் செடி விருட்சமாகிவிடுகிறது.”

வாச உள்ளே இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தேவகியால் எப்படிப் பேசமுடிகிறது?

ஆர்வம், பக்குவம், வேட்கை இயற்கையாய் வரவேண்டும். பலருக்கு இது இருக்கிறது. சிலருக்கு இவை இருந்தும் சூழ்நிலை அவர்களை பாதையிலிருந்து விலகிச் செல்லவைக்கிறது. எதற்காக கால்களை முன்வைத்தார்களோ, எதற்காக துப்பாக்கிகளை தூக்கினார்களோ, அவற்றை மறந்து பழைய அரசியல்வாதிகளை இன்னும் நம்பிக்கொண்டோ-அரச ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடிப்பணிந்துகொண்டு வெளி நாட்டு தீயசக்திகளை துணை கொண்டு-நாட்டையே காட்டிக்கொடுத்து மக்களால் என்றுமே மன்னிக்க இயலாத வாழ்வை முகமூடி வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால்-எங்களது சுதந்திரம் நிரந்தர அடிமையாகத்தான் போகும்.

அரச படைகளுக்கு நிரந்தரமாக பயமின்மை ஏற்பட்டு விடும். “மக்களே ஒரு நாள் ஒன்று திரண்டு அவர்களை தீயிட்டு கொளுத்தி விடுவார்கள்.” வாசு இதை நம்பினான். அதனால்தான் தேவகி பேச்டிடும் என்று விட்டு விட்டான்.

தோடுகளை அவர்களிடம் தந்தாள்.

மறுத்தனர்.

அவளும் விடவில்லை.

இறுதியில் தேவகியே வென்றாள்.

மனிதன் தனக்காகவும் பிறருக்காகவும் வாழுத்தான் வேண்டும். மொழிப்பற்று, நாட்டுப் பற்று, தியாகம் இவைகள் மனிதச் செடியில் நிரந்தரமாய் பூக்க வேண்டும். அதில் குருதி பிணைப்பு இருந்தால் நிரந்தரமாய் வாழும்.

இவர்களிடம் விடைபெற்றுப் போகும்வரை அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் தேவகி. வாசு அவளருகில் வந்து நின்றான்.

“அந்த இளைஞர்களிடம் எவ்வளவு நம்பிக்கை பார்த்திர்களா? நான் கூட அந்த பெண்களைப் போலவே இயக்கத்தில் சேர்ந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்” இப்படிச் சொன்ன தேவகியை இடது கையால் அணைத்துக் கொண்டான்.

“நம்பிக்கையை தொலைத்து விடாதே, நட்சத்திரத் துடன் தோழுமை கொள்ளலாம். விண்ணில்கூட நீச்சலடிக் கலாம். யாரோ சொன்னது எவ்வளவு நிஜம்” இது வாசு.

உள்ளே கடைக்குட்டி அழுதது கேட்டது.

அத்தியாயம் 9

வெகு நாட்கள் எதிர்பார்த்து அது தூர் தூர் தொடு வர்னம் மாதிரி விலகிப் போய் ஒரு நாள் பிடித்துக் கொண்டால் கிடைக்கும் சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை. நிரந்தரமாக அது கிடைக்காமலேயே போய்விட்டால் இதயம் கிழிபடுமே அதன் துயரம் சொல்லி மாளாது.

எத்தனை காலம் தான் இப்படி நிரந்தர தொழிலின்றி வறுமைப்பட்டு வாழ்முடியும். படித்த படிப்புக்கு வேலை கிடைப்பது என்பது முயற்கொம்புதான்.

சிந்தித்தான் வாச. தேவகியுடன் சிந்தித்தான்.

ஆலோசித்தான். தேவகியுடனும் ஆலோசித்தான்.

முடிவு கண்டு நிமிர்ந்தான்.

“வேறு வழி.. இதுதான் வழி”

முதலில் மறுப்பு சொன்னாலும் தவிர்க்கமுடியாத நிலையில் மௌனமாக தலையசைத்தான்.

“தேவகி உன்னை கண் கலங்காமல் வைத்திருக்கும் நிலை எப்ப வருமோ தெரியாது. எனினும் இந்த நிலையில் தான் எமது நட்பு, காதல், மேலும் இறுக்கம் பெறுகின்றது. இந்த நிலையில் இப்படி ஒரு முடிவைத்தவிர வேறொன்றும் எடுக்க முடியவில்லை”

தேவகி இப்போதும் மௌனமாகவே இருந்தான்.

எதைத்தான் அவளால் பேசமுடியும்?

முல்லை அழுதன்

சொன்னதும் முடிவு என ஆக்கியதும் அவன். பிறகு அவளால் மெளனித்துக் கொள்ள்தான் முடிந்தது.

மெளனம்-எப்படி அவளால் முடிந்தது? முடிந்திருக்கிறது அவ்வளவுதான்.

எப்படி வாழ்ந்தவர் இப்படி வாழும்போது - இது அப்படித்தான்.

அவனே தொடர்ந்தான்.

“படிக்க வேண்டும் என்றுதான் பாடசாலையிலோ பிறகு பல்கலைக்கழகத்திலோ கால்களை வைக்கிறோம். பிறகு வேலை கிடைக்கவேண்டுமே என்று பிரார்த்தனை செய்கிறோம். பட்டங்களை வெறுமனே சுமந்துகொண்டு நடைப் பின்மாக வாழுவேண்டிய சூழ்நிலை. இந்த நிலையில் காதல் வேறு. கல்யாணத்துடன் மனைவி பிள்ளைகள் வேறு. எப்படி ஒருவனால் நிமிர்ந்து நிற்க முடிகிறது. நாணலாய் நின்றால்தான் வாழ்க்கையை வாழ முடியுமாம். வேடிக்கையான வார்த்தைகளை நம்ப முடிவதில்லை.”

வல்லூறு ஒன்று பக்கத்து வீட்டு கோழிக்குஞ்சைத் தூக்க.. கோழி வீரிட்டுக் கத்த.. சில மனிதக் குரல்களும் சேர்ந்துக் கொள்ள.. வல்லூறு வானத்தில் உயர்ந்தது. வீட்டினுள்ளே இவர்களுக்கு வெறும் சத்தமே கேட்டது.

ஒரு முலையில் சுவரில் முதுகைச் சாய்த்து கால்களை இருக்ககளாலும் கட்டி நிலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவருக்கு வாசுவின் பேச்சு ஒரு பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை

பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டவர்களை இழந்து வந்தவர் அல்லவா? தனக்கென தானே சோடியை சேர்த்துக் கொண்டவள்ளவா?

பெண் எப்போதும் கூண்டுக் கிளிதானே. கூண்டிலிருந்துக்கொண்டு குஞ்சுப் பறவைகளை உருவாக்கவும் முடிகிறது. குஞ்சுகளின் எழுந்து நிற்றல் என்கிற முயற்சியில் தோற்றுப் போய்விடாமல் தாங்கிக் கொள்வதற்கும் அந்தக் கூண்டுக் கிளியால் தானே முடிகிறது. கூடவே துணைப் பறவையை தூர அனுப்பினாலும் ஒரு தேடுதலுக்குப் பிறகு தன்னிடமே வந்துவிடுகிறது. அந்தப் பறவை தனக்கு உரியதல்லவா என்கிற பெருமிதம் இறுமாப்பு அந்தக் கூண்டுப் பறவைக்குத் தானே இருந்திருக்கிறது.

அதனால்தானோ, அதனை நினைத்தவள்தானோ, மெளனம் என்கிற போர்வையை விரித்து வைத்திருக்கிறான்.

பட்டுத் தெளிந்தவன் ஞானி, முற்றும் துறந்தவன் யோகி. இவர்களால்தான் மெளன விரதம் கொள்ள முடியும் என்பதில்லையே, இதோ தேவகியாலும் முடிந்திருக்கிறதே.

“காதலித்தோம், கல்யாணம் செய்து கொண்டோம். ஒரு வேகம், பிள்ளைகளையும் பெற்றுக் கொண்டோம். அந்த வேகம் இப்போது தணிந்தபோதுதான் பூச்சியமாய் எதிர்காலம் விசுவரூபமெடுக்கிறது. பசி தனது அங்குசத் தினால் குத்தி கிழித்து விடுகிறது. என்று தன் விஷப் பஸ்ஸல குருதி குடிக்க நீட்டப் போகிறதோ தெரியாது. எனவே தேவகி..இந்த முடிவு சரியானது என்றே படுகிறது..”

திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

நெருங்கி வந்தான்.

அவளின் முகத்தில் சலனமில்லாதிருந்தது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அருகில் உட்கார்ந்துக் கொண்டான்.

தலையைத் தடவியபடி “என் தேவகி உனக்கு இதில் இஷ்டமில்லையா! ”

அவள் பேசவில்லை. தலையை குனிந்து கொண்டாள். விழிகள் கலங்கியிருக்கவேண்டும். இடது கரத்தில் நீர்த்துளி பட்டுத் தெறித்தது.

“இப்படி எத்தனை நாளைக்குத்தான் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு. தனிக்கட்டை என்றால் தண்டச்சோறு அப்படி இப்படி என்று ஐனங்கள் சொல்லும்போது காயங்களை ஏற்படுத்தாது. இப்போது அப்படியில்லையே. அதுதான் தேவகி.. நம் நாட்டில்தான் தொழில் தேடமுடியாத நிலை.. அரசியல் பிரச்சனையால் நாடே சீரழிந்து இருக்கின்றது. மேலும் மேலும் தொடர்ந்து செல்கின்ற உள்நாட்டு யுத்த நெருக்கடியினால் உயிர் வாழ்வதே கஷ்டம். உணவுத் தட்டுப்பாடு, எரிபொருள் இல்லாமை இப்படி.. இப்படி.. வெளி நாடு போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.”

அவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி தன் முகத்திற்கு எதிராய் கொண்டுவந்தான். “உனக்கு விருப்பமில்லையென்றால் வேண்டாம். வெளிநாட்டுக்கு போனால் உழைத்து நமது சோமஸ்வரக் கனவில் வாழ முடியாவிட்டாலும் ஒரு நேரத் துக் கஞ்சிக்காவது அது உதவட்டுமே. அப்படியில்லை யென்றால் வேறு நிலைமை. நாட் செல்ல செல்ல நல்லத் தங்காளின் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுவிடும்”.

அவளின் நெஞ்சில் தாக்கியிருக்க வேண்டும்.

உதடு பிரித்தாள்.

“நல்ல தங்காள்.. அது சரித்திரம். இன்னொரு நல்ல தங்காள் இங்கே வேண்டாம்” என்று மட்டும்

சொன்னாள். வேண்டாம் என்றால் அவள் மறைமுகமாக சொன்னது சம்மதம் என்றுதானே பொருள்.

உள்மனம் புன்னகைத்தது.

அணைத்துக் கொண்டான் அவளை.

அணைப்பு எத்தனை சுகமானது. தாயின் அணைப்பில் பிள்ளை, ஆசிரியரின் அணைப்பில் மாணவர்கள், கணவனின் அணைப்பில் மனைவி.. இங்கோ வாசவின் அணைப்பில் தேவதி.

“கொழும்பு செல்ல வேண்டும். ஏஜென்ஸியைப் பார்த் துப் பேச வேண்டும். பாஸ்போர்ட், ஆறு புகைப்படங்கள் இவற்றைச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். ஏகப்பட்ட சடங்குகள் இத்தனையும் ஆகி.. விசா கிடைத்து போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் தொழில் நிச்சயம் என்று சொல்ல முடியாது. கிடைக்கலாம், கிடைக்காமலும் போகலாம், முயற்சிதானே”, கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

காற்று இளமையுடன் வந்து மோதியது. நெற்றியில் படிந்த அந்த ஒற்றை மயிர் நர்த்தனம் புரிந்தது. அந்தக் காற்று புயலாக கூட வீசிப் போகலாம் அது விதியின் சங்கதி.

அதிஷ்டம் சில சமயங்களில் பூச்சாண்டி காட்டும். இமுத்து வந்து விட்டால் வெட்கப்பட்டு இணைந்துகொள்ளும். சிலர் கடைப்பொருளாக நினைத்துவிடுவதால் அவர்களுக்கு தொடுவானமாய் தொலை தூரம் நின்று கொள்ளும்.

வாசவும் தன் அதிஷ்டத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். காதலித்தவளை கைப்பிடிக்க முடிந்ததே அதிஷ்டம் தானே.

அவனும் சிறு கட்டி வாழ ஆசைப்பட்டவன்தான். அது ஒரு காலம். தன் சிறு அறுக்கப்பட்டதாய் உணர வாழ்வும் பிடிப்பட்டது. பிடித்துக் கொண்டான்.

அத்தியாயம் 10

தீக்தியும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

பயண திகதி முடிவான பின்தான் மனதில் ஏதோ உரைத்தது. ஏஜன்ஸி கேட்ட பணத்தை முழுதாக தந்துவிட ஒத்துக் கொண்டிருந்த நண்பர் கடத்தல்காரரினால் கடத் தப்பட்டு காணாமல் போனது தெரிய வந்தது. நல்ல மனிதர். பணம் எவ்வளவு தன்னிடமுள்ளது என்பது அவர் அறியா தது போலவே அவரின் மனதும் எவ்வளவு பெரிது என்பதும் அன்பின் ஆழம் இதயத்தை விட அதிகம்தான் - என்பதும் வாசவுக்குத் தெரியும்.

தூரத்து உறவுக்காரர் அவர். தனது திருமணத்திற்கு வாழ்த்துத் தந்தி கூட அனுப்பியிருந்தார். இருந்தும் அவரிடம் இதுநாள்வரை உதவி கேட்டுப் போனதில்லை. மற்ற வர்களிடம் எதுவும் கேட்டுப் பெற்றுப் பழக்கமில்லாதவன்... தேவகியிடம்தான் முதன் முதலில் கேட்டுப் பெற்றான்- அவள்து இதயத்தை.

இறைவன் ஓவ்வொருவருக்கும் படைத்துவிட்ட இதயத்தின் அளவு என்னவோ ஒன்றே. மனிதன்தான் தனக்கேற்றமாதிரி கூட்டிக் குறைத்துக் கொள்கிறான். சிலர் கனமானதை தவிர்த்துவிடுகிறார்கள். சிலர் தேவையில்லாததை சுமந்து - வீணான பயங்களை ஏற்றியும்விடுவ தால்தான் இதயமே பலவீனப்பட்டு நோய்க்குத் தன்னை யும் தன்னைத் தாங்கும் மனிதனையும் அல்லல்படுத்துகிறது.

முதன் முதலில் வெளிநாட்டுப் பயணத்திற்கான அலுவல்களை முடித்துவிட்டு.. நேர் முகப்பாரீட்சையிலும் பாசாகி திரும்பியபோது.. ஏஜன்சிக்காரன் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு

வர.. தாக்கியது இதயத்தை.. தேவகியையும் அவன் தந்த கனவுகளையுமே சுமந்து வருகின்ற அதே இதயத்தைத் தாக்கியது.

தடுமாறிப் போனான்.

முப்பத்தையாயிரம் ரூபா.. கூடவே கையில் சில ரூபாய்கள்.. நிச்சயமாய் அவனைப் போன்றவர்களுக்குத் தாக்கத்தைத் தந்திருக்கும்.

முன்பெல்லாம் உள்நாட்டில் தொழிற்காக – வங்கி உத்தியோகமோ, ஆசிரியர் தொழிலுக்கோ நேர் முகப் பரீட் சைக்குப் போனால் – கேட்கின்ற கேள்விகள் அநேகமாக ஒன்றுதான். எனினும் டெபாசிட் பணமாக ஐயாயிரமோ பத்தாயிரமோதான் கேட்பார்கள். இது வெளிநாட்டு தொழில் வாய்ப்பு.. முப்பத்தையாயிரம். பாவம் அவன் எங்குதான் போவான்?

தேவகி தந்த தேநீரை உதட்டில் பொருந்தி உறிஞ்சி நான். அப்போதுதான் தட்டுப்பட்டது. அவரிடம் போய்க் கேட்டுப் பார்ப்பது. மனிதர் நல்லவர். நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னால் நிச்சயம் உதவுவார். நம்பினான். தீர்மானித்தான்.

அவனது நீண்ட மௌனத்தை கலைத்தான் தேவகி.

‘‘என்ன பலமான யோசனை’’

மெதுவாக தலையை திருப்பி அவனைப் பார்த்தான் வாசு.

‘‘இப்போதெல்லாம் நீங்கள் அதிகம் பேசுவதில்லை. என்னவோ மாதிரி இருக்கிறீர்கள். சொல்லுங்கள்.

சொன்னான்.

அவருள்ளும் ஒரு ஆசை துளிர்த்து மறுகணமே மரித்தது.

“என் என் அப்பாவிடம் போய்க் கேட்டால், சொந்த மகள்லவா... உதவி செய்யாமலா போய்விடுவார்? பணத் தில் புரள்பவர். அடர்ந்த மரத்தில் இருந்து ஒரு இலை விழுவதால் மரத்துக்கு சேதாரம் வந்துவிடாது. வேரும் பழுதுபடாது. அந்தப் பணத்தை அவரிடம் பெற்றால் எங்களின் எதிர்காலத்து கதவு திறந்த மாதிரித்தானே” கேள்விக்குப் பதிலும் அவளே தீர்மானித்தாள்.

“என்ன இருந்தாலும்... பெற்றவர்களானாலும் அவர்களை விட்டு வந்தவர்கள்தானே நாங்கள். அவர் விரும்பி நடத்தின திருமணமா இது? இத்தனை காலம் அவர்களின் தொடர்பே வேண்டாம் என்று வாழ்ந்து வந்துவிட்டு இப்போது மட்டும் போனால் தந்துவிடுவாரா என்ன? திட்டி அவமானப்படுத்தி விரட்டமாட்டார் என்று என்ன நிச்சயம்? எனக்கு தேவகி என்று ஒரு மகள் இருந்தாள். இப்போ இறந்துவிட்டாள் என்றோ அப்படி ஒரு மகளே பிறக்கவில்லை என்று கழுவி விட்டிருந்தால் அந்தக் கைகளை எப்படி மீண்டும் பிடித்து உறவை புதுப்பிப்பது? இது வாசவுக்கு அறவே பிடிக்காத ஒன்றல்லவா? ஒடுகாலி உன்னால் எனது மற்றப் பின்னைகளை எப்படி பணத்தைக் காட்டி எப்படி கொடுக்க முடியும்? பணத்திற்காக ஆயிரம் மாப்பிள்ளைகள் கிடைப்பார்கள். அவர்களிட மெல்லாம் மனசை எதிர்பார்க்க முடியுமா? இப்படி கதறி யிருப்பாரே அப்பா! மகள் ஓடிப்போய் விட்டாள் என்றதும் மூர்ச்சித்து விழுந்திருப்பானே அம்மா!.. அவர்களுக்கு இப்படி ஒரு கொடுமை நிகழ்ந்தபிறகு.. பின்னையே இல்லை என்று ஆனபின் எப்படி’.. வாசவிடம் தனது ஆலோசனையை சொல்லாமலேயே விழுங்கி விட்டாள்.

இதயம் மட்டும் பெற்றவர்களை நினைத்து அழுதது. வாசு முடிவாய் சொன்னான் “அவரிடமே போய் பணம் கேட்கப் போகிறேன்”

எதிர்ப்பு தேவகியிடம் இருந்து வந்தால்தானே?

மனைவி ஒரு மந்திரி.. சிலருக்கு மின்சாரம்.. குடும்ப வாழ்க்கையில் மனைவி என்பவள் இல்லையெனில் கணவன் மின்சாரத்தையே இழந்தது மாதிரியாகிறான்.. வாசவும் அப்படித்தான். பெண் இப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் உயர்ந்து நிற்கிறாள். தாயாக, அக்காளாக, தங்கையாக, மனைவியாக.

கேட்டதும் “நாளை வா தருகிறேன்”, என்று சொன்ன அந்த மனிதன்- நமச்சிவாயம்- வாசவின் தூரத்து உறவினர். சந்தோஷத்துடன் வந்து தேவகியிடம் சொன்னவன் இரவில் நன்றாகத் தூங்கினான்.

விடிந்து - அவரிடம் போன்போதுதானே தெரிந்தது. யாரோ அவரை கடத்திவிட்டார்களாம். இதுவரை எந்தவித செய்தியும் அவரிடமிருந்து கிடைக்கவில்லையாம். மனைவி பிள்ளைகள் தவித்து, விழித்து நின்றனர். அவர் களிடம் போய் கேட்கமுடியுமா? அது முறையாகாதே. அவர் எனக்கு தர சம்மதித்தை மனைவி பிள்ளைகளிடம் சொல்லியிருப்பாரா? சசீ சொல்ல சந்தர்ப்பமே இருந்திருக்காதே. நான் கூட சில விஷயங்களை தேவகியிடம் மறைத் திருக்கிறேனே.. அதுபோல் அவரும்.. அவர் கொடுப்பது மனைவிக்கு பிடிக்காமல் இருக்கலாம். ஒருவேளை சொல்லி யுமிருக்கலாம். இருந்தாலும் இந்த நேரத்தில் எப்படி கேட்பது? அவர் மனைவி அழுது புலம்பியபடி.. பிள்ளைகள் மூலைக்கொருவராக... பணம் எப்படி மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கிறது? அதே பணம் அவரையே கடத்த

முல்லை அழுதன்

வைத்திருக்கிறது. என்னை அவரை நாடி வரச்செய்திருக்கிறது. பணம் உண்மையில் சக்தி வாய்ந்ததுதான். வாசவும் ஒப்புக் கொண்டான்.

“பணம் கைக்கு வந்துவிட்டால் நான் ராஜாதான்”

“பணம் இன்று வரும் நாளை போகும்”

“இருந்தாலும் ஒரு நாளாவது ராஜாவாக இருந்ததில் ஒரு திருப்தி வரும்தானே!

இந்த ஏமாற்றத்தை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தாங்கித்தான் ஆகவேண்டும். இல்லையெனில் இதயம் பெலவீனப்பட்டு நம்மை கொன்றுவிடும்.

முதல் நாள் தந்த நிம்மதியான தூக்கம் இன்று தர பொழுதும் மறுத்தது. இதுதான் விதியா? மனிதன் தனக்குள்ளே வகுத்துக் கொண்ட விதி சில சமயம் முரண்படுகின்றபோது அதே மனிதனுக்கு தொல்லையாகிறது. மனிதன் இதயத்துடன் பணத்திற்காக மோதிக் கொள்ளும் போது சில சமயம் கொலையும் நடந்துவிடுகிறது. அந்தத் தூண்டுதலை மனிதனே தொடக்கி வைக்கவும் முடித்துக் கொள்ளவும் தொடக்கி வைக்கிறான்.

வாசவுக்கும் அப்படி ஒரு ஆத்திரம் வரத்தான் செய்தது. “பின்ன இருக்காதா?” கனவுகள் கருகிவிடும்போது எல்லாமே இழப்புத்தான். கண்ணீர்ப்பூக்கள் நிரந்தரமாக பூக்கும்.

அங்கும் இங்கும் நடந்து பார்த்தான். வெறும் நிலத் தில்படுத்து தலைக்கு இரு கைகளையும் தலையணையாக்கி, காலை மடித்து இடது காலை வலது காவின் மேல்

போட்டபடி, விழிகள் கூரையில் குத்திட்டபடி சிந்தித்தான்... சிந்தித்தான்.

விடை கிடைத்தால் கேள்விக்கு வலுவில்லாமல் போய் விடுகிறது.

தேவகி சொன்னாள். “பங்கஜம் மாமியிடம் கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன?”

அவன் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே இருந்தான். அவளே சொன்னாள். “உதவி கேட்டால் தப்பில்லை. இருந்தால் தருவார்கள். இல்லையெனில் வேறு முயற்சி செய்துப் பார்க்கலாம்”

அவனின் மௌனம் இவளைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும்.

“என்னடா இந்த மனிதன் எனது ஆலோசனைகளைக் கேட்காமல்... எதுவுமே பேசாமல் இருக்கிறார். என்னை உதா சீனப்படுத்துகிறானா? ச்சி, இருக்காது. இதுநாள்வரை கோபப்பட்டதே கிடையாது. மென்மையாக நடத்திய வனா என்னை உதாசீனப்படுத்துகிறான். இல்லை.. இருக்கவே..இருக்காது.திசைகள் தெரியாது நின்ற எங்களுக்கு திசை களாய் நின்ற பங்கஜம் மாமிதானே.. அவளை கேட்டால் என்ன குறைந்து போய்விடுவோம். எல்லாமே இழந்து நிற்கும்போது துருப்பு தட்டுப்பட்டால் அதனை உதாசீனப்படுத்தவா அல்லது அதனை துணையாக்கி தொடர்வதா ஏன் மெளனமாக இவன் இருக்கிறான்? ஒருவேளை ‘மாஸ்டர் பிளான்’ ஏதாவது வைத்திருக்கிறானோ?”

நெருங்கி வந்து மீண்டும் கேட்டாள்.

மூத்த மகன் வந்து பார்த்து விட்டுப் போனான். வீட்டின் கண்டம் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.. “சிறு வயதில் அவனுக்கும் கண்டம் புரிய ஆரம்பித்தது.

வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பின் நம்மை வரவேற்று-
உபசரித்து- இங்கு வாழவும் வைத்த பங்கஜம் மாமி அந்தக்
கிராமத்து மக்களுக்கும் இவர்களை அறிமுகப்படுத்தி.. இவர்
களையும் அவர்களுள் ஒருவராக்கிவிட வைத்தவரிடம்-இன்று
ஒரு கண்டம் என்றால் உதவி கேட்டால் அதற்கு ஒழுங்கு
செய்யாமலா போய்விடுவார். ஒரு சிறு முயற்சிதானே!
ஒருவாறாக சம்மதிக்க வைத்துவிட்டான்.

மண்பட்ட முதுகை துடைத்து விட்டான். பிறகு
சர்ட்டை எடுத்து கொடுத்தான். வாசவும் பங்கஜம் மாமி
வீடு நோக்கி பாதங்களை பதித்தான். ●

அத்தியாயம் ॥

நூட்டில் அவசரகால சட்டம் அமுல்படுத்தி எவ்வளவு காலங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்னும்தான் பிரச்சினை முடிந்த பாடில்லை. எப்போது முடிந்து நாமெல்லாம் சுதந்திர மனிதர்களாய் வாழுப் போகிறோமோ? என்கிற ஏக்கம் மக் களுக்கு-பயங்கர வாதிகளை ஒழித்துவிடுவோம் மூன்று மாதம், இரண்டு மாதம் மூன்று நாட்கள் அப்படி அப்படி காலங்களையும் கடத்தி அரசாங்கமும் பார்த்து விட்டது. உண்மையாக மக்கள் நடத்தும் போராட்டம் தோல்வி கண்டதில்லை இது கண்கூடு. எத்தனை முறை மக்கள் மீது எதேச்சுதிகாரப் போக்கை அவிழ்த்து விட்டாலும் ஒருங்கிணைந்த மக்கள் எழுச்சியை எந்த சர்வாதிகார ஆட்சியாலும் நசக்கிவிட முடியாது என்பது இங்கும் நடந்து கொண்டே வருகிறது. இது முத்த தலைமுறைகளைவிட இளைய தலைமுறை களிடையே தான் வீரியத்துடன் வளர்ந்து வருகிறது என்ன லாம். வாசகூட முதலில் பங்கஜம் மாமியின் வீட்டினுள் கால்களை வைத்தபோது உணர்ந்தான். சிறுவன்- பங்கஜம் மாமியின் உறவுப் பையன்- ஆறு ஏழு வயதுதான் இருக்கும். அதற்கும் குறைவோ என்னும்படி வளர்ச்சி- நாலு வயதும் இருக்கலாம்.

முன் ஹாவில் சில மெழுகு பொம்மைகளை வைத்து . . அந்த பொம்மைகளும் ரெடிமேடாக செய்யப்பட்டவை தான். நாலுபுறமும் சென்றி அமைத்து நாலு புறமும் காவல் காக்கின்ற இராணுவம்.. டாங்கி.. கவச வாகனங்கள். ஆங்காங்கு போரில் வீழ்ந்து விடும் காயமுற்ற இராணுவ சிப் பாய்களை தூக்கிச் செல்லும் இராணுவச் சிப்பாய்கள், வயர்லஸ் மூலம் செய்தி அனுப்பும் ஒருவன் தயாராய் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் இராணுவ விமானம் ..

இத்தியாதிகளை மாற்றி மாற்றி வைத்து ஒழுங்குபடுத்தி பிறகு கலைத்து திருப்திபடுமாறு இணைத்து ஒழுங்குபடுத்தி.. உண்மைச் சம்பவம் ஒன்றை கண்முன் அந்தச் சிறுவன் நிறுத்துவதை வாசு உணர்ந்தான்.

இப்ப எல்லாம் பிள்ளைகள் விளையாட்ட இதைத்தான் கேட்கிறார்கள். மற்ற விளையாட்டுச் சாமான்களை இப்ப கடைகளில் விற்பனைக்கு பரப்புவதேயில்லை. இந்த பொம் மைகள் கொண்ட பாக்கட் அறுபத்தைந்து ரூபாய் வரை விற்கின்றார்கள். வியாபாரிகளுக்கு நல்ல விற்பனையும் நடக்கிறது. உண்மைதான்.

வாசு உள்ளே கண்ட காட்சியால் திகைத்து நிற்க சிறுவன் புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு தன் விளையாட்டில் மூழ்கிவிட்டான். ‘‘எவ்வளவு ஆசையுடன் விளையாடுகிறான் இந்தச் சிறுவன். இவனது கனவுகள் நிச்சயம் ஒருபோராவி யின் கனவுக்கு ஈடாகத்தான் அது போய் முடியும்’’ நினைத்து நின்றவனை ‘‘வா தம்பி வா’’ வரவேற்றாள் பங்கஜம் மாமி.

அவன் அவ்வளவாக யாருடைய வீடுகளுக்கும் போவ தில்லை. போவதைத் தவிர்த்தவன் என்றே சொல்லலாம். தனது கஷ்டத்தை-தான் கடந்து வந்த பாதையை அவர்கள் கேள்வி மூலம் துளைத்து கேட்பார்களே. அதனால்.. தவிர்த்தான். புண்பட்டுப் போன நெஞ்சை மேலூம் கேள்விகள் கேட்டு துளைத்து இன்பம் காண்பவர்களும் உண்டுதானே.

‘‘இப்படி உட்கார்’’ சோபாவைக் காட்டினாள்.

‘‘என்ன தம்பி! மழை வரப்போகிறது. இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டுகிறாய்? சிரித்தபடி கேட்ட பங்கஜம் மாமி மெல்லியதாய் - தன் சோகத்தை மறைத்துக் கொள்ளவே- உதிர்த்தான்.

மனிதன் எப்படி எப்படியெல்லாமோ நடிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

உட்கார்ந்தான்.

“இரு காப்பி கொண்டுவருகிறேன்”

அவன் மறுத்தும் அவன் காப்பி கொண்டுவர நகர்ந்தாள். முன்பு ஒருமுறை கூட தேவகியுடன் வந்தது ஞாபகம் வந்தது. “எவ்வளவு நாளுக்குப் பிறகு இங்கு வந்திருக்கிறேன்... மனிதன் ஏதாவது தனக்குத் தேவைப் படும்போதுதான் யாரையும் நினைத்துக் கொள்கிறான். நான்கூட... சுயநலவாதிதான். தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

வீட்டை மீண்டும் நோட்டம் விட்டான்.

சிறிய வீடு, எனினும் எவ்வளவு அழகுபடுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். சுவரில் நேரு, அண்ணா, காந்தி, எம்.ஜி.ஆர். இவர்களுடன் எஸ்.ஜே. செல்வநாயகம், சிவகுமார், பிரபாகரன் இவர்களின் படங்கள்.

“முன்பெல்லாம் வீடுகளில் நடிக நடிகைகளின் படங்களை தொங்கவிடுவார்கள். இப்ப மட்டும் மக்களின் உணர்வு மாறித்தான் போயிற்று. அடிபட்டு நொந்து போன மக்கள் நிமிர்ந்து நிற்கும்போது.. வானம் கூட வழி கொடுக்குமாம். சூரியனும் ஒழுங்காய் அவர்களின் கைகளுக்குள் அடங்கிப் போகுமாம், யாரோ சொன்னார்கள்.

மாமி தந்த காப்பியை உதட்டைப் பொருத்தி.. உறிஞ்சினான். சிந்தனை ஒன்றாகி “எப்படி ஆரம்பிப்பது?” சங்கடப்பட்டது. கேட்க முடியாதபடி தொண்டைக்குழியில்

மூல்லை அழுதன்

யாரோ நகக்கிப் பிடிப்பது போல இருந்தது. அவன் மீண்டும் கேட்டான்.

சொன்னான்.

“எத்தனை காலம் தான் மாமி உள்ளுரில் வேலை தெடுவது. களைத்துப்போய்விட்டேன். என்னை நம்பி தேவகி யுடன் மூன்று குழந்தைகளும் வேறு. அதுதான் வெளிநாடு சென்று தொழில் புரியலாம் என்று.. இப்போதெல்லாம் எல்லாரும் வெளிநாட்டுக்குப் போய் உழைத்து குடும்பமும் நல்ல நிலையில் உயர்ந்து. நான்கூட உள்ளுர்மாடு உள்ளுரில் தான் உழவேண்டும் என்றிருந்தவன்தான். ஆனால் முடிய வில்லை மாமி.. அதுதான்.” நிறுத்தி மாமியைப் பார்த்தான்.

அவளின் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் இல்லை. அதே சிரிப்பு, மாமி உங்களாலே எப்படி முடிகிறது?

தொடர்ந்தான் “அங்கிள் தருவதாக இருந்த பணம் கூட வரவில்லை.. அதனால் தான் நீங்கள் உதவி செய்தால் நிச்சயமாய் திருப்பித் தந்துவிடுவேன் மாமி”

நம்பிக்கை மனதில்தான் இருக்க வேண்டும். வார்த்தைகளில் சொல்லக்கூடாது. தர்மசங்கடமான நிலைகளில் ஏற்படுகின்ற ஏக்கம்.. ஏமாற்றம் தந்துவிடுமோ. என்கிற தாக்கம் சத்தியமாய் நம்புங்கள் என்று சொல்லவைத்துவிடுகிறது. அப்படித்தான் வாசவும் சொன்னான்.

“பணம் உனக்கு எப்ப வேணும்” பங்கஜம் மாமி கேட்டான்.

மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தமாதிரி இருந்தது வாச விற்கு.

“ஏஜன்ஸிக்கு எவ்வளவு சீக்கிரம் கட்டுகிறோமோ அவ்வளவிற்கு நல்லதுதானே. அதனால் சீக்கிரமே எனக்காக ஒழுங்குபடுத்தி தரமுடியுமல்லவா?”,

“ஒரு வாரம் Time தா Collect பண்ணித் தருகிறேன்”

நம்பினான். தாய்க்குச் சமனாகவல்லவா எங்களை நடத்துகிறான் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். வாரம் கடந்து அந்த நாளும் வந்து.. அவன் போன்போது ..அதே சிரிப்பு மாறாத நிலையில் பணத்தை தந்து வாழ்த்தி அனுப்பினான் மாமி. “எவ்வளவு தங்கமான மனது மாமி உங்களுக்கு. யாரையும் நம்பி நாங்கள் வரவில்லை. போகும்போதும் எதையும் நம்பி போவதில்லை. இருக்கும் காலத்தில் மனிதர்களுக்கிடையிலான நல்ல நட்பை பெற்றுக் கொள் கிறோம். தீய பழக்கங்களினால் அனுபவத்தையும் பெற்றுக் கொள்கிறோம். நீங்கள் மட்டும் இந்த அனுபவங்களிடையே என்னை நம்பி..என் குடும்பத்தை நம்பி..இவ்வளவு பணத்தைத் தருகிறீர்கள் என்றால் உயர்ந்து விட்டார்கள் மாமி; நீங்கள் உயரத்தில் தான் இன்றும் எங்கள் மனதில் இருக்கிறீர்கள். உயிருள்ளவரை மறக்கமாட்டேன்”, கண்கள் பணித்தன.. தொடுத்த வார்த்தைகளை வெளியே கொட்டிவிடவும் இல்லை.

அந்தக் குளிர்ந்த நேரத்திலும் அவனுக்கு வியர்த்தது.

“இந்த நாட்டுக்கு ஒரு ஸ்ட்சம் பங்கஜம் மாமிகள் உருவாக வேண்டும். கேட்கின்றபோது கொடுக்கின்ற கைகள்..பெற்ற மகனை நாட்டுக்குத் தந்துவிட்டும் கலங்காது சிரிக்கும் அந்த மனது யாருக்கு வரும்?”,

ஒரு கொடுக்கின்ற கரம் இருக்கும்மட்டும் இன்னொரு சோம்பேறி உருவாவதை தடுக்க முடியாது - இது விதியா?

முல்லை அழுதன்

நியதியா? விதிகள் உடைக்கப்பட வேண்டும். வாசு சற்று விலக்கு. எந்த நோட்டிலும் கையெழுத்து வாங்காமல்தான் பங்கஜம் மாமி தந்தார். வட்டி பற்றி சொல்லவேயில்லை.

சிறு வயதில் தன் படிப்பிற்கு அம்மா சங்கிலியை அடகு வைத்து பணம் தந்தது நினைவுக்கு வந்தது. பிறகு அந்த சங்கிலியை மீட்டு வேறொரு இடத்தில் அடகுவைக்க போன்போது அம்மா தொலைத்து விட்டு வந்ததும் நினைவுக்கு வந்தது. “அம்மா எனக்காகப் பட்ட கடனையோ.. நான் அம்மாவிடம் பட்ட பெத்த கடனையோ இதுவரை திருப்பித்தரவேயில்லை”, இதயம் இப்போது நொந்தது.

“தம்பி, எல்லாரும் ஒரு நிலையிலேயே இருப்பதில்லை. பணம் வந்து வசதிகள் வருவதும், பணமுள்ளவன் வீதியில் பிச்சை எடுப்பதும் நடைமுறை விதி. இதை மாற்ற யாராலும் முடியாது. உனக்கும் கஷ்டம் இன்றுதான் என்று நினைத்துக் கொள். நாளைக்கு நல்ல பொழுதாய் விடிய கடவுளை பிரார்த்தி”

மென்னமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் வாசு.

“இதோ பார்! எங்க பேரப் பின்னைகள் சந்தோஷமாய் இருக்கிறதுக்குத்தான் எங்களின் பின்னைகள் போராடுது. உனக்குப் புரியும் என்று நினைக்கிறேன்”

வாசலில் இறங்கினான்.

தூரத்தே இராணுவ வாகனம் வந்தது. பின்வாங்கி நான்.

“யார் இன்று அவர்களுக்கு இரையாகப்போகிறார்களோ”

திரும்பவும் வீதிக்கு வந்தபோது நேரம் நன்றாகச் சென்றுவிட்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 12

அன்று-

நூயிற்றுக்கிழமை.

விடிந்தது. யாரைக் கேட்டு இரவும் வந்தது. இந்த விடியலும் யாரைக் கேட்டு வந்தது. எல்லாம் அதனதன் விதிப்படிதான் இற்றைவரை நடந்து வருகிறது. தூக்கத் திலிருந்து எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்தவள் திடீரென்று ஏதோ நினைத்தவளாய் துணிமணிகளை எடுத்து கைகளில் திணித்துக்கொண்டு சோப்பை தேடினாள்.

“வைத்த இடத்தில் இருக்காது” தேடி எடுத்து கிணற்றிக்குப் போனாள்.

நாலு வாளி அள்ளி தலையில் ஊற்றினாள்.

சில்லிட்டது. எங்கிருந்தோ வந்த மெல்லிய இளம் காற்று அவளையும் தொட்டுச் சென்றது.

சோப்பை எடுத்து கைகளில் உரசினாள். நுரைத்தது. உடலில் உரசும்போது நேற்று மாலை குளிக்கும்போது முத்த மகள் கேட்டாள். “‘ஏம்மா! பொழுதுபட்டபின் குளிக்கக்கூடாது என்று சொல்லியே. நீ மட்டும் என்ன வாம். காய்ச்சல் வராதா?’’ சிறுமி அவள்.. கேட்டது அவளுக்கு உறைக்கவில்லை எனினும் உள்ளுக்குள் சின்ன தாய் சிரிப்பு. வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல்.. ‘‘அம்மா சமைத்து களைத்துப் போயிட்டேன் அதுதான்!’’ சமா வித்தாள்.

சிறுமியும் சென்றுவிட்டாள். இதே மாதிரித்தான் சோப் போட்டுக் குளித்தாள். இப்போது - சிறுமி

முல்லை அழுதன்

எழுந்திருக்கவில்லை, பக்கத்து வீட்டு மாமி வேவிக்கு அப்பால் நின்றபடி கேட்டாள். ‘‘ஏன் தேவகி? இந்த குளிரில் குளிக்கிறாய். காய்ச்சல் வரப்போவது’’

‘‘இல்லை மாமி, இவள் கடைக்குடிடி இராத்திரி ஒண்ணுக்கு போயிட்டாள். என்னையும் நனைத்து விட்டாள் அதுதான்...’’ உள் மனதில் ஏதோ குறும்பு செய்ய உதடும் சிரிப்பிற்காய் பிரிந்தது.

மாமிக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ, மேலே பேச வில்லை. சென்றுவிட்டாள். தேவகி மீண்டும் நாலு வாளி அள்ளிக் குளித்தாள்.

‘‘மாமிக்குத் தெரியாததா? அவனும் இந்த மாதிரி எத்தனை தரம் பொய் சொல்லியிருப்பாள். மாமா இந்த வயதில் கூட குறும்பு செய்யாமல் இருப்பார் என்பது என்ன நிச்சயம். இந்த ஆண்களே குறும்புக்காரப் பேர்வழிகள் தான்.’’ மீண்டும் அதே காற்று வந்து மோதி குறும்பு செய்து பார்த்தது’ வாசுவா இந்தக் காற்றும்...’’

உடல் முழுக்க சோப்பை நுரைக்க நுரைக்க போட்டாள். குளிக்க என்று வந்துவிட்டால் நிறுத்திக் கொள்ளவே மனது இடம் தராது. இன்னும், இன்னும்...மனது கொள்ளாமல் வாசு கூட சொன்னான் இரவில்...’’ இந்த இரவும் விடியாமல் இருந்துவிட்டால் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கும்? இன்னும் இன்னும் என்று தவிக்கும்’’ சோப்பின் மணத்தை உள்ளிழுத்து ரசித்தாள். மிகவும் ரசித்தாள். இனிய அந்த மணமும் நாசியில் தொட்டு சுவாசத்துடன் கலந்தது.

‘‘எத்தனை இரவுகளை இப்படி அனுபவித்திருக்கி நோம். ஆனால் இந்த இரவு மட்டும் எல்லாவற்றையும் விட இனிமையானதாக இருக்கிறது இல்லையா?’’ — வாச.

‘‘ம்.. நிச்சயமாக. எத்தனை கனவுகளுடன் வாழ்ந்து பின்-தொழிலுக்காய் பிரிந்து போனால் - இந்த இரவு ஒரு அதிசய இரவாகக்கூட ஆகிவிடுகிறது’’ தேவகி.— விரல் களினால் புருவத்தை தடவி அந்த விரல்களும் மெல்ல மெல்ல வழிகண்டு உதடு, கழுத்து, மார்பு, வயிற்றுப் பகுதி அடிவயிறுவரை வந்து தரித்து நின்றது. மூன்று குழந்தைகளை சமந்த இந்த அடிவயிறு. . ‘‘மூன்று போதும்! இப்போதே சமாளிக்க முடியாமல் திண்டாடுகிறபோது நான் காவதும்.. வேணும்’’ வாச சொன்னதும் ‘‘உங்களுக்காக இன்னொன்று போதுமே! குழந்தைகள் நிறைய இருந்தால் வீடும் கலகலப்பாக இருக்குமே’’ தேவகி சொன்னாள்.

மறுத்தான், உலக அனுபவம் மனிதனுக்கு நிச்சயம் வேண்டும். உடம்பை படுத்துகிறது என்பதற்காக படுக்கையை விரிப்பதனால் பின்னொக்கான் வரும். கூடவே வறுமையும் வரும். வாச அறிந்ததனால் முடிவாக மறுத்தான். நாட்டில் இன்னொரு குசேலனையோ இன்னொரு நல்ல தங்காளையோ உருவாக்குவதில் யாருக்கும் உடந்தை இல்லை. விருப்பமுமிஸ்லைதான். இறுதியில் வாச அவளிடம் தோற்றுப் போனான். இந்த இடத்தில் தானே மனிதன் தோற்றுப் போகிறான். எச்சில் பட்ட இடங்களிலெல்லாம் சோப்பு நுரை மிதந்தது.

‘‘புதிதாக மணமுடித்த தோழி ஒருத்தியிடம் முதல் இரவு நிகழ்ச்சிகளை வர்ணித்து கிண்டல் செய்ததும்-அவரும் வெட்கி தலைகுனிந்து - கால்பெருவிரலினால் படம் வரைந்ததும் - வெட்கம் பெண்ணுக்கு எங்கிருந்துதான்

முல்லை அழகன்

வருகிறதோ படுக்கையறையைத் தவிர .. தேவகி சொல்ல எல்லாரும் சிரித்ததும் - ஒரு நினைவு.

பிறகு எது நிஜம். இவனுக்கு திருமணமாகி எத்தனை இரவுகளைக் கடந்து - எத்தனை இரவுச் சுகங்களைப் பெற்றுவிட்டு - தாயாகி - இன்னும் கணவனுக் காக என்று தன்னுடன் அதையும் இழந்துவிடுகின்றபோது - நிஜம்.

வாஸ்தவமான வாழ்க்கை .. வாழ்ந்து பார் .. வாழ்ந்து காட்டு .. என்பதுபோல் சவாலாக அமைந்து விட்ட ஒரு வாழ்வு. இன்னொரு வாளி தலையில் ஊற்ற.. பாதம் பூமியில் அரிப்பது தெரிந்து பூமிக்கு வந்தான். ●

அத்தியாயம் 13

பூமி தனது நியதிக்கேற்ப தன் சுழற்சியை நடத்துகிறது. அதற்கு தெரிந்திருக்கிறது இப்படித்தான் சுழலவேண்டும் என்று. மனிதன் மட்டும் எப்படி மற்றவர்களின் சுழற்சிக்கேற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்கின்றான். நியதிப்படி நடப்பதினால் பூமிக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. பூமியில் வாழ்கின்ற மனிதன் மட்டும் எத்தனை பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்துப் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

இது ஏன்?

வாசகூட தன்னை நிறுத்தி, நிமிர்த்தத்தானே பாடுபடுகிறான். முடியாதபோது “உள்ளூர் மாடு உள்ளுரில் தான் உழவேண்டும்” என்பதை மாற்றிவிடுகிறான். இப்போது ஊர் விட்டு ஊர்தேசம் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

காலம் கொடுர முகம் கொண்டிருக்கிறதா? மனி தனை எப்படி எப்படியெல்லாம் பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கிறது?

“வாழ்ந்தால் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும்” என்று வாழ்பவர்களை விட “எப்படியும் வாழலாம்” என்பவன் சந்தோஷமாகத்தானே வாழ்கிறான்.. இங்கே இவன் மட்டும் வாழமுடியாமல் போய்விடுகிறது?

அதுதான்—

அவன் பஸ் ஏறிவிட்டான்.

மனிதனின் பலமே நம்பிக்கைதானே.

முல்லை அமுதன்

யன்னலூடே கண்களை செலுத்தினான்.

உயர்ந்து நிற்கும் பனை மரங்கள். அவைகளுடன் போட்டி போட்டபடி தென்னை மரம், நாலு சந்திகள் சந்திக்கும் பகுதியில் உயர்ந்து நிமிர்ந்து எந்த இராணுவத் தாலும் என்னை வீழ்த்திவிட முடியாது என்று விழுதுகள் பரப்பினிற்கும் ஆலமரம். கிராமத்தின் அழகே எங்களால்தான் என்று சிலிர்த்து நிற்கும் புலவெளிகள். அழகு..அழகுதான்.

மனிதன் மனதும் அழகாக அழுக்கில்லாதிருக்கவேண்டும். இயற்கையை ரசிக்கும் பக்குவம் வேண்டும். யாருக்கு இருக்கிறது?

“பங்கஜூம் மாமி தராதிருந்தால் என்னால் இப்படி போக முடிந்திருக்குமா? ஊரில் எத்தனை நாளைக்கு தொழிலில்லாது சுற்றித் திரிவது? மாமாவும் இயக்கத் தினரால் கடத்தப்படாதிருந்தால் நிச்சயம் தந்திருக்கலாம். ஊர் மக்களுடன் நன்றாக இருந்திருக்கலாம். அவர்களும் நாங்கள் ஊர் விட்டு வந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதற்கு எதிர்ப்பே தெரிவிக்கவேயில்லை. பின்னைகள் பிறந்ததும் தங்கள் குழந்தைகள் போல ஆதரித்ததும் மறக்க முடிய வில்லை. எப்படி கைமாறு செய்துக்கொள்ளப் போகி ரேனோ?” இதயத்தில் ஏதோ அழுத்தியது.

மனிதனை மனிதன் நம்பித்தானே வாழுவேண்டியிருக்கிறது. ஒன்றில்லையெனில் இன்னொன்றில்லை. நான்கு போர் இணைந்து கொண்டாலோ விதிகளை மாற்றும் துணிச்சலே வந்து விடுகிறது. அந்த நாலு பேரே செத்த உடலைச் சுமக்க வும் தேவைப்படுகிறது. வாழும்போது நினைத்துப் பார்க்க மனிதனின் நேரம் கிடைத்தாலும் ஈகோ விடுவதில்லை.

“பணம் கைக்கு வரும்! கனவுகள் நிஜமாகும். எங்களின் வாழ்வும் நியாயப்படுத்தப்படும். பிரிந்தவர்களும் ஒரு சேர வரலாம். அம்மா, அப்பா, அக்காள், தங்கை, தம்பி, மாமா, மாமி, மைத்துனிகள் இன்னும் உறவினர்கள் எங்களுக்கு சாதகமாக மாறலாம். வானத்திலிருந்து மழையாகப் பொழிந்து நிலத்துடன் புதிய ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளுமாம். பூமியும் தன் நிர்வாணம் கலைந்து பச்சையாய் காட்சி தருமாம். எது நிஜம், .. இந்த வானம்.. இந்தப் பூமி .. இந்த மழை .. இந்த பச்சைப் புல்வெளிகள், இந்த புகையிரதம், இந்த வாகனங்கள், நிஜமெனில் எங்கள் காதல், எங்கள் கல்யாணம், எங்கள் குழந்தைகள், நான், தேவகி, நிஜமென்.. வாழுங்கள் என் .. அங்கோரம் தரப்படும். அதற்கு பணம்.. பணம்.. அதைத் தானே தேடிப் போகிறேன்”

“டொலர்களையும் ரியால்களையும் ரூபாய்களையும் மாற்றம் செய்கிறோம். பாசங்களை, வரட்டுக் கெளரவங்களை இழக்க, மாற்றம் செய்ய முடிகிறதா? ஒவ்வொருவரும் தனக்கு தனக்கென கெளரவங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதற்கு இழப்பு வரவிடாது கண்ணும் கருத்துமாய் இருக்கிறார்கள்... நான் மட்டும்?”.

பிள்ளையார் கோவில்.. கூட்டங்களை பின்தள்ளி அவனைச் சுமந்து சென்ற பஸ் நடுகாட்டுப் பகுதியில் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

கணப்பொழுதுதான்.

“நாமென்ன ஆங்கிலப் படமா பார்க்கிறோம். எல்லாம் திகில் மர்மம்” பெருமுச்ச விடுவதற்குள்—

அவன் ஏறி நின்று கொண்டு — ஏகே 47 தோளில் தொங்கியது. — இராணுவ உடையில் சிங்களவனாய்

முல்லை அழகன்

இருப்பானோ? அல்லது இயக்கத்தின் பேரைச் சொல்லி அரசு அடிவருடிகளாய் வாழ்வோரோ?

நிமிர்ந்து எல்லாரையும் அவன் பார்த்தான்.

வாசவும் திகைத்தபடி தலைகுனிந்தான்.

“கடவுளே”

“இலங்கை முற்றிலும் மாறித்தான் போய்விட்டது. இலங்கை ஸ்ரீலங்கா என்று மாறியதே பெரிய மாற்றம் தானே? சாதாரண துப்பாக்கியிலிருந்து ஏகே 47, SLR என்று நவீன ஆயுதங்கள் வந்து - எதிரும் புதிரும் ஆயுதப் புரட்சி, ஆயுத அரசியல் நடப்பதை மக்கள் பார்க்க வைத்துவிட்டதல்லவா?”,

“கடவுளே! காப்பாற்று!” வயோதிபர் பிரார்த்தித் தார்.

“ஓ! தேவகி! இன்று என் வாழ்வு இப்படி இவன் கையால் முடியப் போகிறதே. மாங்கல்யபலம் இருந்தால் காப்பாற்று!”

லேசாக நடுங்கிய உடல் இப்போது அவன் நெருங்கி வர வர.. அதிகரித்தது.

“இத்தனை வருடங்கள் இங்கே எத்தனை மாங்கல் யங்கள் அறுக்கப்பட்டன.. எத்தனை தாலி அறுபடாமலேயே சாக்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் விதி என்றா சமாளிக்கிறோம். மாங்கல்ய பலம் சூட தோற்றுத் தானே போகிறது?”, விதி வெல்கிறதா? தெய்வ பலம் தோற்கிறதா?”

கண்களை வாசு இறுகு முடினான்.

வணங்கும் தெய்வங்கள் எல்லாம் வந்து போனார்கள்.

கணப்பொழுதுதான்.

வயது போன பெண்களைத் தவிர மற்றவர்களை அவரவர் பொருட்களுடன் இறங்கி நடக்கச் சொன்னான் ஒருவன்.

தயங்கியவர்களை அதட்டிப் பார்த்தான். வயது முதிர்ந்த ஒருவர் எழுந்திருக்கவில்லை. “அவருக்கு எழுந் திருக்கமுடியவில்லையோ, காது கேட்கும் சக்தி இல்லையோ” மீண்டும் சொல்லிப் பார்த்தான்.

அருகில் வந்தான்.. உற்றுப் பார்த்தான்.

துவக்கின் முனையால் தள்ளினான். கிழவன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு அசையவில்லை.

“இத்தனை வருடங்களை கழித்து விட்டேன். ஜம்பத் தெட்டிலிருந்துதானே பார்த்துக் கொண்டு என் மக்களை பலி கொடுத்து வருகின்றேன்.. நான் போனால் என்ன, போகாவிட்டால்தான் என்ன?” அசையவில்லை. மெளன் மாக இருந்த கிழவனை கைத்தாங்கலாக தூக்கி நிறுத்தி நான். ம்..என்று உலுக்கினான். மெதுவாக அவரது பாதம் நகர.. அவன் அவரைத் தள்ளினான். டிரைவர் சீற்பக்கம் போய் சரிந்தார். வாசுவிற்கு இரத்தம் சூடா யிற்று.

“மனித நேயமே இல்லையா? யுத்தம்னன்படே மனித தர்மத்துக்கு உட்பட்டே நடக்க வேண்டும். யார் சொல்லிக்

முல்லை அழகன்

கொள்கிறார்கள். இது ஒரு குருஷேத்திரப்போர் என்று? எழுந்துசென்று அவனின் முகத்தில் ஒங்கி குத்துவிடவேண்டும் என்று துடித்தான்.

அருகில் இருந்தவன் “நீ நிராயுதபாணியாக இருந்து கொண்டு அவனுடன் மோதமுடியாது. எனக்கு மட்டும் உணர்ச்சி இல்லை என்று நினைத்தாயா? சில சமயம் மௌனம் தான் நல்லது. இதோ பார் என் சுட்டு விரலை.. துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. உன்னைப் போல் ஆத்திரத் தால் தட்டிக் கேட்க.. விளைவு!”

முதுகை அழுத்தி அமர்ந்தான்.

எல்லோருடனும் இறங்கி கால் மைல்தூரம் நடந்த பிறகு வெறுமையாக வரும் பஸ்ஸில் மீண்டும் ஏறி.. அலுப்புடன் ஒரு பயணம் தேவைதானா? சுதந்திரம் பறிபோனது உண்மைதான்.

இப்படித்தான் சில இடங்களில் இறக்கி.. வார்த்தை களினால் உருட்டுவார்கள். முடிவில் கொள்ளையடித்து விட்டு மறைந்து விடுவார்கள்.

நல்லவேளை ஒன்றுமே நடக்கவில்லை.

“யாரையோ தேடி வந்தார்களாம். அவன் கிடைக்க வில்லை” நல்ல வேளைதான். நெஞ்சில் நீர் சுரந்து ஆறு தலாக இருந்தது.

“ஒருவேளை தேடிவந்த நபர் கிடைத்திருந்தால் நாங் களும் பாதிக்கப்பட்டிருப்போமோ? என் பயணம் தடைப் பட்டிருக்குமோ? கண்ணீருடன் என்ன அனுப்பி வைத்த

தேவகி.. குழந்தைகள்.. காலையே சுற்றி வரும் நாய்.. பங்க ஐம் மாமி.. என் எதிர்காலம்..” சுரந்த ஈரம் வற்றி ஈரம் பட்ட இடமே தெரியவில்லை.

சில சமயங்களில் சோகம் அழுத்தும்போது குரலெடுத் துப் பாடநினைப்பான். சுற்றுப்புறம் ஒத்துழைக்காதபோது உள்ளுக்குள் அழுது தீர்ப்பான்.

மனிதன் நேர்மையுடன்.. துன்பத்தைக் கண்டு துவழாது, கொடுமைகளுக்கு எதிராய் குரலெடுத்தும், நாணலாயும் வாழ்ந்தால் வாழலாம். ஆனால் அதுவெல்லாம் இந்த ஆயுத யுகத்தில் சரிப்பட்டுவராது. காந்திகூட இருந்திருந்தால் ஒருவேளை ஏகே 47 உடன்தான் வலம் வந்திருப்பார். வெள்ளையனுக்கும் ஈரம் வராது. சுதந்திரம் இந்தியாவுக்கு கிடைக்காமல் அடித்துப் பெறும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கலாம்.

“நேர்மை எங்கே விற்கப்படுகிறது.. அகிம்சை செத்து ரொம்ப நாளாயிற்று. அதோ பார் ஏகே 47. நீயும் முடிந்தால் உன் ஆயுதத்தை தூக்கிக் கொள். யாரோ சொன் னார்கள்.

வெக்கை காற்றுப் போய் குளிர் முகத்தில் அடித்துப் பார்த்தது.

சாப்பாட்டுக்கு பல கடைகள் உள்ள இடத்தில் பஸ் நின்றது. வாச ‘பசிக்கவில்லை’ என்று இருந்துவிட்டான். ●

“தேவதை மாதிரி நீ எனக்கு கிடைத்திருக்கிறாய். எனக்கேற்ப உன்னை வளைந்து கொடுக்க தெரிந்து வைத் திருக்கிறாய். காதலிக்கும்போது இருந்த நெருக்கத்தைவிட காதலைவிட இப்போது அதிகமாய் மிக அதிகமாய் காதலும் நெருக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது இல்லையா தேவகி?”

“ம்” ஒற்றையாய் பதில் சொல்வாள் தேவகி.

“நீர் இந்த சாரியில் அழகாய் இருக்கிறீர். நாளைக்கு எனக்காக சல்வார் கமில் உடுத்துவர முடியுமா” கேட்பான்.

அவனும் “உமக்குப் பிடிக்குமானால் உடையேயில்லா மல் வரத்தயார்” சொல்லி சிரிப்பாள். அவனும் சேர்ந்து சிரிப்பான்.

“வாச பார்.. அந்த தினேஷ் அடிக்கடி வந்து ஐ வல்யூ என்று தொந்தரவு பண்ணுகிறான். நான் உம்மை லவ் பண்ணுவது தெரிந்தும் அவன் சும்மா இருந்தால்தானே” என்று வாசவின் ரியாக்ஷனைப் பார்க்க பொய் சொன்னாள்.

அவனும் முகத்தை கடுப்பாக்கியபடி.. சும்மா இருந்த அப்பாவி தினேஷை மாங்கு மாங்கு என்று துவைத்து எடுத்தான். பிறகு அது தேவகியின் குறும்புத்தனம் என்று தெரிந்ததும் தினேஷிடம் நேராகப் போய் ‘ஐ ஆம் சாரி.. மன்னிக்கிடு ஏதோ தவறான இன்பர்மேஷனால் நடந்திட தூ’ சொன்னான். வாசவைப் பற்றித் தெரிந்திருந்த தினேஷாம் ஆத்திரப்படாமல் பிரச்சனையை அத்துடன் விட்டு விட்டான்.

ஆனால் தேவகியிடம் வந்து விசாரித்தான் வாசு. அவனின் சிரிப்பின் முன் கோபம் பறந்து ஒங்கிய கை அவளை அணைத்துக் கொண்டது. ‘‘மறந்தும் பொய் சொல்லி விடாதே தேவகி தாங்கமுடியாது.. அவ்வளவுக்கு வல்வ பண்ணுகிறேன். சும்மா என் மற்றவர்களைத் துன் புறுத்த வேண்டும்.’’

யாரும் பார்க்காதபோது அவனின் உணர்ச்சிகளை கிளரிப் பார்ப்பாள். அவனும் தவித்துப் போய்விடுவான்.

ஒரு நாளின் மாலைப் பொழுதில் புடவைக் கடைக் குள் நுழைந்து புடவைகள் செலக்ட் பண்ணும்போது அவளுக்கு ‘ப்ரா’ வை எடுத்துக் கொடுத்தான். அவளும் ‘‘கரெக்டா செலக்ட் பண்ணியிருக்கிறீர்களே?’’ அவனும் ‘‘ஆமாம் அனுபவம்தான்’’ என்றான். ‘‘ம்.. ஆ!’’ ஆச்சரியமும் கேள்விக்குறியுடனும் விழிகளை நிமிர்த்தி னாள். ‘‘இல்லை.. ஒரு கணிப்புத்தான், உமக்கு இது சரியாயிருக்கும்’’ சமாளித்தான். ஆ, அ. அப்புறம் கவனித்துக்கொள்கிறேன் என்று கடைக்காரன் தந்த பார் சலுடன் பில்லை செலுத்திவிட்டு வாசலுக்கு வந்தனர்.

இப்படி.. இப்படியாக அவனுக்கு அவள் என்றாகிய பின்.. அவளுக்கு அவன் என்றான்பின்.. பணம், பதவி, அந்தஸ்து இவைகள் எல்லாம் கடந்து காதல்தான் பெரி தாக தெரிந்தது.

வாழ்க்கைக்கு பணம் அவசியம்தான். ஆனால் பணமே எல்லாமாகிவிடக் கூடாது. எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து படிப்பு, எதிர்காலம் இவற்றிற்காய், பல்கலைக்கழகம் நுழைந்து-கண்ணும் கண்ணும்-கூடவே இதயத்துடன் இதயமும் மோத அதுவே சாதலுமாகியபின்.. எல்லாம் மறந்துதான் போகும்.

முல்லை அழகன்

“இது தான் உன் முடிவா? ” தேவகியின் அப்பா. ஊரிலேயே பெரிய மனிதர். சொத்துக்கள் பல தலைமுறைக் குத் தேறும். கூப்பிட்ட குரலுக்கு எடுபிடி... நினைத்த மாத்திரத்தில் உடுத்திக்கொள்ள வேண்டுமா? உடைகள் ஏராளம். பட்டணத்தில் அநேகமான வியாபார ஸ்தா பனங்கள் இவர் பேரில்தான். நகரிலேயே இன்கம்டாக்ஸ் கட்டும் முதல் பெரிய புள்ளி இவராகத்தான் இருக்கும்.

அவர்தான் கேட்டார் தேவகியிடம்.

“ஆம்” என்றாள் உறுதியாக.

‘இந்தச் சொத்து சுகம் இவற்றையெல்லாம் உன் பெயருக்குத் தந்துவிடுகிறேன். ஒரு ஏழையை மணந்து கொள்வதால் சொத்து பெருகாது அழிந்துதான் போகும். கூடவே நம் ஸ்டேட்டசுக்கு அவன் பொருத்தமானவனாக இல்லையே.

“என் மனசுக்கு பொருத்தமானவர்”

“எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையே”

“கல்யாணம் என்னுடன் மட்டும்தானே”

“இத்தனை வருஷம் வளர்த்த எங்களை விட அவன் உயர்ந்தவனா?”

“அதுதான் காதல்பா”

“உன் அம்மாவின் கண்ணீரைப் பார்த்தாயா? மகளே . . மகளே . . எவ்வளவு நான் கூட உன்னை விரும்புகிறேன் தெரியுமா?

“ஓன்று வேணும் என்றால் ஒன்றை இழந்துதான் பெறவேண்டும். இது நீங்க கற்றுக்கொடுத்ததானே?

“அது பிளினஸ், இது வாழுக்கை”

“தத்துவம் ஒன்றுதான்”

“இது தான் உன் முடிவா”?

“யெஸ்.. யெஸ்” கால்கள் பதறினாலும் வார்த்தை களில் உறுதியாய்தான் நின்றாள்.

தாய் அழுதபடி இருதலைக் கொள்ளியாய் நின்றாள். அவனுக்கு இருவரும் தேவைப்படுகிறது. பொட்டு வைத்த வன், பூவைத்தவன், இதற்கும் மேலாய் கழுத்தில் தாலி கட்டியவன். கணவன் தானே எல்லாம். அவனால் இவள் உருவானாள். தந்தையின் பிடிவாதம் இவனுக்கும் இருக்கத்தானே செய்யும். அதுதான், அடங்கிவிடுவாள் என்றுதான் நினைத் தார். ஆனால்வார்த்தைகள் அதிகமாகிகளூடாமே சூடாயின. எதிர்பார்க்காத ஒன்றுதான். எனினும் பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள் எதிர்பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

தாலி பெண்ணுக்கு வேலி. தாலிக் கொடி கழுத்தில் கட்ட வசதியாக செய்யவில்லை. அது ஒரு கோடு. நெருப்பு வேலி. கணவனைத் தவிர யாரும் நெருங்க முடியாது. நெருப்பு சுட்டுப் பொசுக்கிவிடும். இவள் கூட அந்த நெருப்புக் கோட்டை தாண்டவும் முடியாது. இது வழி வழி வந்த மரபு. தாண்டினால் திரும்பவும் வந்துவிட முடியாது. பெண் தாண்டவும் மாட்டாள்.

இங்கே தாய் அழுதாள். கெஞ்சினாள். அடங்கி மௌனமாகிவிட்டாள். ஏனெனில் கணவனின் கோபம்

முல்லை அழுதன்

அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவனின் கோபம் அதிகரித்தால் யாரும் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

“இந்த சொத்து சுகம் நீ இழந்ததான் போகவேண் டும்,”

“மாற்றமே இல்லை. எனக்கு பணமல்ல முக்கியம். மனசு, நல்லா வாழ மனசு போதும்...”

“எங்களை எதிர்த்தால் வாழமுடியாது தெரியுமா?”

“தெரியும் ஆனால் எங்களை ஆதரிக்க இன்னொரு சமுதாயம் உருவாகாமலா போய்விடும். இல்லையெனில் நாங்களாவது உருவாக்கிக் காட்டுவோம்,”

“வாசலைத் தாண்டினால் கொலைதான் விழும்:”

“ஆமாம். கொலைதான் விழும். தவிர்க்க முடியாதது”.

தகப்பன் திகைத்து நின்றார். இவள் என்ன சொல் கிறான். தாயும் கைகளை பிசைந்தான். என்ன நடக்கப் போகின்றதோ?

“உன்னைச் சுட்டுப் பொசுக்கி உன் காதலுக்கும் சமாதி கட்டி விடுவேன். எனக்கு கெளரவும்தான் முக்கியம் அப்படி சொல்லப் போகிறீர்கள். மாறாக, நிலைமை மாறினால் ஒரு உயிரைப் பலிகொடுத்துவிட்டு நம் காதலை நிறைவேறச் செய்வோம் – இது தேவகி.

உள்ளே சென்று துப்பாக்கியை எடுத்து வந்து, “உன்னை சுட்டுப் பொசுக்கி விடுவேன்” என்றார்.

இந்த துப்பாக்கிக்கு தகப்பன் எது பிள்ளை எது என்று பேதம் தெரியாது. எனவே இத்துப்பாக்கி உங்களுக்கு எதிராக திரும்பலாம். ஐ மீன்.. உங்களை இழந்து தான் என் காதலைப் பெற்றுடியுமாயின் அதற்கும் தயங்க மாட்டேன்.''-இது தேவகி. தகப்பனின் கண்கள் சிவந்தன. பற்களை நற நற என்று ஆக்கினார். வெளியேறிவிட்டார்.

காதல் ஜூயித்தது உண்மைதான்.

துப்பாக்கிதான் வெடிக்கவில்லை.

சுவருடன் மோதி-முதுகைச் சாத்தி உட்கார்ந்திருந்தவளின் தலைக்கு மேலாக பல்லி ஒன்று எச்சம் போட்டு விட்டு நகர்ந்தது.

பூனை எதற்கோ கத்தித் தொலைத்தது.

காதல் ஒரு பொய்கை. இதயத்திலிருந்துதான் காதலே வருகிறது. காதல் வேஷமில்லை. எனினும் குறும்புத்தனம் அதிகம். பெற்றோரிடம் பொய் சொல்ல வைக்கும். பாடம் ஏறாது. எல்லாமே தான் என்று முழங்கும். படிப்பில் ஒழுங்கீனம் வரச்செய்யும்.

“இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையே”

“இன்று ஸ்பெஷல் கிளாஸ் இருக்கு”

என்று சினிமா போகவைக்கும். பாட நேரத்திலும் கண்ணினில் கடலை கொரிக்க.. பேசும் நேரத்தைக் குறைத்து பார்வையாலேயே ஒருவரையொருவர் விழுங்கவைக்கும்.

இப்போதும் உடலை ஏதோ செய்யும்.

மூல்லை அமுதன்

அவன், அவராகி.. வாசு.. எனக்கென்றானபின்..

பிரிவே வரக்கூடாது என்று பிணைப்பு ஏற்படுத்தப் பட்டபின்..

அந்தப் பிரிவு வந்தே விட்டது.

“எத்தனை நாளைக்கு வயித்தைக் கட்டி வாயைக் கட்டி வாழமுடியும் சொல் தேவகி. உன்னை நல்லா வாழ வைக்க முடியாவிட்டாலும் கண்கலங்காமல் வைத்திருக்கவே முடியவில்லையே. எங்களை நாங்களே இழந்துபோவோமோ என்கிற பயம் வருகின்றது தேவகி”. வார்த்தைகளை முடித்த முதலே வாயை தன் வலது விரல்களினால் மூடினான் அவன்.

“அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம். கட்டுண்டோமே பொறுத்திருப்போமே”

“எத்தனை நாட்கள் இப்படி.. உள்ளுரில் வேலையே இல்லை. வெளிநாட்டிற்குப் போய் உழைப்பதைத் தவிர எப்படி வறுமையை போக்கிக் கொள்ள முடியும்? சொல் தேவகி சொல்”

“பிரிந்துதான் ஆகவேண்டுமா?”

“வேறு வழி”

பிரிந்து போய் நாலு நாட்கள்.. ஒரு செய்தியும் வரவேயில்லை. “என்ன நடந்ததுவோ? மார்புகள் விம்மி தணிந்தன.

“கடவுளே இனியாவது நல்ல வழி காட்டு. எங்கள் பிரார்த்தனைகளை பொய்யாக்கிவிடாதே.”

பணம் இருந்தால்தானே நாலுபேர் கூடுகிறார்கள். பணம் பத்தும் செய்யும் என்று சும்மாவா சொல்லிவைத் தார்கள்?

எழுந்து கிணற்றிடுக்குப் போய் வாளியில் நீர் அள்ளி முகத்தில் நன்றாக ஊற்றி அழுந்தத் துடைத்தாள். தலையிடி சற்று குறைவதுமாதிரி இருந்தது.

“என்ன நடந்தது எனக்கு?” தலையிடி வந்து தொல்லை வருகிறது. மனதின் அதிக கலக்கம் சஞ்சலத்தை தர.. தலையிடி வருகிறதோ?

ஓரு விடியல் வரவேண்டும் என்றால் இரவு போக வேண்டும். அப்படியெனில் இரவு போக சாத்தியம்தான் என்ன? யாரோ சொன்னார்கள். சூரியனை கட்டி இழுத்து வாருங்கள் என்று. முடிகின்ற காரியமா?

“எதுவும் முடியும் என்று நினை. அப்போதுதான் உன் முயற்சியின் பலனை நீ அறிவாய்,” எங்கோ படித்தது, வாழ்வில் எத்தனை பேர் கடைபிடிக்கிறார்கள்.

“என்னால் முடிகிறதா”

“முடியவில்லையே”

தவித்தாள் தேவகி.

“மூன்று பிள்ளைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டுமே”

“முத்தவளை டாக்டராக்கிவிட வேண்டும்”

முல்லை அழுதன்

கனவுகள் எவ்வளவு சுதந்திரமானவை. கைகளுக்கு விலங்குகள் கனக்கும். அதுவே பழகிப் போனால் கைகளே விலங்குகளை காதலிக்குமாம்.

முடி வைத்திருந்த உள்ளங்கைக்குள் வியர்த்தது. விரித்துப் பார்த்தான். வியர்வை. ரேகைகள் அழிந்தும் அழியாமலும் தலைவிதியை.. இந்த ரேகைகள் நிரணயிக்கும் என்பார்கள். மச்சம் உள் மறைவிடங்களில் இருக்குமானால் உனக்கு நிச்சயம் அதிஷ்டம்தான். பொய்.. பொய்.. “தேவகி.. உதட்டு மச்சத்தை விட மறைவுப் பிரதேசத் தில் இருப்பது ரொம்பவும் அழகே”. இவள் சினாங்குவாள் செல்லமாக.

“என் உடலை ஆராய்வதா உங்கள் வேலை?”

“பின் எனக்கென்றான பின் எல்லாம்தான். சிரிப் பான் அவனும் சேர்ந்து கொள்வாள்.

முன்பு செல்வத்தில் வாழ்ந்தவள். அவனுக்கென இருந்த அதிஷ்டம் அப்படியே இருக்க அவள் மட்டும் இடம் மாறிக் கொண்டாள். அவ்வளவுதான். அதிஷ்டத்தினையாரும் தட்டிப் பெறமுடியாது. அதுவாக வந்து உங்கள் வீட்டுக் கதவை தட்டினால்.. நிச்சயம் உங்களுக்கு அதனை வரவேற்க திராணி இருக்காது. அல்லது உங்களது சிந்தனை வேறு திசையில் இருக்கலாம்.

இப்போது தனக்கென இருந்தவனும் தொழில் தேடி தூரம் வெகுதூரம் போய்விட்டான். கடிதம் வரவே இல்லை.

இன்று வரலாம், நாளை வரலாம், என்றிருந்தால் ஏமாற்றமே. வீதியில் தபால்காரனின் குரல் கேட்ட போதெல்லாம் ஒடிப்போய் கதவைத் திறப்பான்.

அவன் அடுத்த வீட்டு வாசலில் நிற்பான்.

இவனைப் பார்க்க அவனுக்கு பரிதாபமாக இருக்கும்.

“இன்றும் தபால் இல்லை” என்பது போல் பார்ப்பான். தலைகுளிந்தபடியே உள்ளே வந்துவிடுவான்.

எத்தனை நாளைக்கு இப்படி?

அத்தியாயம் 15

நூட்கள் எடுத்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு வந்துசேர. ஏஜன்ஸியைத் தேடிப்பிடித்தபோது—அவன் சொன்னான்.

“சாரி . . நீங்கள் வர தாமதமானதால், அந்த கம்பனி யும் அவசரப்படுத்தினதால் உமது விசாவில் இன்னொரு வரை அனுப்பிவிட்டோம். நீங்கள் காத்திருக்கத்தான் வேண்டும்”

அவனது சேர்ட்டைப் பிடித்து உலுக்கி ஓங்கி முகத்தில் ஒன்று தர துருத்துருத்தது. அடக்கிக் கொண்டான். உடத்தைப் பிதுக்கியபடி “உங்களை நம்பி இத்தனை தூரம் வந்துவிட்டோமே.. திரும்பிப் போகமுடியாதே” வாசவின் கண்கள் உண்மையாகவே கலங்கிவிட்டது.

பொரிந்து வரும்போது தாழியே உடைந்த கதைதான்.

“உங்களுக்கு தந்தி கூட அனுப்பியிருந்தோமே. நாட்டு நிலைமை சரியில்லாததினால் உங்களுக்கு கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம். ஐ ஆம் ரியலி சாரி. தோளில் தட்டி தனது வேதனையையும் வெளிக்காட்டினான். ஏஜன்ஸிக்காரன் இது மாதிரி எத்தனை பேரிடம் நடந்து கொண்டிருப்பான். எத்தனை ஏழைகள் ஏமாற்றப்பட்டு அவர்கள் வாழ்வும் திசைமாற்றப்பட்டு சிதைக்கப்பட்டிருக்கும். “அப்படியென்றால் எனது வாழ்வும் சிதைந்து போகப் போகிறதா? என்னையே நம்பியிருக்கும் தேவகி.. பிள்ளைகள், உழைத்துத் தருவான் என்று வழி அனுப்பிய பங்கஜம் மாமியி, ஊர்மக்கள், நான் ஏமாற்றப்பட்டசெய்தி கேட்டு, ஐயோ.. வேண்டாம், வேண்டாம்”.

நெஞ்சு நொந்தது.

அப்படியே உட்கார்ந்துக் கொண்டான்.

சோடா கொண்டு வந்து யாரோ தர.. தொண்டையை நனைத்தான்.

“இனி ஊர் போகமுடியாது”. திரும்ப திரும்பச் சொன்னான்.

இவனது பெயருக்கு வந்த விலாவினை வீணாக்காமல் அதன் பெயரில் யாரோ ஒருவரை பாஸ்போர்ட் தயாரித்து அனுப்பியும் விட்டது ஏஜன்ஸிக்காரனுக்கு பழகிப் போன ஒன்று. அதுவே வாசவின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியல்லவா?

ஏமாறுபவர்கள் இருக்கும்வரை ஏமாற்றுபவர்களும் இருப்பது உண்மைதான். ஏமாறுவதும் தவிர்க்க முடியாத தாகி விடுகிறது. வாசவின் நிலை ஏமாற்றம்தான் எனில் ஏஜன்ஸிக்காரனின் நிலை தவிர்க்கமுடியாததுதான். இப்படி இது நடக்குமென்பது நியதியெனில் அப்படி அது நடந்தேயாக வேண்டும் என்பதும் நியதிதான்.

“இந்தச் செய்தியை தேவகி கேள்விப்பட்டால் நிச்சயமாய் தாங்கிக்கொள்ளமாட்டான்”. எனக்காக சொத்து, சுகம், உறவுகள் அனைத்தும் இழந்து என்பின் வந்தவருக்கு என்ன சுகத்தைக் கொடுத்தேன். பிள்ளைகளைத் தவிர பணக்காரன் திட்டமிட்டு வாழ்வை அமைத்துக் கொள்கிறான். ஏழை அப்படியில்லை. “எங்களின் பொழுது போக்கு மனைவியாதலால் நாங்கள் என்றும் சூசேலர்களே” என்று யாரோ எழுதிய கவிதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. வாஸ்தவம் தான்.

முல்லை அமுதன்

பெற்றவர்கள் பிள்ளைகள் பெற்று அதில் தங்கள் துண்பங்களை மறந்து.. அவர்களின் பெருவாழ்விற்கு வழி அமைத்துக் கொடுத்து வாழ்வதே பேரின்பம் என்றிருப்பவர்கள். பெற்ற பிள்ளைகளினால் பின்னால் எதுவித சுகமும் பெறப்போவதில்லை என்பது அவர்களுக்கு தெரியாமலில்லை.. இதுகூட நியதிதான்.

‘சாரி வாசு! கம்பனி தந்த நெருக்கடிதான் எங்களை இப்படி செய்ய வைத்தது. இது உங்களுக்கு மட்டுமில்லை. உங்களைப் போன்ற எத்தனையோ பேர்கள் இப்படி ஏமாந்துவிடுகிறார்கள். அடுத்த முறை உங்களுக்கு நிச்சயம் சான்ஸ் கிடைக்கும்’ தோளில் மீண்டும் தட்டி ஆசுவாசப்படுத்தினான்.

‘‘தொட்டிலையும் ஆட்டிவிட்டு இவன் என்ன பிள்ளையையும் கிள்ளிவிடுகிறானா’’ வாசு தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

‘‘இவர்களுக்கெல்லாம் எப்படி சுவையாக இங்கிதமாக பேசவருகிறது’’

ஒன்றுமே பேசவில்லை.

தலையை மட்டும் குனிந்து கொண்டான்.

வெட்கப்பட்டாலோ அவமானம் வந்தாலோ மனிதன் தலைகுனிந்து கொள்கிறான். வாசுவுக்கு என்ன நடந்தது.

வெட்கமா? அவமானமா?

மனது இன்னும் தவித்தபடி இருந்தது.

‘‘என்ன வாசு.. போன காரியம் பழமா காயா?’’

“என்ன சொன்னார்கள்?”?

“எவ்வளவு சம்பளமாம்?”

“பேமிலி விசா தருவார்களாமா?”

கூடவே “எங்களுக்கெல்லாம் விடிவு காலம் வருமா?”
என்றும் கேட்பான்.

நிச்சயமாக கேட்பான். தேவகி மட்டுமல்ல யாரும்
இப்படித்தான் கேட்பார்.

படிகளில் இறங்கி வீதிக்கு வந்தான்.

அது காரிமுகத்திடலை நோக்கிய பாதை.

பஸ்கரும் கார்கரும் உருமிக் கொண்டு போகும் வரும்.
வேலைக்குப் போகுபவர்கள் வருபவர்கள் இயந்திரமாய்
திரிவர். ஒன்றிரண்டு ரிக்ஷாக்கரும் தலைகாட்டும். வானம்
மட்டும் இதையெல்லாம் பார்த்து மலர்ந்து மௌனமாக
உட்கார்ந்திருக்கும். அந்த வானத்துள்ளும் ஒரு சோகம்
குடிகொண்டிருக்கத்தான் செய்யும். நடசத்திரப் படை
வீரர்களை வென்று—சந்திரனையும் கைதுசெய்து விட்டு
தன்னையும் நிர்வாணப்படுத்திகற்பழித்துவிட்டு... மெதுவாய்
மிக மெதுவாய் தூரத்தே உச்சத்தே போய் நின்றுகொண்டு—
ஒரு வில்லன் சிரிப்பை விழுத்தியபடி நிற்கின்ற சூரியனிடம்
தோற்ற ஒரு சோகம் அதனிடம் இல்லாமலில்லை.

வானுயர்ந்த கட்டடங்கள், சாலையைக் கடக்க
அமைந்த பாலங்கள்... “இலங்கை ஒரு குடியரசு நாடு. பிரிட்
டிஷூரின் ஆதிககத்திலிருந்து விடுபட்டு.. தனியான சுதந்திர
மான நாடாக, உல்லாசப் பிரயாணிகளை கவர்கின்ற ..

முல்லை அமுதன்

நாட்டின் தேசிய வருமானத்தை பெருக்குகின்ற பல நிலை திட்டங்களைக் கொண்ட.. நேசநாடுகளுடன் கைகுலுக்கிக் கொள்கின்ற எங்கள் நாடு.. இலங்கை' பாலர் புத்தகத் திலிருந்தது.

'விஜயன் ஜிநாறு பெண்களுடன் வந்திறங்கினான். அவனே பின்னாளில் சிங்கள வம்சத்தின் வேர்களாகிறான்' இதுவும் படித்ததுதான்.

எது பொய் எது நிஜம் என்று தீர்மானிக்க முடியா விட்டாலும் இதுதான் நிஜம் என்று நிகழ்ச்சிகளும் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன.

பஸ்ஸினுள் இருந்த யாரோ ஒரு பெண் தலையை வெளியே தள்ளி கையசைத்தாள். எனக்கா கையசைத்தாள்? யாரா இருக்கும்? என்னுடன் படித்தவளோ? தேவகிக்கு தெரிந்தவளோ? ஏதோ ஒரு வழியில் சொந்தமோ? எது எப்படியோ.. பெண் ஒருத்தி கையசைத்தாள். இது நிஜம். திரும்பிப் பார்த்தான். யாருமில்லை. வந்தவர்களும் அவரவர் சிந்தனைகளில்.. ஒ.. அது எனக்குத்தான். அந்தக் கையசைப்பின் சுகத்தை உள்வாங்கி.. முகத்தை நிறுத்தி ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்க முடியாதவாறு.. பஸ், அவளைத் தாங்கி.. மறைந்தே விட்டது.

மனிதனின் ஆவல் சில சமயம் வேகம் பெறுகிறது. அதைப் பார்த்துவிட.. பெற்றுவிட.. அனுபவித்துக்கொள்ள இணைந்து கொள்ள ஆவல்படுகிறது. நெருங்கி வந்தால் வேகமும் பெறுகிறது. தேவகியைப் பார்த்த.. ஆரம்ப தினங்களில் இப்படித்தான் ஆவல்... வேகம்.. எல்லாம். பார்வைகள் மோதி... குறும்புகள் செய்து... இதயம் சேர்ந்து... கடல் அலைபோல ஆர்ப்பரித்து அடங்கி கரையுடன் கடல்

உடன்படிக்கைகூட செய்து பார்த்ததுமாதிரி.. எல்லாத்துக்கும் முதலில் ஆவஸ்தான். பஸ்ஸில் போன யாரோ ஒருத் தியின் முகத்தினை பார்த்துவிடத் துடிக்கின்ற ஆவஸ். ஹாய்.. ஹலோ என்கிற நட்பின் முத்திரை பதித்துவிட துடிக்கும் ஆவஸ்.. அவளைப் பற்றி ஆராய்கின்ற மனதின் துடிப்பு, இதுவும் ஆவஸ். சபலங்களை உருவாக்குகிறதும் ஆவஸ்தானே. அப்படியெனில் வாசுவும் சபல புத்திக் காரனா? “இல்லை” என்று அடித்துச் சொல்வான் தேவகி. “என்னுடன் செய்கின்ற குறும்புகளுக்கும் வகுப்பில் மற்ற பெண்களுடன் செய்கின்ற குறும்புகளுக்கும் நிறையவே வித்தியாசம் இருக்கிறது”.

“என் கணவன் இராமன் தான். என் புருஷனைப் பற்றி எனக்குத்தான் அதிகம் தெரியும்” அவளே சொல்வாள். உண்மையும் அதுதான். வாசு தவறிவிடவில்லை. இன்னும் தவறிவிடவில்லை.

என்றுமே இராமனாகத்தான் இருந்துவிட வேண்டுமே.

மனிதன் சபலங்களுக்குட்பட்டவன்தான். இப்படித் தான் வாழவேண்டும் என்று வாழ்பவரும் உண்டு. எப்படியும் வாழலாம் என்று சொல்லபவரும் உண்டு.

எங்கே யதார்த்தம் உண்டெனில் அங்கு எதார்த்தமும் இருந்துதானாகவேண்டும். வாசு அவளை நினைத்துப் பார்த்ததிலும் தப்பில்லை.. யாருக்கோ செய்த வாக்குறுதிக் காக இராமனும் காடு போனதும் தப்பில்லை.. ஏஜன்ஸிக் காரன் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ள நடந்து கொண்டதிலும் தப்பில்லை. தேவகி வாசவையே தெய்வமாக்கி வாழ்வதும் தவறே இல்லை.. கோவலன் கண்ணகிக்கு மாத்திரமல்ல மாதவிக்குக் கூட தெய்வம்தான். பார்வைகள் வேறு, பாதைகள் வேறு வேறு.

முல்லை அழகன்

நடந்தே எவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டான். பூந் தோட்ட வீதியைக் கடந்து-கிழக்கில் திரும்பி.. ஒரு சந்தில் குடியிருந்த நண்பனைத் தேடிப் போனான் வாச.

எதிர்காலமே சூன்யமாகி விட்ட நிலை அவனுக்கு. இதயத்தில் குருஷேத்திரமே நடந்து கொண்டிருந்தது முகத் தில் தெரிந்தது.

கதவைத் தட்டினான்.

சில நிமிடங்கள் தாமதித்து நண்பனே திறந்தான்.

“என்னடா தாங்கினியா?”

“ம்” என்று கொட்டாவி ஒன்றை பெரிதாய் விட்ட படி ஒங்கியை சரிசெய்தபடி “வாடா வா” உள் திரும்பினான்.

உள்ளே —

கதிரையில் உட்கார்ந்தான் வாச.

பலபேர் குடித்தனம் நடத்தும் பகுதியில் ஒரு பகுதி தான் இது. பிரம்மச்சாரிகள் மட்டும் ஒண்டிக் குடித்தனம் நடத்தும் இடம். எல்லாமே இந்தச் சிறு அறைதான். மீண்டும் ஒருமுறை விழிகளை சுழல விட்டான் வாச.

கசங்கியபடி மூலையில் கிடக்கும் அழுக்குத்துணிகள். கொடியில் தொங்கும் ஈரமான ஒங்கி, ஜட்டி, பனியன். மேசையில் எழுத சில காகிதங்கள். முடப்படாதபடி தூங்கும் பேனா. சுவரில் முருகன் படம், எம்லி ஆரின் படம். நாளைக்கு உடுத்திக் கொள்ள தயாராய் ஒரு சர்ட், டிரவுக்ஸ்.

இன்னும் பாலிசு பண்ணாதபடி ஒரு ஜோடி “ஷுடு”, ஒரு ஜோடி வார் அறுந்த செருப்பு. எவர்சில்வர் கப், ஆஷ்டிரே, அரைவாசியில் மரணித்துப்போன பிறிஸ்டல் சிகரட் துண்டு.. நிச்சயமாய் பிரம்மச்சாரியின் அறைதான். ஒழுங்குபடுத்தி யும்ஒழுங்குபடுத்தப்படாமலும்.. கூட்டியும் கூட்டாமலும்.. “நாங்கள் பிரம்மச்சாரிகள், இப்படித்தான் இருப்போம். கண்டு கொள்ளாதீர்கள் ‘‘ஜட்டி’’ கண்ணில் பட்டு சிரிக்கும்.

மேசையில் கிடந்த பழைய திருத்தவே முடியாத Rolanka ரேடியோவை அழுத்தினான். சாகப்போகும் சீவன் இழுக்கும் கடைசி இழுப்பு மாதிரி இழுத்துவிட்டு பாடியது. குரல் பாலசுப்பிரமணியமா? இளையராஜாவா? என்று கண்டுபிடிப் பதே கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது.

நிறுத்தினால் போதும் என்றாகி.. பட்டனை அழுத் தினான். அப்பாடா என்று மூச்சை அதுவும் இழுத்துக் கொண்டது அடைக்கோழி மாதிரி.

குளித்து விட்டு நன்பனும் தயாரானான்.

“வா கடைப் பக்கம் போய் வருவோம்”

பர்சை கவனமாக பாக்கெட்டில் செருகிக் கொண்டான்.

வாசவும் எழுந்து கொண்டான்.

அடையாள அட்டை இருக்கா”

“ம்.. பாஸ்போர்ட்டும் கூடவே இருக்கு” -இது வாசு,

சிரித்தபடி அவனும் “ஓ.. இப்பவே வெளிநாட்டு மனுஷனாய்ப் போயிட்டது போல”

முல்லை அமுதன்

வாசவும் கூடவே சிரித்தான். அதில் சுரமே இல்லையே. மனதுதான் உடைந்து போனதே. சிரிப்பில் சுகம் எங்கிருந்து வரும்?

கதவைப் பூட்டி விட்டு மீண்டும் கதவை தள்ளிப் பார்த்தான்.

“இது கொழும்பு நண்பா! கவனம்.. பாக்கெட்கூடத் தான். கவனம் தப்பினால் எல்லாம் அபேஷ்தான்”.

வீதியில் கால் பதித்து மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் பக்கம் நடந்தனர். பொழுது நன்றாக சாய்ந்திருந்தது.

வானத்தில் யாரோ புரட்சிக் கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 16

வீரனத்தில் எழுதிய கவிதைகளை யார் திருடிக்கொண்
டார்கள், நிர்மலமான பெண்ணைன் முகம் போல் வானம்
காட்சி அளித்தது. காகங்களும் பறவைகளுடன் சேர்ந்து
தங்களது சோகத்தை தெரிவித்தன. நாகப்பன் வீட்டு
மாடும் இப்படியா “அம்மா” என்று அழிவேண்டும்?

அந்தக் கிராமத்து வீதி முகப்பில் அமைந்திருந்த வீடும்
விடுந்தது என்று உஞ்சாரானார்கள்.

வழமை போலவே தேவகியும் எழுந்து கொண்டான்.
குளித்தான்... கூந்தலை அள்ளி முடிந்தபடி முற்றத்திற்கு
வந்தான்.

நேற்றைய பொழுதின் காற்றில் போராடிப் போராடி
இறந்து போன இலைகள் சருகாய் வீழ்ந்து.. நிரம்பிக்கிடந்
தன்.

இது இலையுதிர் காலமல்ல. எனினும் இலையுதிர்
கிறது. இராணுவத்தின் சௌல் தெறிப்பில் இறந்து
போகும் மனிதர்கள் மாதிரி. அவர்களுக்கு என்ன விதியா
இறந்துபோக.

இறந்து போதல் விதிப்படிதான் நடக்கின்றது. ஆனால்
உலகில் மனிதன் விதிப்படியா நடக்கிறான்.

பிலிப்பைன்சுக்கு ஒரு எரிமலை. ஆப்பிரிக்காவில்
வெள்ளைத் தோலின் சீற்றம். இந்தியாவில் அஸாம்,
பஞ்சாப், காஷ்மீர். ஈராக்கின் சதாம் கொண்ட
வெறுப்பு இங்கே. இங்கோ எத்தனை அழிவுகள். விதிப்படியா?
தற்செயலான விபத்தா?

முல்லை அழுதன்

வீதியில் இறங்கியவன் மீது வாகனம் ஏறுகிறது. இறந்து போகிறான். இராணுவம் பொழிகின்ற சூண்டு மழை தற்செயலாக மனிதன் மீதும் பட இறந்து போகிறான். மரணம் கூட பல வழிகளில் வந்து பார்க்கிறது.

குப்பைகளை அள்ளி வீட்டின் பின்புறம் கொண்டு வந்து கொட்டி அதனை எரித்துவிட நினைத்தபோதான் பங்கஜம் மாயி தனது விவசாயத்திற்கு எருவாக அதனைப் பயன்படுத்த தேவைப்படுவதாக தெரிவித்திருந்தான். எரிக் கும் எண்ணத்தை தவிர்த்தான்.

எரிந்து மரணிக்கும் தொல்லையிலிருந்து குப்பையும் இப்போதைக்கு தப்பித்துக் கொள்கிறது. இப்படித்தான் மனிதனும் இராணுவத்திடமிருந்து தற்காலிகமாக தப் பித்துக் கொள்கிறான்.

உள்ளே வந்தான்.

சுவரில் பல்வி எதற்கோ கத்தியது.

பின்னைகளை எழுந்திருக்கச் செய்து. . பல்லை துலக்கச் செய்து, குளிக்கச் செய்து இடையிடையே வந்து தொந் தரவு செய்யும் சூந்தலை தூக்கி முடிந்து எல்லாமுமாகி அப்பாடா என்றால். . வாசலில் வாலை ஆட்டியபடி நாய் தரிசனம் கொடுக்கும்.

“மம்மி நானும் உங்க பின்னை யில்லையா” என்று இருக்கும் அதன் பார்வை உண்மைதான்.

வாயில்லாப் பிராணி, வளர்க்கும் விதத்தில் வளர்த் தால் மிருகம்கூட பின்னைகளாகும். பின்னைகள் மிருகங்களாகிக் கூட வதைக்கும். “எனக்கு அந்த நிலத்தை

எழுதித் தந்துவிடு. இல்லையெனில் சாப்பாடும் இல்லை.. கொள்ளி வைக்கப் பின்னையும் இல்லை என்று நினைத்து விடு' உறவினரின் பேச்சு. நிலத்தை எழுதிக் கொடுத்து விட்டு கண்ணே மூடிய அந்தத் தாய் அனாதையாய்த் தான் சுடுகாட்டுக்குப் போய் சேர்ந்தாள். அனாதைப் பையன் ஒருவன் தான் கொள்ளியும் வைத்தான்.. தேவகி தன் தாயை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

‘அம்மாவும் ஒரு தாய்க்குப் பின்னைதானே? மடியில் வைத்து பெண்ணை தாரை வார்த்துவிட்டு தனித்துப் போகின்ற தந்தையுடன் தாயும் சேர்ந்து அழுதாள். அந்தத் தாயின் பின்னை நான் அனாதையாக இங்கே.. காதலித்த ஒரே குற்றம். யாருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊரை விட்டே ஒடிவிட்ட குற்றம். இத்தனை வருடங்களாகியும் அவர்களை இன்னும் தேடவிட்டுவிட்டு ஒதுங்கி வாழ்வது குற்றம். இதற்கு எது காரணம், காதல். காதல் இத்தனை யும் செய்ய வைக்குமா? வைத்துவிட்டதே! ’

தன்னையும் அறியாமல் குமிழியிட்டு கன்னத்தில் சிதறிய கண்ணீரை புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்ட படி நாயைப் பார்த்தாள். அது இன்னமும் வாலை ஆட்டிய படியே நின்றது. கையை நீட்டியபோது அதுவும் சந்தோஷத்துடன் வந்து அவளைக் கட்டிக் கொண்டது. சந்தோஷம் அவனுக்குக் கூடத்தானே. பெற்ற மகனை அதட்டி பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும், பெண்ணை வாரிக் கொண்டு கொஞ்சவதிலும் நன்பர்களை நெருக்கமாக்கிக் கொள்வதிலும் அன்பிற்குரியவர்களுடன் அணைத்து அந்தரங்கங்களை பங்கு போட்டுக் கொள்வதிலும் அணைப்பு வேறுபடுகிறது. வித்யாசப்படுத்தப்படுகிறது. தேவகியின் அணைப்பில் அந்த செல்லப் பிராணி எந்தச் சுகத்தைக் கண்டது. தாயின் பாசமா? நட்பின் பிணைப்பா? இல்லை அதற்கும் மேலே.. மேலே..

தூரத்தே நிழலாடியது.

எழுந்து கொண்டாள்.

முகம் தெரியாத நபர் நின்று கொண்டிருந்தார். யார்? யாராய் இருக்கும்? புதிதாய் ஒருவர்! யாராய்த்தான் இருக்கும்? விழிகளை உருட்டி முழித்தாள்.

“இப்படித்தான் திஹர் திஹரென்று யாராவது வருவார்கள். யாரையோ விசாரிப்பார்கள். பிறகு விசாரிக்கப்பட்ட ஆள் காணாமல் போயிருப்பார்.. இங்கு நடந்து கொண்டிருக்கிற நிகழ்ச்சிதானே. இவன் அவர்களில் ஒருவனோ. யாரைத் தேடி வந்திருக்கிறான். யார் காணாமல் போகப் போகிறார்கள்?”

கைகளைப் பிசைந்தபடி நின்ற அவளை நெருங்கி வந்தவன் விசயத்தை சொன்னான்.

தேவகி சிலையானாள்.

அத்தியாயம் 17

செய்திகளை வந்தவர்கள் சொல்லச் சொல்ல..

சிலையாய் நின்றான்.

பூமி அதிர்ந்து - பிளந்து - கால்களை இழுத்துக் கொள்வதான் உணர்வு.

விழிகள் மூடவில்லை.

இதயம் ஸ்தம்பித்து தொடர்ந்தது.

விழிகள் மெல்ல மெல்ல குளமாயின.

“பெண்ணுக்கு நிரந்தரத் தலைநிமிர்வு கணவனால் தான். அப்புறம் பிள்ளைகள். கணவனின் சிறிது தூர நகர்வைக் கூட மனது தாங்கிக் கொள்ளாது. நரம்பு களால், குருதி அணுக்களால் பின்னிப் பிணைந்தல்லவா வளர்ந்து கொள்கிறது காதல். அப்புறம் தான் எத்தனை பெரிய எதிர்ப்புக்கள் வரினும் எதிர்த்து நிற்கின்ற சக்தி-வீரியம்-வந்து விடுகிறது”.

வந்தவர்கள் விடை பெற்றுப் போயும் வெகு நேரம் சிலையாய்த்தான் நின்றான். இனி என்ன செய்வது? எங்கு போவது? யாருடன் துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்? இதயத்திற்கு நெருக்கமானவர்களை பிரிவ தென்றாலே மரணத்திற்கு சமன்லவா? இங்கு இவள் இழுந்தது மாபெரும்.. இழுக்கக் கூடாத இழப்பல்லவா?

முல்லை அழுதன்

மனிதன் சில சமயங்களில் வானத்தில் கூடு கட்டப் பார்க்கிறான். மண்ணுக்குக் கீழேயும் சில கூடுகள் சிறைந்த வரலாறுகளை சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை.

எத்தனை கற்பனைக் கோட்டைகள் இங்கே இரு வரும் கட்டி வைத்திருப்பார்கள். மண்ணில் கால்களை நிரந்தரமாய் பதிக்க வேண்டும் என்பதை மறந்து விடுகின்ற மனிதன் வானத்திற்கு சிறகு கட்டிப் பார்ப்பதில் இன்பம் காண்கிறான். பிறகு காயம் பட்டுப் போயல்லவா திகைத்து நிற்கிறான்.

எவ்வளவு நேரம் சிலையாக நிற்பான்! .

மெல்ல விரல்கள் நெற்றியை வருடன்.

கழுத்தில் ஏதோ கனத்தது.

‘ஓ’இனி.. இனி.. எல்லாமே இழந்து.. எனது இருப்பை எப்படி நிறுத்திக் கொள்வேன். நம்பிக்கை நட்சத்திரம் உதிர்ந்தபின் கடவுளே! ஏன் சோதிக்கின்றாய்? வாழ்வதற்கு தானே வழிகேட்டோம். இப்படி வழியை அடைத்தால்?

நினைக்க நினைக்க..

அழுகை பிறிட்டு வந்தது.

எவ்வளவு நேரம் அழுது கொண்டிருந்தான் என்று அவருக்கே தெரியாது.

‘துக்கம் வந்தால் நெஞ்சை அடைக்கும். தாங்க மாட்டாதபடி மனசும் உடலும் பதறும். எல்லாமே கரயப் பட்டுப் போகும். “தெய்வத்தை இழுத்து வாருங்கள். விசாரணை நடத்துவோம்” இப்படி முன்பெல்லாம் வாச

சொல்வான். சிரித்துக் கொள்வான். அப்படியாக நகைச் சுவையாக பேசுவான். சீரியஸாகவும் பேசத் தெரியும். சிரிப்பான். இவளை சீண்டிப் பார்ப்பான். ஆசை தீர அணைத்து கிச்கிச்ச மூட்டி எல்லாம் இழக்கும்வரை இன்பம் தருவான். தானும் அனுபவிப்பான்..அவன்..அவன் தான். இப்படி..அனாதையாக.

பறவைகள் சிறகடித்து சத்தமெழுப்பி பறந்தன. விமானம் தாழைப் பறந்ததை இவள் கண்களுக்குத் தெரியாதவாறு கண்ணீர் மறைத்திருந்தது.

சின்ன வயதில் மாமா இறந்துபோக ஈமச் சடங்கில் இவரும் சிறுபெண்ணாய் தீப்பந்தம் ஏந்தி மாமாவின் தலைமாட்டில் நின்றிருந்தபோது ஐயர் ஏதேதோ மந்திரங்களை சொல்லியபடி ‘உங்கள் தாவியைக் கழற்றி இதில் வையுங்கம்மா, சொல்லியபடி வெள்ளைப் புடவையுள்ளதட்டை அவளிடம் தரா..சின்னப் பெண்ணான தேவகிக்கும் புல்லரித்தது. ஓ! மாமியின் ஆசைகள் எல்லாம் மாமா வடன் எரிபடப் போகிறதா? குங்குமம் இழந்து, புன்னகை யிழந்து பூவிழந்து இனி வெள்ளைப் புடவையுடன் தான் மாமி வலம் வரப்போகிறாளா? அடக்கிக் கொள்ளமாட்டாத தேவகியின் வீரிட்ட சத்தத்தை மாமி மெளனமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நீ சின்னப் பிள்ளை என் கிறதா? அந்தப் பார்வை. அல்லது இந்தச் சின்னப் பெண் னுக்கு வாய்விட்டு அழமுடிகிறதே..என்னால் பார் அழமுடிய வில்லையே..வாழ்க்கையை அறுத்துக் கொண்டு நிற்கிறேனே என்கிறதா அந்தப் பார்வை. அப்போது அந்தச் சின்ன வயதில் தேவகிக்குப் புரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் இப்போது வளர்ந்து மூன்று குழந்தைகளுக்கும் தாயாகிய பின் எல்லாமே தொப்புள் கொடி அறுக்கும் வரைதான் உறவு. யோனித் தசை நார் அறுபடும் வரைதான் சிறு பெண் என்பதெல்லாம்.

மூல்லை அமுதன்

இப்போது தேவகி வளர்ந்த பெண் - மனுஷி. இன்ப துன்பங்களை பட்டு வித்தியாசப்படுத்தவும் தெரிந்தவள். எனினும் இழப்பு என்று ஒன்று வரும்போது அசைந்துதான் போகிறது உடலும் உள்ளமும். தேவகி கூடத்தான் அதிர்ந்து அசைந்தே போனாள்.

‘எனக்கு நீ உனக்கு நான் என்று இணைந்த பறவை களுள் ஒன்று இறந்தால் மற்றது உயிர் துறக்குமாமே. தேவகியால் மட்டும் ஏன் முடியவில்லை. தொப்புள் கொடி வலித்ததோ? அடி வயிறு சுமந்த காயங்கள் தருகின்ற இன்ப அதிர்வோ?

அமுதாள் வெகு நேரம் அமுதாள்.

பங்கஜம் மாமி வந்து தோளில் தொடும்வரை அப் படியே சாய்ந்திருந்தாள். வெளிச்சமும் மெதுவாக மிக மெது வாக இருஞும் வந்திருந்தது அவளது வாழ்வைப் போல. பங்கஜம் மாமியே விளக்கைப் போட்டாள்.

‘ஏண்டியம்மா இருண்டது தெரியாமல் உட்கார்ந் திருந்தால் எல்லாம் ஆயிடுமா? ம. எழுந்திரு! நாங்கள் என்ன செத்தா போயிட்டோம்! சொன்னபடி குசினி பக்கம் போனாள் பங்கஜம் மாமி. ‘மாமிக்கு இது எப்படி சாத்தியமாகிறது. வாழ்ந்து பழகியவர்களை இழந்து-இழந்து-தன்னைப் பழக்கப்படுத்திவிட்டாளா? வயதில் முதிர்ச்சி வர அனுபவம் கூட பெருகுகிறது. என்னால் மட்டும் ஏன் முடியவில்லை? மூன்று பிள்ளைகளை பெற்ற பின்பும் தனக்குள் நினைத்தாள்.

பங்கஜம் மாமியைத் தொடர்ந்தாள்.

அவளின் கணகள் அழுது அழுது சிவந்திருந்தன. குளிர்ந்த நீரை கோப்பையில் ஊற்றியபடி பின்கட்டிற்குப் போய் முகத்தில் நன்றாக ஊற்றி கழுவினாள். கண் ஏரிவு சிறிது குறைந்தது போலிருந்தது. மனதுக்கு யார் ஆறுதல் தருவது? பாசம் கொள்ளும் இதயம் பழகிப் பிரிவது பாவம்.

இதயத்திற்கு என் தெரியாமல் போகிறது பிரிவு ஒன்று வரும் என்று. தன்னை தயார்படுத்த இதுகூட நியதிதானா?

பங்கஜும் மாமி தேநீரை தர வாங்கிப் பருகினாள்.

முத்த மகள் இன்னும் டியூஷன் விட்டு வரவில்லை.

மற்றக் குழந்தைகள் இருவரும் விளையாடப் போன வர்கள் இன்னும் வரவில்லை.

நாய் மட்டும் வாசலில் அவளைப் போலவே ஏதோ சோகத்தில் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டபடி உட்கார்ந்திருந்தது.

‘‘மனதைத்த திடப்படுத்திக்கொண்டு . . பிண்ணைகளை நன்றாக வளர்த்தெடுத்து . . வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே, இழப்புகள் வரும். கனவுகளாய் போய் விடும். நீயும் எனக்கு மகள் போலத்தான். மகனை நாட்டுக்கே தந்துவிட்டு நிற்கும் எனக்கு உன் சோகதாக்கத்தினால் உன்னையும் இழக்கத் தயாரில்லை’’

பங்கஜும் மாமி கட்டிக் கொண்டு அழுதாள்.

அத்தியாயம் 18

கூரைம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. எவரின் கைகளும் தடுத்து நிறுத்தவும் முடியாது. கரங்களுக்குள் காலத்தை அடக்கி கொண்டவர்கள் லட்சத்தில் ஒருவர் தான் உலகில் இருக்க முடியும்.

கணவனின் இறந்த செய்தி கேட்ட நாளிலிருந்து நடைப் பின்மாகவே வாழ்ந்தாள்.

‘எப்படி இருந்தாலும் ஆம்பிளைத் துணை ஒன்று இல்லாட்டி பெண்ணால் வாழ முடியாதுதான். முதலில் தகப்பனின் அணைப்பு தேவைப்படுகிறது. பிறகு அண்ணன் தம்பி, நண்பன், காதலன், கணவன் பிள்ளை என்று.. பிறகு சுமந்து செல்வதற்கு நான்கு ஆண்களே தேவைப்படுகிறார்கள்’. நெற்றியில் பொட்டிட்டு மகிழ ஆசை வரும். பொட்டிட்டு கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பாள். அந்த நெற்றியின் பொட்டினுள்ளே கணவன் சிரித்தபடி தெரிவது தெரிந்தது. பூச்சரத்தை எடுத்து அவனே சூடிவிடுவதுபோல கனவும் கண்டாள். ஐயர் மந்திரம் செயிக்க கழற்றப்பட்ட தாவியை கணவனே மீண்டும் வந்து கழுத்தில் கட்டுவதாக ஒரு பிரமை. தன்னுள் சிரித்தாள். தனக்காகவே இறைவன் எழுதிய விதியை நொந்து அழுதாள். காதலிக்கும்போது அந்தப் பூங்காவன சுகந்தத்தில் மயக்கும் மாலை பொழுதினில் அவள் மடியில் அவன் தலை வைத்து படுத்திருந்த ஒரு பொழுதில் ‘நாங்கள் அன்றில் பறவைகள்.. காதல் வானில் பறக்கும் கானப் பறவைகள்’ என்று சொன்ன தெல்லாம்.. ஏன் சாத்யப்படாமல் போயிற்று. உனக்கு நரன் எனக்கு நீ.. ஒருவரின்றி ஒருவர் உயிர் வாழ்தல் என்பது நடக்காது என்றதெல்லாம் வெறும் கனவா. காதல் என்பதே வெறும் கனவுதானோ?’

சுவரில் படமாய் தொங்கும் ஜோடிப் பறவைகளைப் பார்த்தான். ‘ஓரு நாள் அந்தப் பறவையில் ஒன்று இறந்து விட்டால் மற்றப் பறவை என்ன செய்துவிடும்? இறந்து விடுமா?’

‘என் மனிதன் மட்டும் பொய் சொல்லியே மாய வாழ்வை மெய்ப்பிக்க பார்க்கிறான். பறவைகள் இப்படி தங்கள் பாணையில் சத்யங்கள், வாக்குறுதிகள் செய்துகொள்கின்றனவா?’

மூச்சக் காற்றை சற்றே உள்ளே இழுத்து விட்டான் மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

மெல்லியதாய் மிக மெல்லியதாய்க் குரலெடுத்து காதினுள் அவன் பாடுவது போல் ஒரு பிரமை. என்னமாய்ப் பாடுகிறான் அவன். மனதின் நரம்புகளை மீட்டியபடி.. உடலெங்கும் ரத்தம் சுறுசுறுப்பாய் ஓடுவது மாதிரி எப்போதும் புதுமையாய்.. எப்படி அவனால் முடிந்தது? பல்கலைக் கழகத்தில்.. பிறகு திருமணத்தின் போதும்.. அப்புறம் முதலி ரவின் போது.. குழந்தைகளின் குதூகலத்திற்காகவும் அந்த இனிய பாடலைப் பாடினால்.. இவரும் உற்சாகப்பட்டுத் தான் போவான்.. புதிதாய்ப் பிறந்ததாய் ஒரு உணர்வு. இப்போதுதான்ரத்தம் உடசெலுத்தி உற்சாகப்படுத்தியதாய் நினைவு..

கண்களை மெதுவாய் மூடினான். கண்களுள் அவன்.. அந்த சிரித்த முகத்துடன்.. காற்றில் கலையும் தலை மயிரை அழுத்தியபடி இவளைப் பார்த்து மௌனமாய் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்புத்தானே இவளை இப்படிக் கட்டி போட்டது. ஒருயிராய் ஒருடலாய் கட்டிப் போடனவத்தது. எனக்குரியவன் என் அன்புக்குரியவன் என்றானபின்.. பெற்ற வர்களை எதிர்க்கும் சக்தி பிறந்ததே வாஸ்தவம்தான்.

எதிர்ப்புகளை மீறி தூரவே ஓடிவந்தது எப்படி சாத்ய மாயிற்று? இப்போது.. இப்போதுஅவனையும் இழந்தபடி..”

நீர் முட்டி இமை மடல்களை சுட்டது. விழிகளைத் திறந்தான்.

‘இனி என்ன செய்வது?’ பூதமாய் கேள்வி முனைத் தது.

‘இனி என்னதான் செய்யப்போகிறான்?’

‘முன்று குழந்தைகளுடனும் அவனது நினைவுகளுடனும் இனி என்னதான் செய்யப் போகிறான்?’

விடை தெரியாமல் தவித்தான்.

சில சமயம் கேள்விகளை மட்டுமே மனது உருவாக்கிக் கொடுக்கின்றது. பதில்கள் வெற்றிடங்களாய் தெரியும். எப்போதும் வாழ்வில் இன்பங்களை சந்தித்து வந்தவன் தன்னை திரும்பிப் பார்க்க தவறிவிடுகின்றான். துண்பம் வந்து தாக்கும்போது தடுமாறிப் போகிறான். பிறகுதான் பூஜ்யமாய்த் தெரியும் எதிர்காலத்திற்கும் இலைகள் உதிர்ந் துப்போன கடந்த காலத்திற்கும் அர்த்தம் காண துடிக் கிறான். இவனும் அப்படித்தான்.

ஒரு பொழுது போவதே யுகமாய்த்தான் தெரியும். பின் வளவில் இலைகள் உதிர்ந்து காட்சி தரும் மாமரம்கூட ஒரு நம்பிக்கையுடன் தான் வாழ்கிறது. இன்னொரு முறை இலைகளுக்காய் குருத்துக்கள் வரும் என்கிற நம்பிக்கை யுடன். மனிதனுக்கு ஏனோ அந்த நம்பிக்கை இல்லாமல் போய்விடுகிறது?

எவ்வளவு நேரத்திற்கு சிந்திக்கலாம். ஆனாலும் இவள் சிந்தித்தான். அம்மா என்று வளைய வரும் குழந்தைகள். நம் குழந்தைகள் நன்றாய் வாழ வேண்டும் என்கிற கற்பனை. எதுவுமே நடவாத மாதிரி தூங்கும் அந்த வாயில்லாப் பிராணி. தங்கள் தங்கள் கவலைகளுடனும் உறவைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பங்கஜம் மாமி போன்ற அயலவர்கள். இவர்களால் எப்படி முடிகிறது.

நெற்றியை வலது விரல்களால் தடவி விட்டுக்கொண்டான். உடைந்து போன மனதின் நரம்புகள் கோபித்த தாலோ தலையை வலித்தது. பெண்ணுக்கு கணவன் முரடனாகவோ குடிகாரனாகவோ பெண்கள்னாகவோ இருப்பினும் தாலி என்று ஒன்று ஏறியிபின் கணவன் கணவன்தான். வாசவைப் பொறுத்தவரை முரடனில்லை நல்லவன். பாசத்தைப் பொழிவான். அவனும் இவருக்கு கணவன் தானே. இரத்தப் பிணைப்போ நரம்புகளின் சேர்வையோ இணைப்பு இறுக்கம் பெற்றுவிடுகிறது.

பங்கஜம் மாமி கூட வந்து புத்தி சொல்லிப் போனான். பின்னைகள் வந்து அழுது ஓய்ந்து தூங்கிப் போனார்கள்.

தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வர நேரமெடுத்தது. நெஞ்சின் வலி ஓரளவு தணிந்தது போல உணர்வு.

எழுந்து கொண்டான்.

விதி எழுதிப் பார்க்கும் தீர்ப்பை யார்தான் மாற்றி எழுத முடியும்? குளிர்ந்த நீரை அள்ளி முகத்தில் அறைந்து-அழுத்தி துடைத்தான். முக்கின் துவாரத்தில் நுழைந்த குளிர் நீர் தும்மலை வெளிப்படுத்தியது. புடவைத் தலைப் பில் துடைத்தபடி திரும்பினான்.

வாசவில் ஓளி விழுந்தது.

அத்தியாயம் 19

காலம் எப்படி ஓடிப் பார்க்கிறது. மனிதர்கள் மரதன் ஒட்ட வீரர்கள் மாதிரி. ஓடிப் பார்த்தவர்கள் அநேகம். அதிலும் மண் கவ்வி தோல்வியை அணைத்தவர்கள் அநேகர். ஒரு சிலரே வெற்றியுடன் முன்னேறுபவர்கள்.

வாழுவே வந்தோம்; வாழாமல் போவதில் என்ன அர்த்தம்? மனிதனை மனிதன் பணம் பாசம் சுற்றம் சூழல்பிரிக்கும். தவிர்க்கமுடியாதது. உறவுகளை கடலும் கூட பிரிக்கும்.

இங்கே . .

வாச வந்து எவ்வளவு காலமாயிற்று.

குருதி நரம்புகளுடன் இணைந்து பிரிந்து போகவும் பிரித்துவிடவும் முடியாமல் சேர்ந்து கொண்டிருக்கும் நினைவுகள். காலம் கூட அசைத்துப் பார்த்து தோல்விதான் கண்டது. ஆனாலும்,

உடலை அங்கிருந்து இங்கு சுற்றே அசைத்துப் பார்த்ததில் காலத்திற்கு களிப்பு அதிகம்தான்.

எப்படியெல்லாம் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் நடப்பது என்னவோ விபரீதமாகவல்லவா நடக்கிறது.

நிலமாய் நீர்ப்புடவை விரித்து அசைந்து அசைந்து அழகூட்டும் கடல்பரப்பு. ஏலேலோ பாடி வாழ்வின் சோகங்களை அக்கரைக்கு அனுப்பும் மீனவன். அக்கரையிலிருந்து இனியாவது சேதிகள் வரமாட்டாதா என்று

தனியே ஒற்றையாய்ப் பறந்து வரும் பறவையைப் பார்த்த படி இவன்.

நகர்த்த முடியாத நினைவுகள்.

கலைந்துபோன கனவுகள்.

யாருக்காக நான் வாழ வேண்டும்?

மனது கேட்டாலும் வாழ்ந்து கொண்டுதானிருக்க ரேன். ஆயிரம் ஆயிரம் கேள்விகள். வாழ்வியலைப் பற்றி எழுந்தாலும் விடை மட்டும் கிடைக்காமல் அடங்கிவிடு கின்ற அலைகளைப் போல.

காலம் காலமாய் வழிவந்த அடங்கிப் போகின்ற உணர்வுகளுடன் இவனும் எத்தனை காலத்திற்கு.

ஒற்றைப் பறவை தாழைப் பறந்து இரைந்துவிட்டுப் போனது. இவனுக்கு ஏரிச்சலை தந்தது.

‘எதற்காய் மீண்டும் மீண்டும் வருகிறாய்? விளங்காத பாஸையில் எதையோ சொல்லி சென்று விடுகிறாய். இனி யாவது உனக்கு பேசும் மொழி தெரிந்தால் செய்தியை சொல்லிச் செல்.

‘‘கோபம் வரும்போது ஆர்ப்பரித்து எழவும் பிறகு அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் கற்றுக் கொடுத்தது யார் இந்தக் கடலுக்கு?’’

காற்றில் கலைந்த கேசத்தை தனது விரல்களில் சரி செய்து விட்டான். ‘‘விதியை மதியால் வெல்லவாம் என்று வாதிடுவது எல்லாம் வாய்ஜம்பம் தான். மனிதன் என்றாலே கையாலாகாதவன்தான். என்னைப் பார்

முல்லை அழகன்

அவைந்து, களைத்து, ஒய்ந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டு மண்ணால் உறவால் .. அந்நியப்பட்டுப்போய்...”

“எதிர்காலத்தை என் கைக்குள் கொண்டு வந்துவிட முடியுமா? ”

முடியாது என்பதே பதிலாய் இருக்கும்.

துண்டு பீடி புகைத்தப்படி சென்றவனைப் பார்த்தான் இவன். தனக்கும் ஒரு புகை பிடிக்க ஆசை வந்தது.

எழுந்து நடந்தான்.

மணல் பாதங்களை இப்போதும் சுட்டது. வெறும் பாதங்களை துளைத்தது. கூர்மையான சிப்பிகள் சிதறிக் கிடந்த பகுதிகளைக் கடந்து மண் வீதிக்கு வந்தான்.

வானத்தில் அப்போதும் ஒற்றைப் பறவை வட்டமிட்ட படி இருந்தது. ஒவ்வொரு தினமும் புதியதாய் பிறக்கவே மனிதன் ஆசைப்படுகிறான். மலர்ந்து கொள்ளும் மலர் களைப் பார்த்து சந்தோஷிக்கும் மனிதன் சருகாகி மாலையில் உதிர்ந்துவிடப் போகிறது என்பதையும் நினைத்தே பார்க்கிறான். ஆற்றிவு படைத்தவன்ஸ்லவா அவன்!

அழகிய மனைவியுடன் கூடித் திரிந்த - களித்த நிகழ்வுகள். பிள்ளைகள் வளர்ந்து உதவும் என்று விரிந்து கொண்ட வாழ்க்கை. இவற்றுக்கும் மேலாக காயங்களும் உண்டாக்கிய நிலைங்கள். யதார்த்தத்துடன் போட்டிபோட முடியாது அமிழ்ந்து போகும் மனிதர்கள். சோகங்களை இழுத்து வெளித்தள்ளி விட்டு சந்தோஷம் ஒன்றையே முகத் தில் இருத்தி வாழ்கின்ற பங்கஜம் மாமி போன்ற உயிருள்ள ஜீவன்கள்.

கண்களில் அவனுக்கு நீர் கட்டியது.

“மனைவி எப்படி இருப்பாள்? பின்னைகள் வளர்ந்திருப்பார்களோ. அந்தப் பிரியமுள்ள நாய் எப்படி அதனால் என்னை மறந்திருக்க முடியும்? “இருவேளை கலவரத்தில் அழித்திருப்பார்களா? மனதை நெருடியது.”

“இல்லை, இல்லவேயில்லை. அப்படி ஒன்றும் நடந்திருக்காது. அவனே தனக்கு சபாதானம் சொல்லிக்கொண்டான். என்னைப் போல் எத்தனை ஜீவன்கள் எல்லாம் இழந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ?

“உனக்கும் கீழே உள்ளவர் கோடி நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி நாடு” தனக்குள் பாடியும் பார்த்துக் கொண்டான்.

இப்போது கடைக்குட்டி வளர்ந்திருப்பாள். அப்பா எங்கே? அப்பாவைக் காட்டு என்று தாயை துளைத்தெடுத்திருப்பாள். அவனும்தான் பாவம். எனக்காக எவ்வளவு இறங்கி வந்திருந்தாள். நினைத்திருந்தால் கூட என்னை உதறிவிட்டு வசதியாய் வாழ்ந்திருக்கலாம். காதவின்பலம் அவன் என்னில் தன் சிறகுகளை பதித்துக் கொள்ளவைத்தது.

எத்தனை நேரம் தான் இப்படி உட்கார்ந்திருப்பான்.

தினம் தினம் தான் இங்கு வந்து உட்கார்ந்து கடலையும் அந்த ஒற்றைப் பறவையின் சோகத்தையும் தூரத்தே வளைந்து தெரியும் சொந்த மண்ணின் கரையையும் தாழ்ந்து பின் உயர்ந்து வேடிக்கை காட்டும் விமானங்கள் கட்டுமரங்கள்... அலுக்கவில்லை. சோகத்திலும் ஒரு சுகம் என்பது இதுதானோ? பின்புறத்தில் மனல் ஓட்டியிருந்தது. தட்டி விட்டான்.

படகு மறைவில் யாரோ கிக்கிக்கத்தது கேட்டது.

வளையல்களின் குலுங்கல் மெல்லியதாய் தேய்ந்து மறையும் சப்தம்.

நடந்தான் இவன்.

அத்தியாயம் 20

காலம் தன்பாட்டிற்கு காத்தலையும் அழித்தலையும் செய்துகொண்டுதானிருந்தது. துப்பாக்கியுகத்தில் மனிதனும் வாழ்ந்து பழக்கப்படுத்திக் கொண்டான்.

வாசுவின் முத்த மகரூம் நன்றாகத்தான் வளர்ந்து இருந்தான். பருவச் செழிப்பு பொன்னால் உருக்கி வார்த்த மாதிரி மேனி. ஷாம்பு போட்டு முழுகிய பின் பள பளப்பான கூந்தல். அழகிய பரந்த நெற்றியின் கீழே புருவங்களின் பாதுகாப்பில் பறந்து விடுவேன் என்று அடம் பிடிக்கும் விழிப் பறவைகள். எடுப்பான முக்கின் கீழே யாருக்காகவோ என விரித்திருக்கும் உதடுகள், அழகாய் சிரிதாய் எடுப்பாய் மார்பகங்களை தாங்கி சரிசெய்யும் மேலாடைகள். சல்வார் கமிளின் கொள்ளை அழுகுதான்.

வானம் விரிந்து கொண்டதோ? இந்த தேவதை எப்படி மன்னுக்கு வந்தான். நினைத்தவர்கள் பலர். உன் கடைக்கண் பார்வை எனக்காய் திரும்பாதா என்று ஏங்கும் இளைய மனசுகள் பலர். மன்மதன்களை ஏங்கவிட்டு விட்டு ரதி தன் பாட்டில் வளைய வருவான். படிப்பில், விளையாட்டில், பாட்டுப் போட்டியில் எல்லாமே முதல் மார்க்கான்.

வாசுவின் காம்பினேஷன் அல்லவா? வாசு பாடும் பாட்டை இவன் குரல் எடுத்துப் பாடினால் யாவரும் வாய்டைத்துப் போவது சகஜம்தான். அந்த தேவதை தான் தனது பட்டப் படிப்பில் விசேட பாடத்திற்கு மன்னின் வளம் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய இந்தியா வந்திருந்தான்.

இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்தான். சோகங்களை துடைத்துச் செல்லும் இதமான காற்று. சூழ்நிலை மிகவும் ரசித்தான்.

இந்தக் கதகதப்பில் தான் தன் சிறுவயதில் செய்த குறும்புகள் ஞாபகத்திற்கு வரும். தூரத்தே தாய் தன் மகனுக்கு சோறு உண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

ஓலைக் குடிசை, மண்ணினால் மெழுகிய சுவர். பணமட்டைகளினால் வந்த பகுதிகள். மறைந்தும் மறைக்காததுமான கழிப்பிடம். ஆனாலும் அம்மக்களுக்கு பழகிப் போன ஒன்று. இவரும் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக்கொண்டான்.

“எம்மா சிலோன்ல இருந்து வந்திருக்கீ. உங்களுக்கு எங்கட மண் ஒத்துவருமோ தெரியாது?” வயோதிப மாதுவின் கேள்விக்கு ‘எங்கள் மண்ணும் மக்களும் ஒன்று தான். சில மனிதர்கள் தான் தங்களுக்குள் பொருதிக் கொண்டு மக்களையும் பிரித்து தங்களையும் வேட்டையாடி வருகிறார்கள். எனக்கு பழகிவிட்டது. பதிலிருத் தான்.

“உங்கள் தின வருமானம் உங்களுக்கு கட்டுப்படியாகுதா?” இவள் கேட்டாள்.

‘அஞ்சோ பத்தோ வரும். சமாளிக்கணுமே. பிள்ளைகளுக்காக நாங்கள் வாழ்ந்தாகணுமே’ அதே முதாட்டி. நடந்தான் இவள்.

வள்ளம் வந்திருந்ததால் நிறைய பேர் கூடியிருந்தனர்.

வாங்க வந்த முதலாளிகளுக்கும் சாதாரண மக்களுக்கு மிடையே தரகர்களும் அதிகம்தான். இவர்களைச் சமாளித்துத்தான் சாதாரண குடிமகன் மீன் வாங்க வேண்டும். அவனது வருமானம் அதனுடன் போட்டி போட முடியாத படி இருந்தது.

தூரத்தே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவருக்கு உள்ளுக்குள் ஒரு நெருடல்.

‘அப்பாவும் சந்தைக்கு மீன் வாங்கப் போனால் இப்படித்தான் சங்கடப்பட்டிருப்பாரோ. நான் கூடத்தான் முள்ள மீன் வேண்டாம் என்று அடம் பிடிப்பேன். தொண்டைக்குள் முள் குத்தி அவஸ்தைப் பட்ட நாளைத்தான் மறக்க முடியுமா? இப்போ அப்பா எங்கிருக்கிறாரோ?’’

ரத்தம் கசிந்தது மனதுள்.

நாட்டில் அரசியல் நன்றாக இருக்க வேண்டும். தரப்படுத்தலற்ற படிப்புகள் அமைய வேண்டும். தொழில் வாய்ப்புகள் ஒழுங்கான முறையில் வழங்கப்பட வேண்டும். ஊழலற்ற அரசு வாய்க்க வேண்டும். அவர்கள் மக்களையும் கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டும். அநாவசிய பயங்கரி, கெடு பிடிகள் விலக வேண்டும். மனிதன் மனிதனாக இருப்பான் என்பதற்கு உத்தரவாதம் தரவேண்டும். நடக்குமா? நடந்திருந்தால்.. வாழ்விற்கான உத்தரவாதம் தரப்படா ததினால்தானே அப்பாவும் தூரப் போனார். யுவனும் என்னிடமிருந்து பிரிந்து போய் போராளியாய் மாறிப் போனார்.’’

யாரோ தன்னை உற்றுப் பார்ப்பது புரிய விலகி நடந்தாள். சதிகாரனை மட்டுமே நம்பும் அரசியல்வாதிகள் மக்கள் தருகின்ற வரிப்பணங்களை தின்று தீர்க்கும் அரசு

அலுவலர்கள். பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள். எந்தப் பதவிகளையும் பணத்தால் நிர்ணயித்தால் இளைஞர்கள் தானே ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். ஏமாற்றத்தை தாங்க மாட்டாதவர்கள் வன்முறை போராட்டம் என்று இறங்குவது தவிர்க்கமுடியாதது. பெற்றோருக்கும் கலக்கத்தையும் தந்து விட்டு செல்கிறார்கள்.

காகத்தின் வாயிலிருந்து செத்த எலி யொன்று முன்னே விழ நின்றாள்.

மீன் கூடையினை சுமந்தபடி இவளைக் கடந்துசென்று கொண்டிருந்த ஒருத்தி முனுமுனுத்தபடி ‘இன்னைக்கும் மனுஷன் குடிச்சிட்டு வருதோ, கூத்தியாள் வேறே. இது கலிகாலம்மா. அவனவன் வயிறு வளர்க்கிறதற்கு கட்சியையும் வளர்த்துகிட்டு எண்ட புருஷனை மாதிரி தொண்டன் என்ற பேரில் வளைச்சு போட்டு ஆமாம் போடவைச்சு ச்சி.. என்ன வாழ்க்கை.. என்ன வாழ்க்கை.

யாருக்குத்தான் வாழ்க்கை சலிக்கவில்லை. வாழா மலா அவர்கள் போய்விட்டார்கள். புதிதாய்தானே அவர் களும் பிறந்து தொலைக்கிறார்கள். வாழ்க்கையுடன் மோதிப் பார்க்கிறார்கள்.

‘வாழ்க்கை யாருடன் கைகுலுக்கிக் கொண்டது? சொல்லமாட்டார்கள்.’

உதடு பிரியாமல் சொல்லி இவரும் நடந்தாள்.

வானம் கூட சிரித்தது.

கிழக்கில் திரும்பி தோப்பில் திரும்பியவருக்கு.. அந்த பாடல் ஓலித்தது. துல்லியமாய்க் கேட்டது. இதயத்தில் குத்தியது யார்? யார்? ஒ அந்தப் பாடல் எனக்கும் பழக்கமான பாடல்.

நடந்தாள். இருட்டி விட்டிருந்தது.

அத்தியாயம் 21

வாந்தவன் திகைத்து நின்றான். தன் கண்களால் நம்பவே முடியவில்லை. காண்பது கனவா எப்படி இது சாத்ய மாயிற்று. நான் பூமியில் தான் நிற்கிறேனா? இந்த நூற்றாண்டில்தானா கால்கள் பதிந்து நிற்கின்றன.

தன் நிலைக்கு வந்தான்.

மெல்லிய வெளிச்சத்தில் பல இளைஞர்கள் போர்ப்பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்ததை, ஒடுவதும் எழுந்து பாய் வதும் உயரே இருந்து பாதாளத்தில் பாய்வதும் குஸ்தி அடிப்பதும் விதம் விதமான துப்பாக்கிகளை சுட்டுப்பழகுவது மூட்கம்பி வளையங்களின் -- தீ எரியும் வளையங்களின் சுருள்களின் ஊடாக நுழைந்து வெளியேறுவதும் இவளின் உடல் சிலிர்த்து நின்றது.

நிஜத்துக்கு வந்தான்.

யாரும் இல்லாத தனி இடத்திற்கு, தனியாக வந்து விட்டிருந்தது இப்போது உறைத்தது. இனி என்ன செய் வது? திரும்ப முடியாதே.

நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விழிகளை மூடிப் பிரார்த்தித்தான்.

கணப்பொழுதில் —

முதுகில் அமுத்திய இயந்திரப் பொருள் நினைவுக்கு கொண்டு வர மெல்ல திரும்பினான்.

மெல்லிய துண்டினால் முகத்தை விழிகள் மட்டும் தெரிய கட்டியிருந்தான்.

‘யார் நீ? கேட்டது வந்தவன் தான்.

‘வார் த்தைகள் பயத்தினால் கோர்வைக்கு வரவில்லை தடுமாறினாள்.

‘நான் .. நான்.. இழுத்தான்.

அவனின் முறைப்பு அதிகமாக .. சொன்னாள்.

‘நான் ஈழத்திலிருந்து வந்தவன்’ இப்படிச் சொன்னதும் துப்பாக்கியுடன் நின்ற இளைஞர் முகம் மாற்றம் கண்டது. மாற்றத்தை நிழல் வெளிச்சத்திலும் சரியாக உணர்ந்தாள்.

‘நான் ஈழத்தவன். எனது பட்டப்படிப்பு ஆராய்ச் சிக்கு இங்கு வந்தேன். மக்களின் பழக்கவழக்கங்களையும் மண்ணியல் பண்புகளையும் அறிய ஆசைப்பட்டுத்தான் வந்தேன் .. சொந்தமண்ணில் உலவுவது போலத்தான் பயமின்றி இருந்தது. அதனால் தான் யாரும் துணைக்கு வர அனுமதிக்காது வந்தேன். இந்தப் பக்கம் வந்த பாடல் ஓலிதான் என்ன ஈர்த்தது. மேல்முச்ச வாங்கியது பயத்தினால்.

இளைஞர் துப்பாக்கியை மடக்கி தன் அடக்கத்திற்குள் கொணர்ந்தான்.

மேலே தொடர்ந்தான்.

முல்லை அமுதன்

“எனது தந்தை அடிக்கடி பாடும் அந்தப் பாடல் எப்படி இங்கு ஒலித்தது? இளைஞன் மௌனமாகவே நின்றான்.

“வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புத் தேடிப்போன என் தந்தை விமான விபத்தில் இறந்த செய்தி கேட்டு இடிந்து போன எங்கஞக்கு அவரின் பாடல்தான் ஒத்தடமாக இருக்கும். பலவருடங்களின் பின் மீண்டும் அந்தப் பாடல் செவியில் ஒலிக்குமாயின் எந்தஅளவு சந்தோஷம் தரும் தெரியுமா?”,

இளைஞன் சம்மதித்தது போல தலையாட்டினான்.

“அந்தப் பாடலின் கதையை-குரலுக்குரியவரை பார்க்கலாமா?

‘உன்னை.. உங்களை நம்பலாமா?’

‘உங்களைப் புரிகிறது. நீங்கள் பயிற்சி பெறும் ஈழப் போராளிகள் என்று புரிகிறது. ஒருவேளை நான் இலங்கை அரசின் ஒற்றர் படையிலிருந்து வந்தவரோ என ஐயப் படுவதும் தெரிகிறது. நம்பலாம். நீங்கள் போராடும் அதே மண்ணில் இருந்து தான் வந்துள்ளேன். எதிராளி யல்ல. நட்புடன் கைகுலுக்க ஆசைப்படும் தோழிமை யுள்ள நெஞ்சத்தினென்.’

இப்போது முகத்தை கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்து விட்டிருந்தான்.

இவர்களை சூழ பாதுகாப்பு வளையமே உள்ளதை அவளால் அப்போது உணரமுடியவில்லை. ஆனாலும் பயப்படவில்லை.

‘தோழமையுடன் யாருடனும் கைகுலுக்கிக்கொள்ள லாமே’ நடந்தனர்.

“எங்கள் போராட்டம் நீண்டதுதான். எனினும் எங்களது பயிற்சியும் மக்களது ஒருங்கிணைந்த ஆதரவும் இருக்கும்வரை இழந்த எங்களது தாயகத்தை மீட்டெடுப் போம். சிலர் கொள்கைகளை மறந்து அரசு எடுப்பிடிகளாகி போனது உண்மைதான். பண்டார் வன்னியன் காலத் திலேயே காட்டிக் கொடுத்தவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். பிறகு அவர்கள் மக்களால் தண்டிக்கப்பட்டும் இருக்கிறார்கள். இப்போதும் மக்களால் அவர்கள் தண்டிக்கப்படப் போவது நிச்சயம். எனினும் எங்களது போராட்டம் தொடரும். ஏனெனில் இது மக்கள் போராட்டமாகவல்லவா வளர்ந்து வந்துள்ளது.

அந்தப் போராளி சொல்லிக் கொண்டே போனான். இவள் மனதும் விழிகளும் பாடவின் சொந்தக்காரனைத் தேடின.

“யாழிப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து படிப்பை முடிக்க முடியாதபடிக்கு அரசியல் குறுக்கிட நன்பர்களுடன் தலைமறைவாகி இப்போது போராளிகளாகி நிற்கிறோம். மரணம் நிலைம் என்று தெரிந்தும் பாசம் மிகுந்த அம்மாவை-வாழாமல் முதிர்ந்துபோன அக்காளையும், செஷல் விழுந்து இறந்துபோன அப்பாவையும், விபத்தில் கால் இழந்த தம்பியும் எத்தனை கனவுகளுடன் வாழுந்திருப்பார்கள் என்பதும் தெரியும். நாளைய சந்ததியின் நல்வாழ்வுக்காக நாங்கள் பலியாவதில் வருத்தமேயில்லை.”

அவன் குரலின் கம்பீரத்தை நினைத்து இவள் வியக்காமலில்லை. திடீரென்று நினைவுக்கு வர தன் நன்பனைப் பற்றி விசாரித்தாள்.

முல்லை அழகன்

அவன் இவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு விரக்தி யாய்ச் சிரித்தான்.

பிறகு சொன்னான்.

‘பலாவி காம்ப்’ அடிக்கப் போன்போது தவறு தலாக கண்ணி வெடியில் மிதித்து இறந்து போனான்’.

விக்கித்துப் போனாள் இவள்.

நன்பார்களாக திரிந்ததும் பிறகு அவன் தலைமறை வாகிப் போனதும் வருவான் என்று நினைத்திருந்தவனுக்கு அவன் வராத இடத்துக்குப் போய்விட்டதும் அதிர்ச்சியை மேலும் கொட்டியது.

கண்களை துடைத்துக் கொண்டாள்.

விசும்பல் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தான் அவன்.

அழுகைகள் பழகிப் போனாலும் சோகங்களை விசாரிக் கிற பக்குவம் போய்விடவில்லை.

விசாரித்தான்.

அவனும் சொன்னாள்.

வேர்களின் வியர்வைகளையும் பூக்களின் காயங்களை யும் அறிந்துதான் அந்தப் போராளி வைத்திருந்தான். மண்ணின் மகத்துவமும் அதுதானே.

வேர்களின் சோகத்தை விசாரிக்கத் தெரிந்தவன்தான் உண்மையான மனிதனாகிறான்.

அந்தப் போராளி கூட பள்ளி வாழ்க்கையில் காதல் வயப்பட்டவன்தான். காதல்.. அது தருகின்ற வலிகூட தெரிந்தே இருந்தது. பிறகு காதல் தோல்வி அவன் பாதையை மாறவைத்தது. இடையில் இராணுவத்தினரால் பாதிக்கப்பட்டு வீட்டில் சொல்லிக்கொள்ளாமல் போன புதல்வர்களில் இவனும் ஒருவனாகிப் போய் இப்போது போராளியாய்.

மெல்லிய வெளிச்சத்தின் கூர்மை பொருந்திய நான்கு விழிகளின் ஒளி இருவருக்கும் ஏதோ ஒரு சோகத்தை உணர்த்தத்தான் செய்தன.

தன் நண்பனை விசாரித்த வேகத்தில் தன் தகப்பனின் குரல் வழி வந்த பாடலைத்தானே கேட்டு இங்கு வந்தது மறந்து போயிற்று.

மௌனம் நிலவ அவளே உடைத்தான்.

மெதுவாக புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து விட்டுசொன்னான். வெளிநாடு செல்ல விருப்பம் கொண்டு கொழும்பு சென்றதும் ஏஜன்ஸிக்காரன் ஏமாற்ற கப்பலில் இந்தியா வந்ததும் பயணப்பட இருந்த விமானம் விபத்துக்குள்ளான தால் அவனும் இறந்திருக்கலாம் என வீட்டில் யாவரும் நம்பியதும் இந்தியா வந்தவன் வெளிநாடு செல்ல முடியாமல் ஏமாற்றமடைந்து பம்பாயில் சில காலம் தங்கி பிறகு இங்கு தமிழ் நாட்டுக் கரையில் வந்தடைந்தபோது மீனவர்களின் நட்பும் பிறகு எங்களது நட்பும் கிடைத்ததும் அவர் எங்களுடன் தங்கியிருந்த நாட்களில் நாங்கள் அவர்மீது காட்டிய பரிவும் அவரை இங்கு தங்கிவிட மனம்னவத்தது. அவரின் நட்பு நெருக்கமாகி அவரை உடன் பிறப்பாகவே பாவிக்க தலைப்பட்டதும் அவரின் இனிய குரவில் பாடும் அவரது பாடலும் எங்களை ஒருமுகப்படுத்த தவறவில்லை.

முல்லை அழுதன்

அவர் தனது கவலைகளை ஓரளவு மறந்தார் எனினும் ஆழ்மனதில் அவர் குடும்பத்தை பிரிந்த சோகம் அலைக் கழித்தது. அதனால்தான் இத்தனை.. வருடங்களுக்குப் பின்னாலும் அவரது ஆசை மனைவியை பின்னளைகளை அந்தப் பங்கஜம் மாயியை பார்க்க விரும்பினார். அதனால் வள்ளத்தில் அவரை அனுப்பி வைத்தோம். இந்நேரம் அவர் தன் குடும்பத்தை தேடிக் கண்டு பிடித்திருப்பார்.

இப்போது அவள் மனம் பதட்டமடைந்தது.

என்ன விபரீதம் நிகழப்போகிறதோ?

காலம் செய்துவிட்ட நாடக பாத்திரங்களால்லவா நாங்கள். எத்தனை வழிகளில் கடவுள் சோதித்துப் பார்க்கிறாரோ? இருமனங்களின் அடர்த்தியான காதலை அது தந்த உறவுகளை குருதிப் பூக்களை எல்லாம் விலக்கி இனி ஒரு புதிய உதயத்தை காலம் அள்ளித்தரப் போகிறதா? இப்போது

மனஸ் கால்களை சுட்டது. “இறைவா ஒன்றும் நடந்துவிடக் கூடாது” பிரார்த்தித்தான்.

உறவும் வரும் அதில் பிரிவும் வரும் எங்கும் வாழ்க்கை ஒன்றுதான் என்று சொன்ன இவர்கள் என்ன வானத் திலிருந்து வந்தவர்களா? கடவுளின் புத்திரர்களா? சாதாரண மன்னின் மைந்தர்கள்தானே. தேவர்களைல்லவே. “இவள் ஏன் தடுமாறுகிறாள். ஏதோ சிதம்பர ரகசியத்தை மறைக்கிறாளோ? நல்லாத்தானே பேசினாள் வியர்த்துக் கொட்டு கிறதே இப்படி. யாரோ யாருக்கோ துரோகம் நடந்திருக்குமோ? எதுவானாலும் முடிவு நல்லதாய்தானே போகும் முன்னாள் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அந்த விடுதலைப் போராளி.

எதையுமே அவவால் பேசமுடியவில்லை.

அவளை அழைத்துவர முடிந்தது. அவளைப் பற்றி ஓரளவாவது அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவனின் மகள் அல்லது இவளின் அப்பா அவன் என்பது தெரிந்தது. சோகங்களை சமந்து செய்திகளை தந்த இனிய குரலையும் சொந்தமாக்கிக் கொண்டதும் அவனை எதிர்பார்த்து வந்த வருக்கு அதிர்ச்சியையும் கொடுத்து எந்த முடிவையும் அவருக்கு எங்ஙனம் அளிப்பது என தெரியாத அவனுக்கு எதையுமே பேச முடியவில்லை.

அவனின் நீண்ட நேர மௌனம் அவருக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

இடைவெளியை உடைத்தாள்.

“இப்போது உடனடியாக என் தந்தையைப் பார்க்க வேண்டும்”

“இந்த இருளில் முடிகிற காரியமா?”

“எனது அவசரம் உங்களுக்கு புரியாது?”

“புரிவது புரியாதது இருக்கட்டும். பல கெடுபிடிகளுக்கு மத்தியில் போக நேரிடும் இது உங்களுக்கு சாத்யமாகுமா? இலங்கை இராணுவம் எப்போதும் தயார் நிலையில் உள்ளது. நாங்களே போய் வர கஷ்டப்படுகிறோம். சொல்லி நிறுத்தினான்.”

மனைவை காலால் உதைத்தவள் “உங்களால் முடியும் என் அவசரத்தை எப்படி புரிய வைப்பது? அப்பா யாரையாவது சந்திக்க...” முடிக்கவில்லை தொண்டைக்குள் ஏதோ அழுத்திக் கொண்டது. ஆலகால விஷமா அது.

அவனும் கேட்கத் துடித்தான். ஆனால் கேட்சவில்லை.

மௌனமாகினான்

எங்களது குருப் ஸீடரிடம் இதுபற்றி பேசிப் பார்ப்ப தாக மட்டும் சொல்லிவிட்டு மறைந்தான்.

இவள் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தாள்.

‘எப்படிச் சாத்யமாகிப் போகப் போகிறது. அப்பாவும் மண்ணில் கால் பதிப்பார். இத்தனை காலத்துவெக்கை பூகம்பமாய் வெடிக்காதா? நடக்கப் போகும் பிரளயத்தில் மூழ்கிப் போவது எத்தனை உயிர்களோ? அதற்கு என்னால் முகம் கொடுக்கும் தைரியம் உள்ளதா? இந்தப் போராளி ஒருவேளை மறுத்துவிட்டால்? அல்லது சிரமங்களை தானே பொறுப்பெடுத்து என்னை கரைசேர விட்டுவிட்டாரென்றால் முடியப் போகிற காரியமா? பிரளயத்தை தடுத்து நிறுத்த முடியுமா?’

அப்பா எடுத்த முடிவு சரியானது. அம்மாவின் வாழ்வுப் பாதை தரையில் பதிந்திருப்பதை நிரந்தரமாக்க முடியப் போகிறதா? அம்மாவிற்கும் இது எப்படி சாத்யமாயிற்று. அவனும் தயாராய்த்தான் இருப்பாளோ? அல்லது அப்பா உயிருடன் இல்லையே என்று இன்னும் நம்பி யிருக்கிறாளாதலால் அது தவிடு பொடியாகப் போகிறதா? எது எப்படி ஆயினும் நான் முகம் கொடுத்தே ஆகவேண்டும். மூத்த பெண், விபரம் தெரிந்தவள். எனக்கும் தீர்ப்பு சொல்ல வயது உரிமை இருப்பதாகப் படுகிறது.’

நெஞ்சை நிமிர்த்த மணலும் குளிரெடுத்தது.

மாஞ்சோலையிலிருந்து மனத்தை காற்று களவாடி வந்தது. நீண்ட நேரத்தின் பின்னர்-

அவன் தோன் றினான். அவனுக்கு அவன் ஆபத்தான வன்தானா? ஓரினத்தின் வழிகாட்டிகளாகிப் போனவர்களின் ஒருவன் அல்லவா அவன். இவனும் நம்பினாள் ஸ்டசத்து தமிழ் மக்களைப் போல.

தூரத்தே அதிகாலை கோயில் மணி ஒலித்தது.

அத்தியாயம் 22

நடசத்திரங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்து கொள்ள மழையும் அழுது அஞ்சலி செலுத்த மௌனமாய் நின்றான் அவன்.

அவன் வாசு.

அவனே தான்.

எத்தனை வெக்கைகளை சுமந்து இதயம் வியர்க்க நின்றான் அவன். இலைகள் மட்டுமல்ல கிளைகள் கூட முறிந்து இது கிளைகளும் உதிரும் காலம் என முரசரைந்த ஒரு பொழுதினில்.. அவன் நின்றான். காகங்களும் கரைய மறந்த - குயில்களும் பாட மறந்த... இயந்திர பறவைகளின் நச்சு திரவங்களின் பொதிகள் கூட ஸ்தம்பித்த ஒரு பொழுதில் நின்றான் அவன்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

மாலை 5-30 மணி.

காலம் அவளைக் கடந்து சென்றது என்னவோ வாஸ் தவம்தான். ஆனால் நினைவுகளை காலம் பிரித்து சென்று விடவில்லை.

நினைவுகளை விதைத்தவனே அறுவடைக்காய் காத் திருக்கின்றவேளை. நினைவுகளை தொகுத்துத் தந்தவள் இன்னும் தான் முகம் கொடுக்க காணோம். முகவரிதான்

முல்லை அழுதன்

மாறியது. முகங்களுமா மாறிப்போகும்? ஆர்ப்பரித்த கடல் அலைகூட அடங்கிப் போனதாம். இவன் ஆர்ப்பரிக்க தயாரானது கண்டு.

மனம் கூட ஒருவகையில் இடுகாடுதான். எத்தனை சுமைகளை, கனவுகளை புதைத்து எரித்து மயானமாய் நிற்கின்றது. இங்கேயும் என்னவாம், மயான பூமியில் ஒற்றையாய் மெழுகுவர்த்தி சுடரில் கனவுகளை கொன்று நினைவுப் புயல்களை சுமந்து ஒற்றைக் குயிலாய்... ஒற்றைப் பறவையாய் இவன்.

“நாங்கள் அன்றில் பறவைகள்தான்” ஏதோ மயக் கத்தில் சொல்லிப் போனது சாத்யப்பட்டதா? மயிர் நீப் பின் உயிர் வாழா ஜாதி என்றோம். எத்தனை எத்தனை இழந்தோம் கவரிமானாகிவிடவில்லைதான்.

எதுதான் கைகூடி வந்தது.

நினைப்பதெல்லாம் நடந்து விட்டால் தான் தெய்வம் ஒன்று இல்லையே பிறகு எப்படி?

மிடறு விழுங்கினான். நாவறண்டுதான் போயிற்று.

“ராதையின் நெஞ்சமே கண்ணனுக்கு சொந்தமே,” முன்பெல்லாம் அடிக்கடி காதுக்குள் பாடுவாளே அவளா?

“கண்ணுக்குள் மின்னும் உன் உருவம் ஒரு கோயில் அமைக்கும்” என்றாளே அவள்.

“என்னருகே நீ இருந்தால் இயற்கையெல்லாம் சுழலு வதேன்” அவள்.

உலகம் சுழல்வது எனில் அவளாலும் முடிந்தது. எனக்கு?

‘‘நினைக்கத் தெரிந்த மனமே’’ பாடிக்கொண்டிருக்க வாழ்தியும்?

அவள் அவள்தான்.

நான் நான்தான்.

பின்னர் மாற்றம் எங்கு நிகழ்ந்தது?

இடது கரத்தினால் தாடையைத் தடவிவிட்டபடி நின்றிருந்தான்.

கால்களை எடுத்து வைக்கும் துணிச்சல் இன்னும் வரவில்லையா?

மனதின் தவிப்பு நரம்புகளினாடே ஓடி உனர்விழுக்கச் செய்து விடுகிறதா?

மீண்டும் வீதியினை நோட்டம் விட்டான்.

அமைதியான கவிதையாய் எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘‘உனக்குள் ஒரு தேசத்தை சிருஷ்டிக்கும் பக்குவம் இருக்கிறது.’’ எப்போதோ யாரோ சொன்ன வார்த்தைகள் ஏன் இப்போது ஒலிக்க வேண்டும்.

புயலுக்கு முன்னும் அமைதி இருக்குமாமே.

அதோ —

வாசல் திறந்து அழகிய கார் அவனை நோக்கி வருகிறது. குறுக்கே பாய்ந்து நின்றுகொள்ளலாமா?
ச்...சீ கூடாது.

முல்லை அழுதன்

“யாரோ பைத்தியக்காரன் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைத்து விடலாம்.

பிறகு

பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அருகில் வந்த கார் அவனை விட்டு விலகிப் போனது. அவன் அழுகாய் ராணி மாதிரி உட்கார்ந்திருக்க அவளது அவன்..யரர் அவன்.. ஓ.. தலை சுற்றுவது போல இருந்தது.

“உன்னிடமிருந்து செய்திகள் வராததினால் மரணம் அடைந்திருப்பாயோ என்று தனித்திருந்து விட்டு வேறொரு வனை மாலையிட்டுக் கணவனாக்கி கொண்டாளாம். இருந்தும் பிள்ளைகள் தாயின் செய்கையில் பிடிப்பு அற்று, அந்தியப்பட்டு நிற்கிறார்களாம். இப்போது நீ உயிருடன் இருப்பது தெரிந்தால் மீண்டும் பிரளையம் வரலாம்.

யாரோ இந்த மண்ணில் மீண்டும் காலடி வைத்த போது சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

உண்மைதான்.

எத்தனை காலத்துப் பிரிவு?

பழைய சம்பவங்கள் மனத்திறரயில் ஒடுத்தான் செய்தன. காலம் மனிதனிடம் எதிர்பார்க்கும் கவிதை விதி என்பதா? சதி என்பதா?

“அவன் சந்தோஷமாக இருக்கிறான் என்பது சந்தோஷம்தான். எதற்கு திருமணம் செய்தானோ அது ஈடேறி விட்டதா? பிள்ளைகள் அந்தியப்பட்டு நிற்பது அவனுக்குப்

புரியவில்லையா? என் பிள்ளைகள் எப்படி வளர்ந்திருப்பார்கள்? காலைச் சுற்று வரும் அந்த வாயில்லா மிருகம்... ஒ அந்தப் பழைய நாட்கள் ஒருவேளை சொத்துக்காக திருமணம் செய்திருப்பாளா? ‘பணம் வேண்டாம். உங்கள் உறவே போதும்’ என்று என் பின்னால் வந்த அவளா பின்னாளில் மாறிப்போனாள்? இப்படியே முன் போய் நின்றால் அடையாளம் கண்டு கொள்வாளா? கணவன் பக்கம் நின்று இந்த மாலீக் கணவனை பேயே என்று திட்டி விடுவாளா? அமைதியாக இருக்கும் மனித மனத்தில்தான் எத்தனை வக்ரங்கள்? நாகரீகத்தின் பேரால் மூடி மறைத்து வாழ்கின்ற மனிதர்கள் அவர்களுள் அவரும் ஒருத்தி. என்னை விலத்திப் போகும் அவள் அடையாளம் கண்டிருப்பாளோ? பிறகு தெரியாத மாதிரி போய்விட்டாளா? நின்று தன்னை அடையாளம் காட்டி விட்டால் எங்கே தன் புது வாழ்வுக்கு இடையூறுவந்துவிடும் என்று நினைத்திருப்பாளோ?

வானம் வசப்பட்ட காலங்கள் பொய்த்துவிட்டனவா? நதி வந்து உன் கூந்தலில் குடியிருந்தது என்று கவிதை பாடிய அவனை அவளால் எப்படி கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

விடை புரியவேயில்லை.

பூவரசம் மரத்தில் இருந்து காகம் கத்தியபடி பறந்தது திரும்பி இந்த பாதையில் தான் வரவேண்டும். ஒருவேளை வராமலே விட்டுவிட்டால்?

‘என்னை நானே அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். நிழலை நிஜத்திற்கு கொண்டுவர வேண்டும். திசை மாறிய ஒற்றை பறவையின் சோகத்தை, இழப்பை, காயத்தை சொல்ல வேண்டும். அவள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும்

முல்லை அமுதன்

அந்தப் பாடலைப் பாடி அவளை உணர்ச்சிவசப்பட அல்லது உணரப்பட வைக்க வேண்டும். உன்னுடன் வாழ்ந்த கனவுகளுடன் வாழ்ந்து விட்டுப் போகிறேன். என் குழந்தைகளை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு' என்று கேட்பேன். ‘‘தரமறுத்தால் சட்டப்படி போவேன்’’ என் பேன். சிரிப்பாள் அல்லது தரலாம் எதிர்ப்பும் காட்டலாம்.

இடிமுழுக்கம் தார கேட்டது.

கார் கண்ணின் தூரத்தை விட்டு மறைந்திருந்தது.

விழிகளை மூடித் திறந்தான் வாசு.

தூரத்தே..

பெண் ஒருத்தி நாயினை அணைத்தப்படி வந்துகொண் டிருந்தது தெரிந்தது.

அறிமுகமற்ற உருவம் தான். உற்றுப் பார்த்தான். அவள் அவனது மகள் என்பதும் அவன் பிரியமாய்வளர்த்த நாய்தான் அது என்பதும் அவள் இவனை அடையாளம் கண்டே வருகிறாள் என்பதும் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுடன் தான் நெருங்கி வருகிறாள் என்பதும் அவனுக்கு தெரியா ததால்..

வழிவிட்டு விலகி நின்றான். அவள் விழிகள் அவனை உரசிப் பார்க்க நாய் மட்டும் குறைத்துக்கொண்டேயிருந்தது.

[முற்றும்]

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் :

- நித்ய கல்யாணி (1981)
புதிய அடிமைகள் (1983)
விடியத் துடிக்கும் ராத்திரிகள் (1984)
யுத்த காண்டம் (1989)
விழுதுகள் மண்ணெனத் தொடும் (1992)
இசைக்குள் அடங்காத பாடல்கள் (அச்சில்)
சுதந்திர காண்டம் (அச்சில்)